KAZDIEN

Kun. F. Bartkus, Teol. D-ras
Vilkaviškio Kun. Sem. Prof. ir Dvasios Tėvas

Kasdien
su
V. Dievu ir šventaisiais

Mąstymai
Kunigų Seminarijų auklėtiniams
per atostogas
ir
kunigams

I dalis

1936 m.

Kasdien
su
V. Dievu ir šventaisiais

„Šešupės“ spaustuvė Marijampolėje

Kun. F. Bartkus, Teol. D-ras
Vilkaviškio Kun. Sem. Prof. ir Dvasios Tėvas

Kasdien
su
V. Dievu ir šventaisiais

Mąstymai

Kunigų Seminarijų auklėtiniams
per atostogas
ir
kunigams

I dalis

1936 m.

NIHIL OBSTAT

P. Dambrauskas S. Th. C.

Vilkaviškis, die 9 mens. Aprilis 1936 an.

IMPRIMATUR

Vilkaviškis, d. 10 ,mens. Aprilis

† M. Reinys

Eppus Coadiutor

L. S.

Nr. 790

Turinys

AUTORIAUS ŽODIS

Be abejojimo, nieko Bažnyčia taip nenori, kaip kad visi josios nariai būtų dori, tobuli ir net šventi. Juk ji gerai žino dieviškojo savo Įsteigėjo paliepimą: — Būkite tat tobuli, kaip ir jūsų dangiškasis Tėvas tobulas. — (Mat. 2,48). Ypač gi jai rūpi, kad tobulybės, šventumo siektų tieji asmens, kurie yra kitų vadovai į amžinąją laimę, ar kurie ruošiasi jais tapti. Todėl savo įstatymų kodekso 124 kan. sako: — Clerici debent sanctiorem prae laicis vitam interiorem et exteriorem ducere —

Viena iš galingiausiųjų tobulybėje kilti priemonių yra malda. Ne veltui V. Jėzus yra pareiškęs: — Visuomet reikia melstis ir nepailsti — (Luk. 18,1). Malda, kaip gerai žinome yra dvejopa: žodžių ir minčių. Bažnyčia ir vieną ir kitą labai brangina. Todėl aukštesniųjų šventinimų dvasininkams yra įsakiusi kalbėti brevijorių. Gi 125 ir 1367 kan. liepia taip kunigams, taip kandidatams į juos kasdien atlikinėti mąstymus.

Žinoma, mąstymas geriausias yra tuomet, kai žmogus pats savyje žadina taip reikiamų minčių, taip atitinkamų jausmų bei pasiryžimų. Bet, deja, mes esame tiek silpni, jog ne visuomet sekasi mums tai padaryti. Noroms nenoroms tad dažnai tenka imtis tam tikrų vadovėlių. Jųjų įvairiose kalbose netrūksta. Tik, deja, mes, lietuviai esame šiame dalyke kol kas labai neturtingi. Bet tai nė nenuostabu. Juk ligi Didžiajam Karui jų ir nereikėjo, nes taip kunigai, taip seminarijų auklėtiniai naudojosi lenkiškais. Be abejojimo, senesnieji kunigai ir dabar taip tebedaro. Su jaunesniaisiais gi yra kiek sun-

kiau. Bet galima manyti, jog ne vienas jų vartoja lotyniškų ar vokiškų mąstyti vadovėlių. Klierikai gi, kol būva seminarijose, pilnai aprūpinami savo dvasios vadovų. Visas keblumas yra jiems tik per atostogas ir Kalėdų bei Velykų šventes. Deja, ligi šiol čia buvo visiška spraga. Jąją bent tiek užtaisyti aš ir sumaniau šiuoju savo veikaluku, kurio neužilgo išeis II-oji ir III-oji dalys.

Čia paduodamieji mąstymai yra liturginio pobūdžio. Tokius juos rašiau dėl dviejų ypač priežasčių. Viena, dėl to, kad klierikai turėtų progos kiek arčiau pažvelgti į kunigo kasdien vartojamąją knygą — mišiolą. Manau, tai nesunku bus jiems padaryti, nes nuėję išklausyti šv. mišių gali į jį dirstelti, o pagaliau, ne vienas greičiausiai turi mišioluką. Antra, liturginio pobūdžio daviau šiems mąstymams dėl to, kad čia būtų šis tas naujo. Naujo, tiesa, ne ta prasme, kad čia turėtų būti kokis ligi tol dar suvis negirdėtas dalykas, bet ta, kad tos pačios tiesos kiek kitu būdu gvildenamos. Turiu tačiau prisipažinti, jog ne visur man pasisekė tąjį liturginį pobūdį pilnai išlaikyti, nes juk šv. mišių tikslas ne kartą tas pats pasitaiko, bet mąstymuose negi tą patį vis kartosi.

Šieji mąstymai gali atrodyti kiek trumpi ir šaltoki. Ilgumo juos rašiau tokius, o ne kitokius, viena, dėl to, kad jie skirti atostogoms, o antra, kad prieš akis turėjau kai kuriuos panašiam reikalui išleistus prancūzų mąstymus. Gi kas, kas, o jau prancūzai tai, man rodos, nenusikalsta per dideliu trumpumu. Kai dėl šaltumo, tai, viena, aš nemėgstu kitiems primėtinėti jausmų, gi, antra, taip pat šiuo atžvilgiu pasekiau kai kuriais prancūzų pavyzdžiais.

Šv. mišių maldų tekstą ir šv. Rašto žodžius visur cituoju lotyniškai. Žinoma, nebūtų buvę sunku išversti juos lietuviškai, bet tyčiomis to nedariau, nes manau,

kad klierikams jie ir taip bus suprantami, o, be to, noriu juos įpratinti į liturginius tekstus.

Šiuos mąstymus rašydamas daugiau ar mažiau naudojausi šiokiais veikalais:

Karl Haggeney, S. J., Im Heerbann des Priesterkönigs, 6 ir 7 tom., Herder. Freiburg i. B., 1919.

L. Branchereau, Méditations, Vic et Amat, Paris, 1891 M. Meschler, S. J., Aus dem katolischen Kirchenjahr, Herder, Freiburg i. B. 1924.

P. Parsch, Das Jahr des Heiles, Klosterenuburg, 1934. J. Chapuis S. J. Visų metų mąstymai (kun. P. Dogelio versti) Tilžė, 1922.

Kun. Chaignon, Šventėse su šventaisiais (kun. M. Vaitkaus lietuviškai atpasakoti) Kaunas, 1933.

P. L. de Ponte S. J., Meditationes, Herder, Freiburg i. B. 1918 H. Parkinson, Refectio Spiritualis, Brugis. C. Beyaert, 1916.

M. J. Ronët de Journel S. J. et J. Dutilleul S. J., Enchiridion Asceticum, Herder, Freiburg i. B. 1929.

Chanoine Villepelet, L'Itinèraire des Cleres, Spes, Paris, 1935.

Žinas apie čia paminėtųjų šventųjų gyvenimą ir darbus ėmiau iš naujojo — Der Grosse Herder — ir — Lexikon für Theologie und Kirche. —

Šieji mąstymai — mutatis mutandis — gali tikti ir kunigams.

Vilkaviškis.
4. IV. 1936.

KRISTUI IR BAŽNYČIAI 24 NR.

KUN. VIKTORAS ŠAUKLYS MIC



MAŽOJI EVANGELIJA

MARIJONŲ LEIDINYS 158 NR.

ROŽANČIAUS MALDOS GERBĖJAI

Vieną dieną, kai **Napoleonas I** buvo dar visoje savo galybėje, atėjo į teatrą. Jį lydėjo jo adjutantas kilmingas bajoras, princas **Rohan**. Imperatorius ne daug paisydavo, kas ten ant scenos būdavo vaidinama, bet turėdavo didelį palinkimą stebėti publiką. Taip jis besidairydamas pastebi, kad ir jo adjutantas mažai interesuojasi artistais, bet savo rankose kažką slepia po paltu ant kelių. Napoleonas gražiu gestu atverčia jam apsiausto skverną ir žiūri, — jo adjutantas bekalbąs rožančių. Kandangi princas tuo metu ir taip jau ne kokioj buvo imperatoriaus malonėj, tai dėl to jam pasidarė gana nejauku. Bet Napoleonas jam pasakė: „Jūs aukščiau stovite už šias vaidinimo kvailybes. Iš jūsų bus šaunus vyras, kalbėkite toliau savo rožančių, aš jums daugiau nebetrukdysiu".

Ir tikrai Napoleono žodžiai išsipildė. Tas princas vėliau iškilo net ligi to, kad tapo Benzensono (Besançon) arkivyskupu, o savo vyskupavimu paliko jis visiems ilgalaikę ir gražią atmintį. (St. Josephsblatt 1889 nr. 9).

Tokių aukštų pažiūrų į maldą buvo Napoleonas. Ir ne tik jis vienas. Randame istorijoj daug kitų garsių karalių, nemažá garbingų kunigaikščių, kurie savo pažiūromis į rožančiaus praktiką yra palikę gražų pavyzdį savo valdiniams ir piliečiams.

Taip, sakysime, **ciecorius Fridrikas III** prašo popiežių, kad leistų Kelne įsteigti rožančiaus broliją, o kada buvo leista įkurti, jis pats savo ranka į tos brolijos narių knygas įrašo save, savo žmoną Eleonorą ir sūnų Maksimilijoną.

Prancūzijos karaliai: **Henrikas II, Pranciškus II** ir **Karolius IX** vis tai buvo rožančiaus brolijos nariai. Taip pat ir trys seserS karalienės: Elžbieta, Pilypo II Ispanijos karaliaus žmona, Klodinė, Lotaringijos karaliaus Karolio III žmona ir Margarita, Navaros karaliaus žmona.

1775 m. Parmos **herzogas Ferdinandas** parašo net veikalėlį apie rožančių, kad taip savo pavaldinius paskatintų labiau vertinti tą išganingą priemonę.

Taip pat yra tikrų žinių, kad garsusis karo vadas **Montmorency** visuomet kalbėdavo rožančių, kai jam reikėdavo stotis savo kariuomenės pryšaky. Prireikus duoti įsakymą, nutraukdavo jį, o po to vėl tęsdavo toliau.

Taip pat ir vyriausias komendantas iš Tirolio nuo Napoleono gynėjas **Andrius Hofer** buvo didelis rožančiaus gerbėjas. Jis kalbėdavo jį su savo žmonėmis kas vakarą. Kada Hofburge prie Insbrucko jis buvo perėmęs visos šalies valdymą, tas jo religinis kilnumas tuomet ypač pasireiškė. Eidamas į mūšį jis visuomet turėdavo su savim rožančių. Kariai pasekdavo jo pavyzdžiu, ir kaip vienas jo karo žygių aprašytojas yra išsitaręs: „Žiūrint, girdi, galėjai pamanyti, kad jie procesijoj, o ne karo lauke esą“.

Taigi rožančiaus maldos mylėtojų tarpe mes randame žmonių iš visų tautų ir įvairiausių luomų: pradedant karaliumi ant

sosto ir baigiant prasčiokėliu lūšnoje. Krikščionys jį kalba savo šeimos ratelyje sekmadienį švęsdami, rožančius kalbamas ir šiaip rudens vakarais, susirinkus šeimai į gryčią po dienos darbų. Jį kalba katalikas važiuodamas į miestą, ar grįždamas iš jo. Jis kalbamas viešai bažnyčioje per visą spalių mėnesį. Jį kalba pagaliau su pasitikėjimu ir popiežiai ir kaip atmintį duoda tiems, kuriems nori pareikšti savo meilę ar padėką.

Dvidešimts šeši popiežiai savo raštais (bulėmis) yra užgyrę šią pamaldumo praktiką ir suteikę atlaidus. Rožančiaus brolijon įsirašiusių ir to pamaldumo platintojų tarpe randame popiežius: **Inocentą V, Benediktą XI ir XIII, Grigalių XIII, Klemensą IX ir Pijų XI** . . .

DIEVUI PATINKANTI MALDA

Rožančiaus malda yra pasekimas angelų garbinimo. Kaip angelai danguje pakartotinai gieda: „Šventas, šventas, šventas Viešpats, galybių Dievas, pilnas yra

dangus ir žemė jo garbės (Jz. 6. 3). Taip ir žmonės, ar nepanašiai garbina dangaus Karalienę, kada jie pakaitomis kalba rožančių?

Kad ši maldos rūšis Dievo Motinai labai patinka, ji davė suprasti tuomi, kad pasirodžiusi Lurde 1858 m. dešinėje rankoje turėjo rožančių. Todėl ir pop. Pijus IX sako: „Aš rekomenduoju jums rožančių ypatingu būdu, nes šitos maldos išmokė mus pati Dievo Motina (1877.II.11).

Tik nesuprantantieji ir paviršutiniškai galvoją gali daryti priekaištų rožančiaus maldai. Tokie turėtų žinoti, kad kada žmogus meldžiasi nuoširdžiai ir iš visų sielos gelmių, jis visuomet yra linkęs kartoti ir kartoti vis tuos pačius ir tuos pačius žodžius. Juk ar ne taip meldėsi ir Kristus Alyvų darže, kada jis tris kartus sugrįžo į maldos vietą ir kartojo vis tuos pačius žodžius? Ar ne taip meldėsi ir karalius Dovydas, kad jis vienoje savo dėkojimo psalmėje 27 kartus kartoja: „Ir jo gailestingumas per amžius?" (Psl. 135). Ar ne taip pagaliau melsdavosi ir šv. Pranciškus Asyžietis, kai meile degdamas nesuskaitomus

kartus jis sakydavo: „Mano Dievas ir mano viskas".

Taip! Toks meldimosi būdas, kaip kad turime rožančiaus kalbėjime nėra koks dirbtinas išmislas, bet einąs iš sveikos žmogaus prigimties.

Jeigu pakartojimo būdu meldėsi Viešpats Jėzus Alyvų darže, Dovydas savo psalmėse, šv. Pranciškus savo serafiškoj meilėj, tai nenuostabu, kad ir didieji Dievo Motinos garbintojai laikydami rankoje rožančių dešimtimis kartų ją sveikina archangelo žodžiais „Sveika Marija". Tuomi jie pina jai dvasinių rožių vainiką.

Pirmųjų šimtmečių atsiskyrėliai, kurie mokėjo rašto, giedodavo psalmes, kurie gi ne — tie vietoj psalmių kalbėdavo „Tėve Mūsų" drauge su „Sveika Marija", o kad norimą skaičių Sveikamarijų kasdien atkalbėtų, skaičiavimui imdavo akmenėlius arba šiaip medinius kamuolėlius, kuriuos patogumo dėliai dažnai suverdavo ant siūlo ar virvelės. Iš to vėliau atsirado ir mūsiškis rožančius.

TEIKIA YPATINGOS PAGALBOS

Krikščionybė visuotiniuose prispaudimuose ne kartą yra sulaukusi stebuklingos pagalbos per rožančiaus maldą. Taip krikščionių pergalė prieš turkus prie Lepanto 1571 m., Vienos miesto išgelbėjimas 1683 m. nuo mahometonų ir pergalė prie Belgrado 1717 m. yra priskiriama Dievo Motinai, atsiuntusiai pagalbos dėl rožančiaus maldų.

Todėl karo vadas **Andr. Hofer** vėliau visai neperdėdamas apie šias krikščionių kovas su stabmeldžiais galėjo pasakyti, kad „priešai buvo nugalėti ne tiek krikščionių kareivių kulkų, kiek labiau rožančiaus karolėlių". Taip per rožančiaus maldą buvo atitolinti tie dideli pavojai, gręsiantys krikščionių pasauliui iš katalikų ir drauge permaldautas Dievo baudžiantis teisingumas.

Kas nežino garsiojo agitatoriaus **Danieliaus O'Connell,** kovotojo už Irlandijos išlaisvinimą? Jis buvo ne tik didelių gabumų, bet ir gilaus pamaldumo, ypač nuoširdžios meilės turėjo Dievo Motinai Mari-

jai. Jos jis kitaip nevadindavo, kaip savo tėvynės motina.

Vieną dieną, tos vidujinės meilės įkvėptas, jis pasakė kalbą prieš 100.000 žmonių minią, tarp kurių buvo ir katalikų ir protestantų. Minia klausėsi kaip užburta, tarsi būtų kalbėjęs koks Bažnyčios mokytojas ar daktaras. Tai buvo tarsi prakilnus himnas, sudėtas Marijos garbei.

Po O'Connellio garsiųjų prakalbų, kurios turėjo atidaryti katalikams duris į anglų parlamentą, anglų garsieji parlamentarai ne juokais buvo sukeliami ant kojų. Prasidėdavo smarkūs ginčai akis į akį vienas prieš kitą. Šitų ginčų metu, nuo kurių priklausė Irlandijos išsilaisvinimas ar tolimesnis vergavimas, O'Connellis visai ramiai stovėdavo kur salės kampe ir tylomis kalbėdavo rožančių. Jis pasitikėjo Dievo Motina, kuri yra visokių erezijų nugalėtoja. Irlandijos išlaisvinimą jis buvo sudėjęs į tos Mergelės rankas ir ja daugiau pasitikėjo, negu savomis pastangomis. Ir taip kada jam pasisekdavo kas laimėti Irlandijos katalikų naudai, jis tą priskirdavo Marijos užtarimo galiai.

XII šimtmety daugely kraštų, ypač Pietų Prancūzijoj buvo pradėję siausti klaidatikiai albigensai. Popiežiaus liepiamas šv. Dominikas pradėjo su jais kovoti. Bet kadangi jo pamokslai mažai ką gelbėjo, jis puolė prie Marijos krikščionių pagalbos. Sako, tada jam pasirodžius Švč. Panelė ir pamokiusi apie naują maldos būdą — rožančių. Šv. Dominikas griebėsi visu uolumu šios priemonės ir visur, kur tik jo įtaka siekė, įvedė rožančiaus kalbėjimą. Per tai jis atvertė daugiau negu 100.000 klaidatikių. (Žiūr. viršelio paveikslėlį).

Kaip Dominiko laikais rožančiaus malda buvo tikroji priemonė prieš anų laikų blogybes, taip ir mūsų laikais ji gali labai daug prisidėti prie visokių negerovių sušvelninimo. „Vaikeliai", sako pop. Pijus IX, „padėkite man nukovoti Bažnyčios ir visuomenės negeroves, bet ne su kardu, o su rožančiumi".

UŽTAT VISI IR STVERIASI ŠIO MALDOS BŪDO

Matėme su kokiu pasitikėjimu į rožančiaus maldą žiūrėjo karaliai, kunigaikščiai ir daugybė šiaip garsių vyrų. Jie tikėjosi tuo būdu greičiausiai permaldausią Dievo Motiną ir sulauksią reikiamos pagalbos.

Taip šv. Karolis Baromėjus, Milano arkivyskupas ir kardinolas dėl šios pamaldumo praktikos reikšmingumo buvo giliai pats įsitikinęs. Jis ne tik ką pats kasdien kalbėdavo rožančių, bet ir prie savo katedros įsteigė rožančiaus broliją, platino jį tarp dvasiškijos, o Milano kunigų seminarijoj įvedė, kad visi klierikai kasdien kalbėtų po vieną dalį rožančiaus. Šis paprotys, šv. Karolio Baromėjaus įvestas, pasklido pagaliau po visas kunigų seminarijas ne tik Italijoj, bet ir Prancūzijoj ir kitur ir tebėra išlikęs po šiai dienai.

Šv. **Pranciškus Klaveras** yra žinomas kaip negrų apaštalas Vakarų Indijoj. Kada ateidavo kokia Marijos šventė, jis sušaukdavo visus negrus, vargšus ir vaikus, ir su jais švęsdavo džiaugsmo šventę. To-

kiomis dienomis jis būtinai suruošdavo visiems viešą puotą. Po jos pasakydavo kalbą, skirtą Marijos garbei, sukalbėdavo su visais rožančių ir taip užbaigdavo susirinkimą. Sakoma, kad kasmet jis išdalindavo nuo 8 iki 9 tūkstančių rožančių negrams, kurie pirmą kartą ateidavo pas jį ir prižiūrėdavo, kad jie jį rūpestingai nešiotų. Kiek jis jų išdalindavo klausykloje, ligoninėse, kalėjimuose nė suskaityti negalima. Liuoslaikius jis sunaudodavo dirbdamas rožančius. Šv. Klaveras tikėjo, savo misijų pasisekimą pareisiant nuo šio pamaldumo įskiepijimo naujai atsivertusiems.

Kadangi rožančius yra lyg maža evangelija tiems, kurie jį atsidėję kalba, taigi jis ir suteikia tą paguodą ir ramybę, kuri pažadėta yra Evangelijoje. Neišmanėliai ir atšalusieji nuo tikėjimo nelaimėje griebiasi visokių burtažodžių, katalikas gi priešingai, jis imasi rožančiaus, kuris jam išmeldžia Dievo pagalbą.

TAI LENGVA IR PRAKTIŠKA MALDA

Rožančius yra labai praktiška malda. Ją gali be vargo kalbėti ir mažas vaikas, bet ji yra drauge taip turtinga paslaptimis, kad ir didžiausias teologas (tikėjimo mokytojas) joje ras pakankamai sau mąstymui medžiagos. Čia svarbiausios tikėjimo tiesos statomos prieš akis 15 paslapčių pavidale.

Kartą girdėjau, kaip vienas, kuris neatrodė esąs didelis rožančiaus mėgėjas, sakė: „Rožančiaus kalbėjime vis tas pat ir tas pat. Tai įkyru ir nuvargina?“. O jo draugas jam atsakė: „O žaidžiant arba kortomis lošiant, argi ne taip pat: vis tas pat ir tas pat? O tačiau nė lošikam įgrįsta nė žaidėjams pabosta“.

Taigi rožančius liaudžiai yra pilnas ir praktiškas katekizmas ir tai dėl to, kad čia suimtas yra svarbiausias Bažnyčios mokslas, ir kas dar pažymėtina, — kad tas Bažnyčios mokslas čia patiekiamas maldos pavidale.

Čia meldžiamasi ir mąstoma drauge. Ir dėl šito kaitaliojimosi tarp lūpų ir minties maldos rožančius nustoja visokio nuobodumo. Rožančius rašto nemokantiems visuomet atstodavo maldaknygę. Jis ją ir šiandien daug kam pavaduoja. Taigi visai nebereikalo pop. Pijus IX rožančių yra pavadinęs **Mažąja Evangelija.**

Taigi visai suprantama, kodėl daugelis popiežių rožančiaus maldą yra apdovanoję dideliais atlaidais. Kas sukalba 5 paslaptis be pertraukimo ant pašventinto rožančiaus, pelno 100 dienų atlaidų už kiekvieną „Tėve" ir „Sveika Marija" (Ben. XIII 1726.4.13). O jei rožančiui uždėti kryžiokiniai atlaidai, tai už kiekvieną „Sveika Marija" ir „Tėv. Mūsų" po 500 d. atlaidų. Už sukalbėjimą rožančiaus prieš Švč. Sakramentą viešai išstatytą arba tebernakuly, uždarytą pelnomi pilni atlaidai.

Kad atlaidus pelnytum, kalbant reikia savo nuosavą rožančių turėti rankoje ir leisti pro pirštus. Jei rožančius kalbamas bendrai, užtenka, kad vadovas laiko rankoje rožančių, kitiems nebūtina turėti.

*

Lenkų **karalius Kazimieras I** susirūpino pataisyti savo valstybės piliečių moralinę (dorovinę) būklę. Kreipiasi jisai į Romą ir rašo Dominikonų generolui: „Atsiųskite man, sako, rožančiaus pamokslininkų, nes tokie yra geriausi reformatoriai mano karalystėje".

Reiškia, per rožančiaus maldą į Mariją gailestingąją Dievo Motiną jis tikėjosi pataisysiąs dvasinę savo karalystės piliečių būklę.

Panašiai yra ir su kiekvienu kitu. Kada siela privalo giliausios reformos, radikalios ir nuodugnios reformos, t. y. atsigręžimo nuo piktų įpročių ar nuodėmių, tada kiekvienas kaip tas lenkų karalius turėtų griebtis tos amžiais išpraktikuotos maldos — rožančiaus ir su pasitikėjimu šauktis Marijos užtarymo:

Tu Vadove ir Valdove angelų dangaus,
Apgynėja, Priglaudėja puolusio žmogaus!

Nihil obstat. Sacerdos *J. Stakauskas MIC.*
Nr. 1645. Imprimatur. Vilkaviškis, die 4 mens Augusti 1937 an
† Antonius Eppus

Marijonų spaustuvė Marijampolėje

Pigiosios brošiūros

Marijonai plačiu mastu pradėjo leisti pigiąsias brošiūras knygeles, skirtas religiniam Lietuvos atgimimui kelti.

Ligšiol, t. y. nė dviem metams nepraėjus, tųjų brošiūrų Katalikų Akcijai ir pastoraciniams tikslams visoje Lietuvoje buvo paskleista 335,500 egz. Šios kruopščiai parašytos 16 puslapių knygelės paprastai būva dalinamos per atlaidus, misijas, rekolekcijas ir šiaip sekmadieniais bažnyčioje aukas renkant, tapi pat kalėdojant ir kitomis progomis.

Lig šiol yra išleista šios brošiūros: **Kun. Skurkio MIC** parašytos: **TIKIU.** Didieji mokslininkai ir genijai tikėjo, ir kodėl pusmoksliai netiki. **DIEVIŠKOJI AMNESTIJA,** arba atlaidai. Žinotinų dalykų apie atlaidus išaiškinimas. **ŠV. KOMUNIJA — SIELOS MAISTAS.** Komunijos reikalingumas ir kaip jos eiti. Kun. St. **KALĖDINĖS GIESMĖS.** J. Mačernio **TARP GYVENIMO IR MIRTIES.** Kun. Warol **BIBLISTAI. Kun. Ragausko LIETUVOS KARALIENĖ,** gegužės mėnesiui.

Atskiros brošiūros kaina Lt 0,10. Bet imantiems iš karto nemažiau kaip 100 egz. — 75% nuolaidos. Persiuntimas ėmėjų sąskaiton.

21 birželio

ŠV. ALIOIZO

Gimė 1568 m. Castiglione pilyje Italijoje. Iš pat mažens pasižymėjo karšta Dievo meile ir angelišku širdies skaistumu. 1585 m. išsižadėjo teisės po têvo galvos paveldėti kunigaikščio sostą, ir įstojo į jėzuitų vienuolyną. Mirė 1591 m. užsikrėtęs maru beslaugydamas ligonis.

Mūsų pareigos per atostogas

Išsivaizduokime šv. Alioizą taip, kaip jis dažniausiai piešiamas paveiksluose, būtent: gražus, malonus jaunikaitis klūpo vienoje rankoje laikydamas prie krūtinės prispaustą kryžių, kitoje gi plaktis įrankį. Jo akys nuleistos žemyn, žvilgsnis įsmigęs į prikaltąjį prie kryžiaus Išganytoją. Šalia gi guli ant žemės paniekintas kunigaikščio vainikas.

Pagarbinkime V. Dievą, kuris suteikė šv. Alioizui išminties gerai sunaudoti savo palyginti labai neilgą šiame pasaulyje gyvenimą. Padėkokime jam, kad duoda mums atostogų pradžioje tokį gražų pavyzdį. Prašykime malonės uoliai sekti šv. Alioizo pėdomis. Tarkime šios dienos šv. mišių maldos žodžiais: — *Coelestium donorum distributor Deus, qui in angelico iuvene miram vitae innocentiam pari cum poenitentia sociasti, eius meritis et precibus concede, ut innocentem non secuti, poenitentem imitemur.* —

I Mes nesame per atostogas be tam tikrų pareigų

Pradedame atostogas. Jų mes jau seniai laukėme, ilgėjomės. Nusidirbę per mokslo metus, nusikamavę ypač per egzaminus mes ne kartą svajojome: tegul tik sykį ateis atostogos, tai ilsėsimės, kad ilsėsimės! Nebevargins tuomet mus regula, nebevarinės skambutis iš vietos į vietą nebeseks budri vyresnybės akis, mes būsime laisvi kaip paukšteliai sode. Ot gi bus dienelės!

Pasilsio iš tikro mes esame pilniausiai verti ir turime visiškos teisės juoju naudotis. Todėl dabar jau prasidėjus atostogoms mes galime teisingai džiaugtis ir džiūgauti. Tačiau tame džiaugsme mes neturime užmiršti vieno dalyko, būtent, jog anaiptol ne visose srityse dabar yra mums atostogos. Ne! Viena yra sritis, kurioje niekuomet negali būti mums pasilsio, ar net trumputės pertraukos, nekalbant jau apie bet kokias atostogas. Tai, būtent, dvasios gyvenimo, tobulybės siekimo sritis. Čia mes tik tuomet pasilsėsime, kai peržengsime amžinybės slenkstį, o, kol esame šiame pasaulyje, nieko kito žinoti negalime ir neturime, kaip vien eiti pirmyn ir pirmyn. Sustojimas, atostogavimas, net maža pertrauka reiškia čia grįžimą atgal. Ne veltui tobulybės siekimą lyginama su kopimu į aukštą, statų ir slidų kalną. Kol žengiama pirmyn, tol vis šiek tiek kylama, bet, jeigu tiktai bandoma sustoti, pasilsėti, bematant imama smukti žemyn ir nė pasijuntama, kaip po skaudžių apsitrankymų atsiduriama apačioje. Juk ir patarlė sako: — *Qui non proficit, deficit, qui*

non ascendit, descendit — Todėl dvasios gyvenime amžindie negalima drįsti pradėti atostogas, nes jų čia nėra, nė būti negali. Priešingai net. Kaip tik tuo metu, kai mes apleidę įstaigą išeiname į pasaulį, čia prasideda pati darbymetė. Ir iš tikro! Juk seminarijoje mes esame, kaip gėlės gerai aptvertame ir rūpestingai prižiūrimame darželyje. Čia stori mūrai gina mus nuo pasaulio viliojimų, čia draugai duoda gražų mums pavyzdį, čia vyresnieji teikia mums gausių pamokymų bei nurodymų, čia pats Jėzus nuolat gyvena su mumis po vienu stogu ir, arba pas mus ateina šv. komunijoje, arba mes pas jį nueiname beatlankydami, čia, vadinasi, visos sąlygos kuopatogiausios augti, tarpti, klestėti dorybėse. Suvis kas kita gi iš seminarijos išėjus. Pasaulis apglėbia mus iš visų pusių. Jo žavesiai stipriai mus veikia. Jų įtakoje ima atbusti apmalšintos ar užmigdytos mūsų ydos bei aistros. Lyg koki alkani žvėrys jos reikalauja sau maisto. Prie jų prisideda piktoji dvasia, kuri niekuomet nesnaudžia ir atsidėjusi tyko patogios valandos. Gi, mūsų gynėjas ir stiprintojas, V. Jėzus, deja, yra atokiai nuo mūsų. Mums tad gręsia labai rimtų pavojų. Gi jeigu prie to dar mes įsimanytume savo dvasios gyvenime paatostogauti, vadinasi, nebeatlikinėti tam tikrų pareigų, neabejotinai nupultume, kaip jau ne vienam yra atsitikę. Todėl tat jau dabar, pačioje atostogų pradžioje, pasistenkime gerai įsisąmoninti, jog yra viena sritis, kurioje mes negalime turėti kokio nors pasilsio, bet be mažiausios atvangos turime vis dirbti ir dirbti.

II. Kokios yra mūsų pareigos per atostogas?

Pareigos, kurių mes negalime per atostogas apleisti, yra trejopos. Vienos jų liečia mūsų praeitį, kitos dabartį ir trečios ateitį. Jas primena mums šios dienos šv. mišių maldos žodžiai — *innocentem non secuti poenitentem imitemur* — ir šis šv. Alioizo mėgiamas posakis: — *Quid hoc ad aeternitatem?* —

a) Iš atžvilgio į savo praeitį mes turime vadovautis žodžiais: — *Innocentem non secuti poenitentem imitemur!* — Sąžinė mums rodo, jog mūsų jaunystė, deja, nebuvo tokia nekalta, švari, skaisti kaip šv. Alioizo. Juk mes ne kartą ir labai biauriomis nuodėmėmis esame suteršę savo sielas. Šv. Alioizas būdamas suvis nekaltas darė be galo aštrią atgailą. Kokia tad mūsų turi būti atgaila, kurie turime už ką ją daryti? Ypač dabar, per atostogas, kreipkime į ją dėmesio, nes, viena, laisvi nuo kitų pareigų mes daugiau turime laiko, o, antra, arčiau susiduriame su tomis progomis, kuriose esame nusikaltę, tad mums gręsia pavojus ir vėl nupulti. Atgailos gi dvasia mus apsaugos nuo tos nelaimės.

b) Iš atžvilgio į dabartį mes turime laikytis dėsnio: — *Innocentem sequamur!* — Kad tai įvyktų, mums reikia elgtis taip, kaip liepia psalmininkas sakydamas: — *Declina a malo et fac bonum* — (Ps. 36,27) — *Declina a malo,* — vadinasi, mes turime uoliai saugotis, lenktis, bijoti to visko, kas tiktai bent kiek mūsų sieloms gali būti pavojinga, vis tiek, ar tai būtų kokis asmuo, ar daiktas, ar vieta. — *Fac bonum,* —

reiškia reikia čia lavintis dorybėse, ypač gi pamaldume, nes, pasak, apaštalo, — *pietas ad omnia utilis est* — (1. Tim. 4,8). Todėl turime žiūrėti, kad niekuomet neapleistume savo rytmetinių ir vakarinių maldų, mąstymų, sąžinės kvotimų, kaip galima dažniau priimtume šv. komuniją ir t. t. Jau dabar pasidarykime čia tvirtų, tvirtų pasiryžimų.

c) Iš atžvilgio į ateitį reikia mums visuomet turėti atmintyje šiuos gražius šv. Alioizo žodžius: — *Quid hoc ad aeternitatem?* — Amžinybė neabejotinai visų mūsų laukia ir kas valandą prie mūsų artėja. Viskas šiame pasaulyje tiek teturi vertės, kiek padeda ją pasidaryti laimingą. Ne veltui ir V. Jėzus sako: — *Quid prodest homini, si mundum universum lucretur, animae vero suae detrimentum patiatur?* (Mat. 16,26). Todel, viena, mes stenkimės visuomet žvilgsnį turėti nukreiptą į dangų, gi, antra, prieš kiekvieną savo veiksmą klausti: — *Quid hoc ad aeternitatem?* —

* * *

Priėmę šv. komuniją kreipkimės į mumyse viešintį V. Jėzų šios dienos šv. mišių postkomunijos žodžiais: — *Angelorum esca nutritos angelicis etiam, Domine, da moribus vivere, et eius, quem hodie colimus exemplo in gratiarum semper actione manere.* —

Minčių vainikėlis: — *Angelicis moribus vivere.* —

22 birželio

ŠV. PAULINO

Gimė apie 353 m. Akvitanijos provincijoje (dabartinėje pietų Prancūzijoje). Buvo aukštos kilmės ir labai turtingas. 390 m. pasikrikštyjęs, išdalino turtus pavargėliams ir išsižadėjęs pasaulio apsigyveno Nolės miestelyje vidurinėje Italijoje. Apie 395 m. įšventino kunigu. Po keliolikos metų buvo išrinktas Nolės vyskupu. Pasižymėjo nepaprastu vargdieniams gailestingumu. Mirė 431 m.

Būkime gailestingi vargdieniams!

Išsivaizduokime, kaip šv. Paulinas, nebeturėdamas kuo išpirkti iš nelaisvės vienos vargdienės našlės sūnų, pats stoja į jo vietą vergauti. Pagarbinkime V. Dievą, kuris tokį didvyrišką gailestingumą įdiegė į šv. Paulino širdį. Prašykime malonės būti panašiai gailestingi. Tarkime šios dienos šv. mišių sekretos žodžiais: — *Da nobis, Domine,... beneficentiae studio sempiternam misericordiam promereri.*

I Mes turime būti vargdieniams gailestingi

Be abejojimo, klystų, kas manytų, jog krikščionybė yra vien tam tikrų tiesų rinkinys, kurios nušviečia, išriša svarbiausius kiekvienam žmogui klausimus, kaip, iš kur pasaulis? kam mes gyve-

name? kas bus po mirties? ir pan., bet daugiau nieko. Ne! Jos uždavinys kur kas platesnis. Ji ne tik protui šviesa, bet ir širdžiai šiluma ir visai sielai gyvybė. Ne veltui V. Jėzus yra pasakęs: — *Ego sum lux mundi* — (Jon. 8, 12); — *ego sum via, veritas et vita* — (Jon. 14, 16) — *ego veni, ut vitam habeant, et abundantius habeant* — (Jon. 10, 10). Gi Bažnyčia savo maldose teisingai jį vadina — *sol iustitiae.* — Saulė, kaip žinome, ne tiktai šviečia, bet ir šildo drauge ir gaivina. Panašiai ir krikščionybė. Ji žmonijos šviesa savo aukštomis tiesomis, ji šiluma ir gyvybė meile bei gailestingumu. Juk tasai pats Jėzus, kuris pasakė: — *Euntes ergo docete omnes gentes* — (Mat. 28, 19), taip pat pasakė: — *In hoc cognoscent omnes, quia discipuli mei estis, si dilectionem habueritis ad invicem* — (Jon. 13, 35); *vendite, quae possidetis, et date eleemosynam* — (Luk. 12, 32).

Deja, ne visi krikščionys, ypač šiais laikais, tai supranta, ar nori suprasti. Todėl, nors tikėti jie tiki, bet tasai jų tikėjimas yra kaž kaip abstraktus, šaltas, sustingęs, labai panašus į tąjį, apie kurį apaštalas šv. Jokūbas išsireiškia: — *Fides sine operibus mortua est* — (Jok. 2, 20). Savaime aišku, jog toki asmens negali kitų nė šildyti, nė gaivinti. Todėl Kristaus karalystės šiame pasaulyje jie neplatina, ir dar gerai, jei negriauja.

Šv. Paulinas gerai suprato krikščionybės esmę. Todėl vos pasikrikštijęs jis tuojau išdalino didžiulius savo turtus vargdieniams, sau nieko nepasilikdamas. Tapęs kunigu ir vyskupu savo negausiomis įeigomis šelpė beturčius. Kai įsiver-

žę į Italiją vandalai paėmė į nelaisvę daugybę gyventojų, jis, kiek begalėdamas, stengėsi juos išpirkti. Kuomet jam išbaigus visas lėšas viena vargdienė našlė kreipėsi prašydama išgelbėti vienatinį jos sūnų, jis, nebegalėdamas kitaip tai padaryti, pats stojo į jo vietą vergauti. Taip tat jis buvo vargdieniams gailestingas.

Mes rengiamės tapti krikščionybės skelbėjais, skleidėjais. Po kiek laiko nuo mūsų pareis, ar ji mūsų šalelėje stipriai laikysis, ar gal skurs, nyks. Svarbu tad, kad mes ją teisingai suprastume. Gražų pavyzdį paliko čia mums šv. Paulinas. Tiesų skelbimą jis sujungė su gausiais gailestingumo darbais. Vadinasi, jis tobulai pasekė V. Jėzum, apie kurį evangelistas pasakė: — *Coepit facere et docere* — (Ap. D. 1, 1). Taip! Krikščionybę galima tiktai — *facere et docere,* — o ne vien tik — *docere.* — Kitaip ji bus sausa, šalta, negyva ir jokiu būdu netarps, neklestės. Pasistenkime tai jau dabar gerai įsisąmoninti.

II Kaip mes galime reikšti vargdieniams gailestingumą?

Be abejojimo, patikti mums labai patinka gailestingumo darbai, ypač toki didvyriški kaip šv. Paulino. Ne kartą gal mes pasvajojame, jog, jeigu būtume koki milijonieriai, tai šelptume kad šelptume visokius vargdienius: mes ir seneliams bei našlaičiams prieglaudų pristatytume, ir beturčių vaikus į mokslus išleistume, ir ligoniams gydytojų bei vaistų parūpintume, ir t. t.. Bet dabar, kadangi, deja, toki nesame, tai ir nebeturime ką veikti, nebežinome, kaip gailestingi būti.

Tačiau taip begalvodami mes darome dvejopą klaidą. Viena, mes suvis be reikalo manome, jog, kad buvus gailestingam, reikia būti turtuoliu. Juk turtingieji dažniausiai kaip tik dėl to toki yra, kad negailestingi. Antra, mes klaidingai išsivaizduojame, jog vien tik medžiagine pašelpa galima pareikšti gailestingumo. Ne! Taip anaiptol nėra. Juk ne kartą malonus, nuoširdus žodis daug daugiau reiškia negu pinigas. Ne veltui V. Jėzus sako: — *Non in solo pane vivit homo* — (Mat. 4, 4). Todėl, nors ir nebudami Rockefeller'iais ar Ford'ais, mes galime būti gailestingi. Bet kaip? —

Vargdienių ypač per atostogas aplinkui mus yra įvairių įvairiausių. Sakysime, mes esame pasiturinčių tėvų vaikai. Musų tėviškėje yra daugiau ar mažiau tarnų. Jie palyginti su mumis yra vargdieniai, nes, viena, sunkiu kūno darbu turi pelnytis duonos kąsnį, antra, negali savo proto taip išlavinti kaip mes, nors ne vienas gal ir labai trokštų ir geriau negu mes sugebėtų. Mes jiems nebūkime išdidūs, šalti, nežiūrėkime į juos iš aukšto. Nereikalaukime iš jų per daug paslaugų, patarnavimų, nesirodykime jiems kokiais ponaičiais, išlepėliais. Būkime jiems mandagūs, malonūs. Jeigu kuris iš jų nemokėtų skaityti ar rašyti, pasistenkime išmokyti.

Toliau, mūsų artimesnėje ar tolimesnėje kaimynystėje pasitaiko nemažai beturčių. Nesišalinkime nuo jų! Ieškokime ir raskime progos pas juos užeiti, juos, ypač jų vaikučius, pašnekinti. Nesibaidykime jų vargingumo! Neužmirškime, kad V. Jėzus visą savo gyvenimą tarp tokių praleido ir kaipo savo dieviškos pasiuntinybės ženk-

lą nurodė tai, jog — *pauperes evangelizantur* — (Mat. 11, 5).

Galop, mūsų apylinkėje tikriausiai yra didesnis ar mažesnis skaičius ligonių. Tai didžiausi vargdieniai, nes, viena, turi skausmų kentėti, o, antra, vasarą, per darbymetę yra beveik visų apleisti. Tad stenkimės juos, kaip galima, dažniau atlankydami, suraminti, paguosti, jiems ką papasąkoti ar paskaityti, kad bent kiek sumažintume vienatvės nuobodulį. Juk laiko tam turime, tik turėkime noro!

* * *

Be abejojimo, mums baisi yra turtuolio istorija, kuris buvo negailestingas vargšui Lozoriui. Ir mes kiekvienas netoli savęs turime tokių Lozorių. Tiktai atkreipkime į juos savo žvilgsnį ir šv. Paulino pavyzdžiu pasekdami ryžkimės ir stenkimės jau dabar jiems rodyti gailestingumo. Tuo būdu mes atostogas gerai sunaudosime rengtis busimoms savo pareigoms.

Minčių vainikėlis: — *Date eleemosynam* — (Luk. 12, 33).

23 birželio

ŠV. JONO KRIKŠTYTOJO UŽGIMIMO VIGILIJA

Angelų santykiai su mumis

Išsivaizduokime angelą gražaus jaunikaičio išvaizdoje, pasirodantį seneliui Zakarijui Jeruzalės bažnyčioje, jį nuraminantį, kad nebijotų, ir jam pranešantį, jog susilauksiąs sūnaus, kuris — *erit magnus coram Domino.., Spiritu Sancto replebitur adhuc ex utero matris suae; et multos filiorum Israel convertet ad Dominum Deum ipsorum, et ipse praecedet ante illum in spiritu et virtute Eliae* — (Luk. 1, 15-17).

Pagarbinkime V. Dievą ir padėkokime jam, kad leidžia angelams padėti mums siekti amžinosios laimės. Prašykime malonės uoliai naudotis angelų pagelba.

I Angelai mus myli

Tai tikriausias dalykas, jog V. Dievas begaliniai myli visus savo kūrinius. Ne veltui juk Išminčius sako: — *Diligis enim omnia, quae sunt, et nihil odisti eorum, quae fecisti* — (Išm. 11,25) Gi apaštalas šv. Jonas pareiškia: — *Deus est caritas* (1. Jon. 4,16). Bet iš regimojo pasaulio kūrinių V. Dievas ypatingu būdu myli žmones, vie-

na, kaipo savo panašumą ir paveikslą, antra, kaipo savo įsūnius, vaikus.

Be abejojimo, angelai geriausiai žino, kas mes esame V. Dievui taip prigimtiniu, taip antprigimtiniu atžvilgiu. Todėl neapsakomai mylėdami V. Dievą, jie ir mus myli ir tai keleriopu atžvilgiu. Visų pirmiausia, kaipo aukščiausius, tobuliausius regimąjame pasaulyje V. Dievo kūrinius. Antra, kaipo V. Dievo paveikslą. Trečia, kaipo V. Dievo įsūnius, vaikus. Galop, ketvirta, kaipo savo bendrininkus amžinojoje laimėje.

Apreiškimo versmėse yra daugybė gražiausių liudijimų, kaip angelai mus myli. Žinoma, perilga būtų čia jie minėti. Užtenka tik apskritai prisiminti, kiek jie dalyvavo mūsų atpirkimo darbe. Štai ir šios dienos šv. mišių evangelijoje minimasis angelas nužengė iš dangaus ne vien tiktai seneliui Zakarijui paguosti, bet drauge ir visai žmonijai atnešti džiaugsmingą žinią, jog jau arti atpirkimo diena. Stenkimės atsilyginti angelams meile už meilę. Tuč tuojau sužadinkime josios aktą!

II Angelai mus globoja

Tikrai nuoširdi meilė reiškiasi ne vien tiktai jausmais ar žodžiais, bet ypač darbais. Ne veltui apaštalas šv. Jonas sako: — *Filioli mei, non diligamus verbo et lingua, sed opere et veritate* — (1. Jon. 3,18). Deja, žmonių santykiuose mes ne visuomet matome tokią meilę, nes, viena, ne kartą ji nebūva tikrai nuoširdi, o, antra, dažnai žmonės, kad ir labiausiai norėdami, neturi jėgų savo mylimiesiems padėti.

Suvis kas kita gi angelai. Jie myli mus kuonuoširdžiausiai ir yra nepalyginti galingesni už mus. Todėl jų meilė mums tikrai veikli. Ji reiškiasi, pirmiausia, tuo, kad jie mus globoja, saugoja, gina. Jie žiūri į mus taip, kaip geroje šeimoje vyresnieji broliai ir sesers žiūri į savo mažesniuosius broliukus ir sesutes. Kaip rodo šv. mūsų tikėjimas ypač mumis rūpinasi angelai sargai. Tiesa, dabar mes to nematome, bet ateis laikas, kuomet mes neabejotinai išvysime, nuo kiek kūno ir ypatingai sielos pavojų jie bus mus apsaugoję.

Šv. mūsų motina Bažnyčia nori, kad mes, kaip galima, dažniau angelų sargų pagelbos šauktumės. Ne be pagrindo musų rytmetinėse ir vakarinėse maldose yra tam tikra mums gerai žinoma maldelė. Jąją mes turime stengtis visuomet kuogeriausiai sukalbėti. Ypač į ją kreipkime dėmesio per atostogas, kuomet tiek daug iš visų pusių mums gręsia pavojų. Pažvelkime, kaip ligi šiol šiame dalyke elgėmės?

III Angelai duoda mums pavyzdį

Mes esame skirti drauge su angelais per amžius garbinti V. Dievą danguje. Ne veltui psalmininkas sako: — *In conspectu angelorum psallam — tibi* (Ps. 137, 1). Gi V. Jėzus pareiškia: — *In resurrectione... erunt sicut angeli Dei in coelo.* — (Mat. *22*, 30). Tačiau, kad galėtume amžinybėje būti tarp angelų, mes turime stengtis dabar tapti į juos panašūs. Jie rodo mums visokių dorybių gražiausią pavyzdį. Kaip jie, pirmiausia, V. Dievui klusnūs!? Tiesiog žaibo greitumu

vykdo visus jo paliepimus bei norus. Jokio pasipriešinimo, net mažiausio delsimo jie niekuomet nepareiškia. Kur tiktai V. Dievas juos siunčia, eina su neapsakomu uolumu ir begaliniu džiaugsmu. Toliau, kaip neapsakomai jie skaistūs!? Mažių mažiausia kaltės dėmelė nėra niekuomet jų sutepusi. Tiesa, neturėdami kūno, jie nepatiria nė jo pageidimų. Šiuo atžvilgiu mes, deja, esame už juos daug menkesni. Tačiau neužmirškime, jog jausti pagundų tai dar anaiptol nėra kokia nelaimė. Nelaimė tiktai su jomis sutikti. Gi V. Dievas neleidžia mus gundyti virš mūsų jėgų. Todėl ir sunkiausias pagundas mes galime nugalėti, jeigu tiktai imamės reikiamų priemonių. O jų mums netrūksta, tiktai turi netrūkti noro jomis naudotis. Juk šventieji ne kokiomis kitomis priemonėmis pasiekė skaistybėje ir apskritai visose dorybėse didvyriško laipsnio. Jeigu jie galėjo pasidaryti taip į angelus panašūs, tai kodėl gi mes negalėtume?

Galop, angelai, ypač sargai duoda puikų mums sielų meilės pavyzdį. V. Dievo paskirti jas globoti jie niekuomet nuo jų neatsitraukia. Nors, deja, žmonės dažnai jiems būva nedėkingi, nors ne kartą juos suvis užmiršta, tačiau jie niekuomet jų neapleidžia, bet kaip ištikimiausi bičiuliai lydi per visą šios žemės kelionę. Panašiai ir mes turime mylėti sielas. Juk ir mes esame V. Dievo pašaukti, o neužilgo būsime ir pasiųsti saugoti žmones nuo pikto, mokyti gero ir vesti į amžinąją laimę. Darbas tai bus nelengvas, reikalaus daug pasiaukojimo, savęs išsižadėjimo, ne kartą teks už jį patirti skaudaus nedėkingumo, aitrios neapykantos, net žiaurių persekiojimų, kaip tai

atsitiko su šv. Jonu Krikštytoju, bet mes turime to viso nepabūgti, nuo savo pareigų neatsisakyti, bus kas nebus, ištesėti ligi galui. Jėgų, stiprybės duos mums meilė. Juk teisingai ir gražiai sako šv. Augustinas: — *Ubi amatur, non laboratur, aut ipse labor amatur.* — Todėl pasekdami angelų pavyzdžiu mes turime stengtis išsiugdyti savo širdyse karštą sielų meilę.



Savaime suprantame, jog angelai daugeliu atžvilgių už mus aukštesni, galingesni. Tačiau tapę kunigais viename dalyke mes juos viršysime, būtent: teisėje ir galioje konsekruoti švč. Kristaus Kūną ir Kraują. Ne veltui tad šv. Pranciškus Asižietis yra pasakęs: — Jeigu aš sutikčiau kelyje angelą ir kunigą, tai pirma pasveikinčiau kunigą ir tik paskui angelą. — Tasai mūsų būsimojo luomo neapsakomas prakilnumas reikalauja, kad mes būtume panašūs į angelus. Tam pasiekti mes dažnai savo žvilgsnį turime į juos kreipti, jų dorybėmis stengtis pasekti, jų pagelba naudotis. Ypač ryžkimės neužmiršti melstis į savo angelą sargą.

Minčių vainikėlis: — *In conspectu angelorum psallam tibi* — (Ps. 137,1).

24 birželio.

ŠV. JONO KRIKŠTYTOJO UŽGIMIMAS

Renkime kelią V. Jėzui!

Išsivaizduokime senelį Zakariją besikreipiantį į savo mažutį sūnų Joną ir su šventa pagarba tariantį: — *Et tu puer propheta Altissimi vocaberis: praeibis enim ante faciem Domini parare vias eius* — (Luk. 1,76.)

Šie šv. Dvasios įkvėpti žodžiai tinka ir mums, nes ir mes pašaukti tokiam pat tikslui: rengti kelią V. Jėzui. Padėkokime V. Dievui, kad paskyrė mums tokias aukštas ir garbingas pareigas. Prašykime Šv. Jono Krikštytojo užtarimu malonės buti uolūs V. Jėzaus kelio rengėjai.

I V. Jėzus nori, kad mes jam rengtume kelią

Žinoma, galėti V. Dievas pilniausiai galėtų pats kiekvienam atskirai žmogui pranešti, kas reikalinga nusipelnyti amžinąjai laimei. Tačiau taip jis nedaro. Jis pasirinko kitą tam tikslui būdą, būdą labiau tinkantį mūsų prigimčiai. Juk mes visus šio pasaulio dalykus iš kitų žmonių sužinome bei išmokstame. V. Dievas nori, kad panašiai būtų ir su sielos reikalais. Todėl mes matome, jog visais laikais jis paskiria tam tikrų asmenų, kurių pareiga rūpintis kitų išganymu.

Amžinąją laimę mes galime pasiekti tiktai per V. Jėzų. Taip yra dabar, taip buvo ir visuomet. Ne veltui šv. Rašte pabrėžiama: — *Non est in alio aliquo salus. Nec enim aliud nomen est sub coelo datum hominibus, in quo oporteat nos salvos fieri* — (Ap. D. 4,12). Ligi V. Jėzui ateisiant reikėjo tikėti į jį ateisiantį, gi dabar į jį jau atėjusį ir naudotis jojo malonėmis. Taigi tieji asmens, kurie turi pareigą rūpintis kitų išganymu, turi tuos žmones vesti pas V. Jėzų, arba, kitaip sakant, turi rengti V. Jėzui kelią į žmonių sielas. Toki V. Jėzaus kelio rengėjai S. Testamente buvo pranašai ir ypač šv. Jonas Krikštytojas, kuris, pasak šios dienos šv. mišių sekretos, — *Salvatorem mundi et cecinit adfuturum et adesse monstravit;* — gi N. Testamente apaštalai ir jų įpėdiniai vyskupai bei kunigai. Mes ir gi esame tam tikslui pašaukti. Tiesa, kol kas dar neturime teisės oficialiai rengti V. Jėzui kelio. Bet galime ir turime tai daryti privačiai: Galime, — nes kiekvienas žmogus tai gali. Turime — nes, viena, reikia mums jau dabar pratintis į būsimąsias savo pareigas, o, antra, V. Jėzus to nori. Juk žinomi mums jo žodžiai: — *Messis quidem multa, operarii autem pauci. Rogate ergo Dominum messis, ut mittat operarios in messem suam* — (Luk. 10,2). V. Jėzaus gi norai mums turi būti šventi. Todėl ryžkimės ir stenkimės čia būti uolūs, kad kiekvienam mūsų galėtų tikti šie V. Dievo žodžiai pasakyti šios dienos šv. mišių epistolėje apie šv. Joną Krikštytoją: — *Ecce dedi te in lucem gentium, ut sis salus mea usque ad extremum terrae* — (Iz. 49,6).

II Kur ir kaip mes galime rengti V. Jėzui kelią?

Mes galime ir turime rengti V. Jėzui kelią visur, kur tik jisai nori eiti. O kur gi jisai nori eiti? —

a) Visų pirmiausia pas mus pačius. Jis trokšta kas dieną mus atlankyti šv. komunijoje. Juk tai įsidėmėkime gerai ir niekuomet neužmirškime, jog Eucharistijos sakramentą jisai įsteigė anaiptol ne tam, kad vien būtų mūsų bažnyčiose, ar kad mes kada ne kada ten nuėję jį atlankytume. Ne! Jeigu jisai būtų norėjęs vien pasilikti mūsų bažnyčiose, ar mūsų garbinimo patirti, tikriausiai suvis ne tokią būtų priėmęs išvaizdą. Bet dabar, kuomet jis pasislėpė duonos, vadinasi kasdieninio musų maisto pavidale, savaime aišku, jog ne ko kito jis geidžia, kaip tik būti kasdieninis musų maistas. Taigi jis nori kas dieną pas mus ateiti. Todėl mes turime stengtis kas dieną jam kelią į savo širdis prirengti. Kas čia reikia daryti, labai gerai žinome, tad nėra ką apie tai nė kalbėti. Žiūrėkime tiktai, kad nė vieną dieną V. Jėzaus neapviltume. Gi jeigu kartais dėliai kokios priežasties negalėtume jo pas save pasikviesti Eucharistijoje (kas ypač kiek toliau gyvenant nuo bažnyčios ne retai gali pasitaikyti), būtinai stenkimės priimti vadinamąją dvasinę komuniją. Svarbu, kad nė vienos dienos nebūtume be glaudesnių santykių su V. Jėzum.

Tačiau V. Jėzus nori ne tik trumpam laikui mus atlankyti, bet ir visuomet su mumis pasilikti. O tai jisai įvykdo tik tuomet, kai mes uoliai pildydami jo įsakymus pašaliname iš savęs ydas

ir išsiugdome dorybių. Juk žinomi mums jo žodžiai: — *Si quis diligit me, sermonem meum servabit, et Pater meus diliget eum, et ad eum veniemus, et mansionem apud eum faciemus* — (Jon. 14,23). Todėl mes turime stengtis, pasak šv. Povilo, „nusivilkti... senąjį žmogų, kuris genda dėl apgaulingų pageidimų... ir apsivilkti nauju žmogumi, kuris sutvertas pagal Dievą teisybėje ir tiesos šventume" (Ef. 4,22,23), kad V. Jėzus mumyse įsigyventų, kad drauge su tautų apaštalu mes galėtume teisingai apie save tarti: — *Vivo autem iam non ego, vivit vero in me Christus* — (Gal. 2,20). Pažvelkime, kaip mes ligi šiol čia elgėmės? Ar uoliai kovojome su ydomis ir lavinomės dorybėse? —

b) Toliau, V. Jėzus nori ateiti pas mūsų artimuosius, gimines, kaimynus, pažįstamuosius. Mes galime čia jam rengti kelią visokiais tinkamoje progoje duotais pamokymais, nurodymais, įspėjimais, sudraudimais. Ypač turime stengtis, kaip galima daugiau, šeimų prikalbinti pasivesti švč. V. Jėzaus Širdžiai, padaryti jos intronizaciją.

c) V. Jėzus, toliau, nori tvirtai įsigyventi K. Bažnyčioje. Kelią čia mes jam galime rengti melsdamiesi už šv. Tėvą, vyskupus, kunigus ir visus tikinčiuosius. — *Orate pro invicem, ut salvemini* — sako apaštalas šv. Jokūbas (Jok. 5, 16).

Galop, V. Jėzus nori ateiti pas visus o visus žmones, kad kaip jis pats išsireiškia, būtų — *unum ovile et unus pastor* — (Jon, 10,16). Kaip gerai žinome, daugybė žmonių, deja, arba V. Jėzaus suvis nepažįsta, arba, kas dar niekiau, jo išsižadėjo. Mes ir vienų ir kitų turime gailėtis ir už juos melstis bei aukotis, kad pažintų tiesą

ar susiprastų negerai elgiąsi. Per atostogas turėdami daugiau laiko pasistenkime čia būti itin uolūs. Žinoma, nėra būtino reikalo, kad daugintume savo maldas. Juk galime tas pačias atlikinėti keleriopa intencija, galime taip pat šį ar tą padirbėti, ar kokį nemalonumą nukentėti pavesdami už tuos nelaiminguosius. Svarbu tik, kad ką nors darytume. Taigi ryžkimės ir stenkimės!

* * *

Baigdami kreipkimės į Joną Krikštytoją prašydami bent dalelės to uolumo, kokio jis turėjo rengdamas V. Jėzui kelią.

Minčių vainikėlis: — *Praebis ante faciem Domini parare vias eius* — (Luk. 1,76).

25 birželio

ŠV. VILHELMO

Gimė Vercelli mieste šiaurinėje Italijoje aukštos kilmės ir turtingoje šeimoje. Pačioje jaunystėje išsižadėjo pasaulio ir aplankęs kai kurias šventas vietas apsigyveno kaipo atsiskyrėlis kalnuose. Atsiradus nemažam sekėjų skaičiui įkūrė ordiną pritaikydamas jam šv. Benedikto regulą. Mirė 1142 m.

Branginkime laiką!

Išsivaizduokime šv. Vilhelmą, keturiolikos metų jaunikaitį, apsivilkusį prastais keleivio drabužiais, su lazda rankoje, basą einantį į tolimą Ispanijos šalį pasimelst prie apaštalo šv. Jokūbo karsto. Jis visiškai jaunas bebūdamas išsižadėjo puikių tėvo rūmų, turtų, pasaulio garbės ir malonumų, kad juo tikriau išgelbėtų savo sielą.

Pagarbinkime V. Dievą, kuris pamokė ir paskatino šv. Vilhelmą taip išmintingai sunaudoti savo šiame pasaulyje gyvenimą. Prašykime malonės gerai suprasti laiko vertę, jį kaip reikiant branginti ir juo tinkamai naudotis.

I Mes turime tinkamai vertinti laiką

Be abejojimo, visi pripažįsta, jog brangiausias dalykas yra tas, kurio ne daug tėra, ir už kurį daugiausiai galima gauti. Gi tokis yra laikas. Ir iš tikro! Juk jo mes taip nedaug beturime! Nes

ką gi reiškia tos kelios dešimtys mūsų gyvenimo metelių palyginus su beribe amžinybe? Tai mažiau negu lašas vandens prieš bekraštį vandenyną, negu smilčių grūdelis prieš milžinišką kalną. Tačiau ir tas taip neilgas laikas anaiptol ne visas iš karto mums duodamas, o tiktai po menką, taip sakant, trupinėlį. Juk kas iš jo tikrumoje mums priklauso? Vos ne vos trumputė dabarties valandėlė. Praeitis jau nebe musų. Ji nuplaukė į amžinybės jūras, ir mes jos nė grąžinti, nė pakeisti niekaip negalime. Ateitis dar ne mūsų ir nežinia, kiek ji mūsų bebus. Juk niekas jos mums neužtikrino. Niekas mums nelaidavo, jog sulauksime net šios dienos vakaro, nekalbant jau apie rytojų, ar kokį tolimesnį laiką. Taigi laiko iš tikro mes labai nedaug teturime.

Tačiau už jį mes be galo daug galime gauti. Ką gi tokio? Ogi amžinybę. Taip! Nuo šio taip trumpučio laiko pareina visas mūsų amžinasis likimas. Jįjį gerai sunaudoję mes galime gauti tokios laimės, kokios, pasak šv. Povilo, nė akis neregėjo, nė ausis negirdėjo, nė žmogaus širdis nenujautė (1 Kor. 2,9). Bet jeigu mes jį veltui praleisime, tai į lygiai tokią pat pateksime nelaimę. Todel laiko vertė yra stačiai begalinė. Niekas o niekas negali čia su juo lygintis, nes už nieką negalima taip daug gauti, kaip už jįjį.

Savaime aišku, jog visi krikščionys tai gerai žino. Tiktai, deja, ne visi savo gyvenime tų žinių paiso. Daugelis, deja, elgiasi taip, lyg, tartum, laikas neturėtų žmogui suvis jokios reikšmės. Jeigu kartais jiems ir kyla mintis, jog reikia laiką panaudoti ruoštis į amžinybę, tai atideda tai senatvei, kurios tariasi neabejotinai sulauksią. Žinoma

taip elgdamiesi jie daro labai neprotingai, nes remiasi tuo, kas nėra jų valdžioje. Ne vienas tikriausiai jau turi gailėtis už šią savo paikybę ir niekuomet negalės atsigailėti, nes pateko ten, kur visokis gailestis nustojo vertės ir prasmės.

Šv. Vilhelmas anaiptol nebuvo tokis. Atvirkščiai. Čia jis buvo be galo protingas. Susirūpinimo amžinybe jis neatidėjo senatvei. Priešingai. Visiškai jaunutis, nes vos keturiolikos metų tebebudamas, jis jau pasiryžo visą savo gyvenimą pavesti vien Dievo garbei ir sielos reikalams. Ir ką pasiryžo, tai visu uolumu įvykdė. Iš tikro — *fidelis servus et prudens* — (Luk. 12,42), kaip pažymima šios dienos šv. mišių maldose.

O mes kaip žiūrime į laiką? Ar jį vertiname tiek, kiek reikia? Seminarijoje, ypač per egzaminus, buvo mums su juo striuka, tad stengdavomės sunaudoti kiekvieną valandėlę. Bet kaip yra dabar? Ar nesame taip nusistatę, jog savaitė šen, ar savaitė ten, tai mums vis tiek? Tiesa, dabar atostogos, pasilsio metas. Bet laikas per daug brangus dalykas, kad ir ilsėdamiesi mes jo neturėtume paisyti.

II Mes turime gerai sunaudoti laiką

Savaime suprantama, jog per atostogas nėra jokios pareigos dirbti taip, kaip per mokslo metus. Juk tam pagaliau ir atostogos, kad pasilsėtume. Bet neužmirškime, jog pasilsys turi būti pasilsiu, o anaiptol ne laiko eikvojimu. Tad pasvarstykime dabar truputį, kaip mes turime elgtis, kad ilsėdamiesi neleistume veltui laiko.

a) Pirmiausia reikia čia mums žiūrėti, kad nė viena valandėlė nenueitų be naudos amžinybei. O taip yra tuomet, kai mes esame sunkioje nuodėmėje. Juk žinome gerai, jog sunkiai nusidėjusio žmogaus geriausi darbai yra be jokios vertės amžinajai laimei. Todėl, kiek begalėdami, saugokimės sunkios nuodėmės. Gi, jeigu, deja, atsitiktų nelaimė sunkiai nusidėti (kas per atostogas gali greičiau pasitaikyti negu seminarijoje, nes esame mažiau apsaugoti nuo pagundų), tai kuogreičiausiai stenkimės savo sielas apšvarinti tobulu gailesčiu ir atgailos sakramentu. Mažiausias čia atidėliojimas būtų veltui laiko gaišinimas ir savęs amžinos pražūties pavojun išstatymas.

b) Stenkimės, toliau, uoliai laikytis tosios darbų tvarkos, kurią nurodo mums atostogų reguliaminas ir Katalikų Akcijos Statutas. Žiūrėkime į tai visa ne kaipo į kokius žmonių mums primestus įgeidžius, bet kaipo į Dievo valią pasireiškusią per vyresniuosius. — *Lex Dei eius in corde ipsius* — (ps. 36,31) sakoma šios dienos šv. mišių introite apie šv. Vilhelmą. Stenkimės ir mes juo pasekti!

c) Toliau, labai pageidautina, kad mes atsidėję iš palengvo pergalvotume tuos filosofijos ar teologijos dalykus, kuriuos per metus ėjome. Juk tuomet dėl skubotumo juos daugiau tik atmintimi pasisavinome, o į protą giliau neįsidiegėme. Dabar gi turėdami daugiau laiko pasistenkime iš naujo juos persvarstyti, į juos įsimąstyti, kad jie taptų visos mūsų sielos, o ne vien tik atminties nuosavybe. Žinoma, nėra būtino reikalo, kad iš naujo pervertinėtume savo vadovėlius, nes tai būtų kiek

grasoka ir nuobodoka, bet pasistenkime pasiieškoti ir pasiskaityti panašios rušies veikalų.

d) Galop, itin svarbu, kad pasimokytume svetimų kalbų. Čia galime nusistatyti kas dieną išmokti, pav., po dešimtį žodžių ir po du—tris posakius. Tai, be abejojimo, nebus daug ir musų nenuvargins. Bet, jeigu tiktai mes neapsileisime, tai baigiantis atostogoms turėsime aiškios naudos. Tad būkime protingi!

* * *

Priėmę šv. komuniją pasižadėkime V. Jėzui, jog stengsimės gerai sunaudoti laiką. Šias kelias pirmutines atostogų dienas gal kiek laisviau praleidome. Bet tiek daug. Galėjome juk po įtempto egzaminų darbo truputį lengviau pabūti. Tačiau dabar jau kiek atsikvėpę ryžkimės ir stenkimės kitaip elgtis. Prašykime šv. Vilhelmo užtarimu malonės ištesėti savo pasiryžimuose.

Minčių vainikėlis: — *Fidelis servus et prudens* — (Luk. 12,42).

26 birželio

ŠV. JONO IR POVILO

Broliai šv. šv. Jonas ir Povilas buvo ciesoriaus Konstantino dukters Konstancijos tarnai. Gautaisiais už gerą pareigų ėjimą turtais uoliai šelpė pavargėlius. Ciesoriaus Julijono Išsižadėjėlio kviečiami tarnauti ir raginami garbinti stabus griežtai atsisakė tai daryti. Todėl buvo nužudyti apie 362 m.

Uoliai kovokime su pagundomis!

Išsivaizduokime, kaip ciesoriaus Julijono valdininkas kalbina ššv. Joną ir Povilą garbinti stabus, žadėdamas, jeigu paklausys, aukštas, garbingas vietas ir grūmodamas, jeigu pasipriešins, žiauriais kankinimais bei mirtimi.

Pagarbinkime V. Dievą ir padėkokime jam, kad davė ššv. Jonui ir Povilui jėgų nugalėti tąją pagundą. Prašykime juodviejų užtarimu panašios stiprybės kovose su pagundomis.

I Pagundų reikšmė mūsų dvasios gyvenimui

Be abejojimo, niekas taip nežino mūsų silpnumo dvasios gyvenime kaip V. Dievas. Jam labiausiai aišku, jog užtenka menko ko, kad mes nusidėtume. Mes patys ne kartą suklystame savo jėgas per daug įvertindami, bet jis mato viską taip, kaip yra tikrumoje. Kyla tad klausimas,

kodėl jis leidžia pagundoms mus varginti, nors žino gerai, kaip jos mums pavojingos? Kodėl jis nepadaro mus nuo jų laisvus? Juk mes prašome jo kas dieną po keletą sykių tardami: — *Et ne nos inducas in tentationem* —, o tačiau pagundos kaip puola mus taip tebepuola. Kodėl gi taip yra?

Savaime suprantama, jog mums būtų daug maloniau, jeigu pagundų suvis nereiktų patirti. Bet žinokime, jog jų mums leidžia turėti anaiptol ne kokis mūsų kankintojas, bet mylįs tėvas, kuris vien gero mums tenori. Iš atžvilgio į pagundas mes turime gerai įsisąmoninti štai ką:

a) Jausti jų anaiptol dar nėra kokia blogybė. Juk ir V. Jėzus buvo gundomas, tačiau nė mažiausiai jis nenusikalto. Kas kita gi su pagundomis sutikti, jas noromis priimti. Tuomet būva jau tikra nuodėmė. Tačiau toliai, koliai mūsų valia nepritaria, mes nenusidedame, nors pagundos ir labai ilgai tęstųsi ir kažin kaip būtų biaurios. Tai viena.

b) Antra, V. Dievas neleidžia mus gundyti virš mūsų jėgų. Apaštalas šv. Povilas tai aiškiai pabrėžia sakydamas: — *Fidelis autem Deus est, qui non patietur vos tentari supra id, quod potestis, sed faciet etiam cum tentatione proventum, ut possitis sustinere* — (1 Kor. 10, 13). Vadinasi, kiekvieną pagundą mes tikriausiai galime nugalėti. Žinoma, tai padarysime remdamiesi ne grynai vien savo jėgomis, bet V. Dievo pagelba. Tačiau V. Dievas, ypač mums prašant, jos nešykšti.

c) Trečia, šiame pasaulyje būdami mes nesame pasilsio, bet kovų ir mėginimo vietoje. V.

Dievas nori mus išbandyti, kiek mes jį mylime, ir todėl leidžia pagundoms mus varginti. Ne veltui šios dienos šv. mišių komunijoje pasakyta apie ššv. Joną ir Povilą: — *Et si coram hominibus tormenta passi sunt, Deus tentavit eos; tamquam aurum in fornace probavit eos* — (Išm. 3, 4).

d) Galop, ketvirta, pagundos sudaro puikią progą padidinti bei padauginti nuopelnams. Ir iš tikro! Juk kareiviai gali pasižymėti tiktai kare. Ne kitaip ir mes, jeigu uoliai kovojame su pagundomis. Be abejojimo, šv. šv. Jonas ir Povilas šiandien tik džiaugiasi, kad buvo už tikėjimą nukankinti, nes tuo juodu juo didesnės garbės įsigijo. Panašiai bus ir su mumis, kai pereisime į amžinybę. Juo daugiau ir didesnių pagundų mes dabar nugalėsime, tuo turėsime tuomet aukštesnį garbės laipsnį. Taigi, kaip matome, pagundos galų gale mums ne žalingos, bet atvirkščiai, naudingos. Kaip ligi šiol mes į jas žiūrėjome? Ar nemurmėjome už jas ant V. Dievo? —

II Kaip mes turime elgtis su pagundomis?

Pagundos, tiesa, naudingumo mums naudingos, bet, kadangi mes esame labai silpni, tai jos sudaro nemažą mums pavojų. Kyla tad klausimas, kaip turime su jomis elgtis, kad mums nepakenktų? Į tai atsakant reikia pažymėti štai kas:

a) Visų pirmiausia mes turime vengti tyčiomis išsistatyti pagundoms. Savaime aišku, kodėl? Juk mes taip greit ir lengvai nupuolame. Gi jeigu patys lįsime į pavojų, V. Dievas mūsų negel-

bės, ir mes neabejotinai žūsime. Ne veltui juk šv. Rašte sakoma: — *Qui amat periculum, in illo peribit* — (Ekkli. 3, 27).

b) Toliau, mes turime budėti, atsieit, būti atsargūs, apdairūs, kad nepatektume į pagundas. Todėl reikia saugoti savo akis, ausis, vaizduoklę ir kitas jusles, nes tai vartai, pro kuriuos priešai skverbiasi į mūsų sielas. Nors budėjimu, tiesa, mes neišvengsime visų pagundų, bet jų skaičių gerokai sumažinsime ir jėgą susilpninsime.

c) Su budėjimu turi jungtis malda, kad V. Dievas padėtų mums išsisaugoti pagundų ir jas nugalėti. Taip daryti paliepė mums V. Jėzus, sakydamas: — *Vigilate et orate, ut non intretis in tentationem* — (Mork. 14, 38), ir į savo išmokytąją maldą įdėdamas prašymą: — *Et ne nos inducas in tentationem* — (Mat. 6, 13).

d) Kilus pagundai mes turime tuojau griežtai pasipriešinti. Tuojau, nes, kol priešas dar neįsigalėjęs, daug lengviau jis nuveikti. Čia yra panašiai kaip su ugnimi. Pradžioje, kol kibirkštėlė dar menka, nesunku ji užgesinti. Suvis kas kita gi, kai liepsnos išsiplečia. — Reikia griežtai prie šintis, nes visokis neryžtingumas, svyravimas tik pagundą stiprina, daugiau nieko. Todėl čia juo greičiau ir griežčiau, tuo geriau.

e) Pasiliovus pagundai, jeigu kovą laimėjome, padėkokime V. Dievui, nes jis padėjo mums nugalėti. Bet, jeigu įvyko priešingai, jeigu, deja, mes nupuolėme, tai anaiptol nenusiminkime, tik sužadinę gailesčio nuolankiai atsiprašykime V. Dievą ir ryžkimės ateityje būti juo atsargesni bei griežtesni. Taip mums besielgiant pagundos ne tik nepadarys mums kokios žalos, bet, atvirkš-

čiai, išeis mums į gera. Ne veltui apaštalas šv. Povilas sako: — *Diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum* — (Rom. 8, 28).

* * *

Baigdami pagarbinkime ššv. Joną ir Povilą už narsumą, kurio juodu parodė išsižadėdami visko, ką tiktai žmogus šiame pasaulyje gali turėti, bet ne tikėjimo. Prašykime juodviejų užtarimu malonės būti panašiai tvirti ir narsūs kovoje su pagundomis. Per atostogas daugiau pavojų gręsia mūsų sieloms negu seminarijoje, nes čia prie dviejų nuolatinių gundytojų, pageidimo bei piktosios dvasios, prisideda dar trečias — pasaulis. Todėl ir mes juo labiau turime būti atsargūs ir uolūs.

Minčių vainikėlis: — *Esto fidelis usque ad mortem* — (Apr. 2, 10).

27 birželio

ŠV. JONO KRIKŠTYTOJO

(infra octavam)

Geram panaudokime kalbos dovaną!

Išsivaizduokime, kaip šv. Jono Krikštytojo tėvas, senelis Zakarijas ūmai prabyla po to, kai ant lentelės parašė, kuo vardu turi būti jojo sūnus. Padėkokime V. Dievui už mums suteiktą neapsakomai brangią kalbos dovaną. Prašykime šv. Jono Krikštytojo užtarimu malonės ją naudotis vien tik geriems tikslams.

I Kalba neapsakomai didelė V. Dievo dovana

Daug ir labai didelių gėrybių mes esame gavę iš V. Dievo. Tarp jų yra ir galėjimas kalbėti. Tai neapsakomos vertės dovana. Juk be jos mes būtume kaip vargšai nebyliai. Savo minčių, savo jausmų bei norų mes negalėtume taip lengvai ir patogiai išreikšti kaip dabar kad galime. Nors kartais kas labiausiai slėgtų, kamuotų mūsų širdis, mes to nevaliotume savo artimiausiems, mylimiausiems asmenims pasisakyti, nė iš jų išgirsti kokių užuojautos ar suraminimo žodžių. Ar gi negraudu mums darosi, kai matome, kaip kokis nebylys ir veido judesiais, ir rankų mostais, ir balso unkštimu stengiasi pareikšti kokią savo

mintį ar jausmą, ir, deja, negali? O mes tai taip lengvai padarome vienu-dviem žodžiais ar sakiniais. Iš tikro galėjimas kalbėti yra be galo didelė V. Dievo dovana. Nesunku tad suprasti, kaip nudžiugo senelis Zakarijas ją atgavęs, ir su kokia dėkinga širdimi po kelių tylėjimo mėnesių užtraukė giesmę: — *Benedictus Dominus Deus Israel* — (Luk. 1,68). O mes ar neužmirštame už ją bent kada ne kada V. Dievui padėkoti?

II Mes turime vengti kalbos dovaną naudoti piktam

Deja, tokia jau žmonių silpnybė, o ne kartą ir piktybė, jog didžiausias V. Dievo dovanas panaudoja ne jam garbinti, bet įžeisti. Taip yra ir su galėjimu kalbėti. Juk kiek čia padaroma kas dieną visokiausių nuodėmių?! Čia yra ir melai, ir apkalbėjimai, ir šmeižtai, ir pikti kritikavimai, ir dviprasmiai žodžiai bei posakiai, ir šlykščiausi pliauškimai, ir galop įvairiausi keiksmai. Tikriausiai milijonams žmonių būtų daug geriau, jeigu jie būtų užgimę suvis nebyliais, nes nebegalėdami kalbėti jie būtų išvengę pragaro, į kurį dabar pasmerkti už visokias kalba padarytąsias nuodėmes.

Kas, kas, bet mes kunigai ar kandidatai į kunigus turime visomis jėgomis stengtis čia būti be kaltės, be mažių mažiausio net priekaišto. Juk mes esame tiesos skelbėjai, tad ar gi galime bent kiek meluoti? Mes kitus mokome ar rengiamės mokyti, jog reikia iš širdies atleisti nusikaltusiam artimui, ar gi tad galime drįsti kitus apkalbinėti, o ypač šmeižti? Mes geriau negu kas kitas žinome, jog neturime jokios teisės kitų teisti ir smerkti,

tad ar gi galima juos pašiepti, pajuokti, piktai kritikuoti? Mes esame skirti kitus laiminti, tad ar gi galime juos keikti, jiems ko pikto linkėti? Mes esame padarę ar rengiamės padaryti amžinos skaistybės įžadą, ar gi tad galime savo burną biaurinti, teršti kokiais begėdiškais, ar net kad ir dviprasmiais žodžiais? Juk neužmirškime, kad mūsų liežuvis ir lūpos skirti švenčiausiems dalykams kalbėti, kad pro mūsų burną įeina pas mus V. Jėzus šv. komunijoje. Todel gerbkime save ir nedrįskime biaurinti kokiais šlykščiais žodžiais ar posakiais tąsias savo sielos duris. Visuomet atmintyje turėkime šiuos Šv. Rašto žodžius: — *Os, quod mentitur, occidit animan* — (Išm. 1,11). — *Nolite iudicare, ut non iudicemini. In quo enim iudicio iudicaveritis, iudicabimini* — (Mat. 7,1). — *Non facies calumniam proximo tuo* — (3 Moz. 19,13). — *Nolite detrahere alterutrum fratres. Qui detrahit fratri, aut qui iudicat fratrem suum, detrahit legi et iudicat legem.* — (Jok. 4,11). — *Fornicatio autem et omnis immunditia... nec nominetur in vobis, sicut decet sanctos* — (Ef. 5,3).

Ypač per atostogas mes čia turime būti atsargūs. Juk tai tikriausias dalykas, jog visų žmonių akys ir ausys į mus kur kas daugiau atkreiptos negu į kitus inteligentus. Todel ką mes tiktai darome ar šnekame visi greitai pamato ir išgirsta. O Dieve neduok, kad mes ką nors turėtume papiktinti. Jeigu V. Jėzus skaudžiomis bausmėmis grūmoja kiekvienam, kuris kitus piktina, tai juo smarkiau nubaus jis mus, nes mes kitus piktindami nepalyginti labiau nusikalstame, kadangi turime pareigos skatinti žmones į gera. Pažvelkime, kaip mes ligi šiol elgėmės šiame dalyke?

III Mes turime geram panaudotis kalbos dovaną

Mes esame V. Dievo paskirti ir pašaukti, kad skleistume pasaulyje jo garbę ir rūpintumėsi sielų išganymu. Tąjam tikslui mes turime panaudoti visas priemones. Ypač čia tinka kalbos dovana. Mes galime V. Dievą garbinti stengdamiesi pirmiausia kas dieną sukalbėti tam tikrų žodinių maldų, kaip, pav., ražančius, litanijos ir pan.. Juk laiko tam per atostogas pakankamai turime. Ar mes čia ką darome, ar gal suvis esame apsileidę?

Mes galime, toliau, garbinti V. Dievą stengdamiesi geriau su juo supažindinti kitus žmones. Juk iš vienos pusės mes nepalyginti daugiau apie jį turime žinių, gi iš kitos pusės ne vienas žmogus norėtų kai kuriuos tikėjimo ar dorovės dalykus kiek plačiau pažinti. Mes turėtume čia jiems pagal išgales padėti. Tiesa, oficialiai skelbti Kristaus mokslą mes dar neturime teisės. Bet galime tai daryti privačiu būdu, prie progos, sakysime, pasistengdami vienam kitam asmeniui tą ar kitą tiesą geriau paaiškinti. Tiktai reikia mums neužsimiršti, o tinkamų progų vis rasime.

Per atostogas susidurdami su visokiais žmonėmis mes galime įspėti ar sudrausti ne vieną keikiantį, apkalbantį, pliauškiantį, ar ką nuodėmingo darantį. Tiktai žinoma, viena mes neturime taip elgtis lyg tai nieko mums nerūpėtų ir, antra, viską mes turime stengtis atlikti protingai, vadovaudamiesi ne kokiais kitais sumetimais, kaip vien V. Dievo garbe ir sielų gerove. Kiekvienam mūsų

apaštalas šv. Povilas sako: — *Exemplum esto fidelium in verbo, in conversatione* (1 Tim. 4,11). Ryžkimės ir stenkimės taip elgtis!

* * *

Šios dienos šv. mišių evangelijoje apie šv. Jono Krikštytojo tėvą Zakariją pasakyta: — *Apertum est autem illico os eius et linqua eius, et loquebatur benedicens Deum* — (Luk. 1,64). Tais žodžiais išreikšta ir nurodyta visa mūsų kalbėjimo dovanos panaudojimo programa. Kur reikalauja Dievo garbė ir sielų gerovė, mes turime būti kalbūs ir iškalbingi. Visur gi kitur mes būkime nešnekūs ir net visiškai tylūs lyg nebyliai.

Minčių vainikėlis: — *Loquebatur benedicens Deum* (Luk. 1,64).

28 birželio

ŠV. IRENIEJAUS

Gimė apie 130 m. Mažoje Azijoje. Jaunystėje klausė šv. Polikarpo ir kitų apaštalus mačiusių asmenų mokslo. Suaugęs apsigyveno Lijono mieste, dabartinėje Prancūzijoje. Čia įsišventino kunigu ir galop vyskupu. Uoliai skelbė pagonims evangeliją, atsidėjęs kovojo su tojo meto erezijomis ir visomis jėgomis stengėsi palaikyti Bažnyčioje taiką, vienybę Buvo nužudytas už tikėjimą apie 200 m.

Gerbkime ir uoliai skaitykime šv. Raštą!

Pagarbinkime V. Dievą, kuris suteikė šv. Ireniejui tokią karštą apreikštojo tikėjimo meilę. Šv. Ireniejus atsidėjęs stengėsi jį pažinti iš visų jo šaltinių ir pažinęs uoliai jį skelbė žmonėms bei gynė nuo visokių klaidų. Ne veltui šios dienos šv. mišių maldose taikomi jam šie šv. Rašto žodžiai: — *Doctrinam quasi antelucanum illumino omnibus, et enarrabo illam usque ad longinquum* — (Ekkli. 24,44).

Prašykime šv. Ireniejaus užtarimu malonės nuoširdžiai mylėti, tinkamai gerbti ir noromis skaityti šv. Raštą.

I Kas mums yra šv. Raštas?

Šv. Raštas yra mums neapsakomai brangus, vertingas dalykas. Ir tai keleriopu atžvilgiu. Pirmiausia, kaipo apskritai žmonėms, paskui, kaipo katalikams ir, galop, kaipo būsimiems kunigams.

a) Kaipo žmonėms šv. Raštas yra mums mūsų Kurėjo, mūsų Aukščiausiojo Valdovo, Viešpaties žodis, manifestas pranešąs jojo norus, įsakymus. Gi tarnų, valdinių šventa pareiga gerbti ir stengtis pažinti savo šeimininko, valdovo valią, vis tiek, kaip ji bebutų pareikšta: gyvu žodžiu ar raštu. Ne veltui šios dienos šv. mišių introite pats V. Dievas sako psalmininko lūpomis: *Attendite, popule meus, legem meam, inclinate aurem vestram in verba oris mei* — (Ps. 77,1).

b) Kaipo katalikams šv. Raštas yra mums geriausiojo, mylimiausiojo Tėvo laiškas. Juo kviečia jis mus į nuo amžių mums paskirtą dangaus tėviškę, drauge nurodydamas kelią, kuriuo turime eiti. Ir tie nurodymai anaiptol ne koki bendri, sausi, neaiškūs, bet, priešingai, labai smulkus, gyvi, vaizdus. Juk kiek gražiausių šv. Rašte pavyzdžių?! Jie stato mums prieš akis tiesiog įkunytas dorybes. Prisiminkime, sakysime, patrijarko Juozapo istoriją, kur ryškiai šviečia skaistybė ir atlaidumas, ar karaliaus Dovido darbus, kur spindi atgaila ir nuolankumas, ar V. Jėzaus gyvenimą, kur susitelkusios visos dorybės augščiausiame laipsnyje ir t. t... O kiek šv. Rašte protui giliausių minčių, kiek širdžiai karščiausių jausmų, kiek valiai stipriausių paraginimų?! Teisingai ir gražiai sako apie tai popiežius šv. Gregorijus Didysis: — *Cui ergo verbum sacri eloquii nisi lapidi simile dixerim, in quo ignis latet; qui manu quidem frigidus tenetur, sed percussus ferro, per scintillas micat, atque hoc emittit ignem, qui post ardeat, quod prius frigidum tenebat? Sic etenim, sic verba sunt sacri eloquii, quae quidem per narrationem litterae frigida tenentur; sed si quis haec,*

aspirante Domino, intento intellectu pulsaverit, de mysticis eius sensibus ignem producit, ut in iis verbis post animus spiritaliter ardeat quae prius per litteram ipse quoque frigidus audiebat (Hom. in Ezech. 2,10). Be to, neužmirškime, jog šv. Raštas yra neklaidingas. Taigi jis mums, kaipo katalikams, yra vienas iš didžiausiųjų šiame pasaulyje turtų.

c) Bet jo reikšmė mums, kaipo būsimiems kunigams, yra dar didesnė. Juk jis tai gausus aruodas tų žinių, kurių dabar mes patys turime pasisavinti, ir kurias paskui skelbsime kitiems. Jis tai milžiniškas sandėlis tųjų ginklų, kuriuos dabar turime įprasti vartoti, ir kuriais paskiau turėsime atremti tikėjimo priešų puolimus. Tai tikriausias dalykas, jog ateityje mūsų, kaipo Kristaus mokslo skelbėjų, žodis tiek teturės reikšmės, kiek jis bus pagrįstas šv. Raštu. Kaip sako apaštalas šv. Povilas, mes turėsime kalbėti — *non in persuasibilibus humanae sapientiae verbis* — (1 Kor. 2,4). Gi pasak tojo pat apaštalo: — *Omnis Scriptura divinitus inspirata utilis est ad docendum, ad arguendum, ad corripiendum, ad erudiendum in iustitia, ut perfectus sit homo, ad omne opus bonum instructus* — (2 Tim. 3,17). Kaip mes ligi šiol žiūrėjome į šv. Raštą?

II Kaip mes turime skaityti šv. Raštą?

Kadangi šv. Raštas daugeliu atžvilgių mums neapsakomai vertingas, tad mes jį turime nuoširdžiai mėgti, mylėti. Juk geri vaikai džiaugiasi savo tėvo laišku, amatininkai, ūkininkai prisiriša prie tų įrankių, kuriais pelnosi duoną, kareiviai

brangina ginklus, kuriais saugoja savo šalį nuo priešų. Savo meilę šv. Raštui mes turime pareikšti tuo, kad stengtumėsi dažnai ir tinkamai jį skaityti. Ypač per atostogas mes čia turime būti uolūs. Jeigu mokslo metu mes perskaitome kas dieną po vieną skyrių, tai dabar reiktų mažių mažiausiai po du. Juk laiko turime pakankamai.

Tačiau skaitymas nelygu skaitymui. Niekuomet neužmirškime, jog šv. Raštas anaiptol ne tokis veikalas, kaip kiti, žmonių sukurtieji. Todėl jo negalima taip nė skaityti kaip paprastus veikalus. Jis V. Dievo žodis, tad su juo reikia elgtis kaip su šventu dalyku.—*Sancta sancte sunt tractanda,* — sako krikščioniškosios išminties dėsnis.

Pirmiausia mes negalime imti į rankas šv. Raštą vadovaudamiesi vien noru patenkinti tuščią savo smalsumą. Ne! V. Dievas anaiptol ne tam mums jį yra davęs. Tad nedrįskime jo paniekinti nerimtam tikslui pavartodami! Skaityti šv. Raštą mes turime vien savo dvasios naudai, kaip kad apaštalas šv. Povilas sako: — *Omnis Scriptura divinitus inspirata utilis est ad docendum, ad arguendum, ad corripiendum, ad erudiendum in iustitia* — (2 Tim. 3,17).

Kad tos naudos iš tikro butų, reikia skaityti pamaldžiai, neskubant, į žodžių prasmę įsigilinant, žadinant savyje tų jausmų, kurių tenai išreikšta. Gražiai apie tai sako šv. Augustinas: — *Si orat psalmus, orate; et si gemit, gemite; et si gratulatur, gaudete; et si sperat, sperate; et si timet, timete. Omnia enim, quae hic conscripta sunt, speculum nostrum sunt* — (In ps. 30, enar. 3, n. 1).

Be to, reikia neužmiršti pažvelgti į Bažnyčios patvirtintus šv. Rašto aiškinimus. Juk tik Bažny-

čia turi teisės neklaidingai nurodyti tikrąją šv. Rašto prasmę, ir tik josios aiškinimais mes galimę vadovautis. Kitaip mes galime pakliūti į daugybę klaidų, kaip jau ne vienam yra atsitikę.

Galop, atmintin įstrigusius šv. Rašto žodžius ar posakius mes turime saugotis vartoti kokiems negeriems ar nerimtiems tikslams, nes, viena, tuo mes įžeistume V. Dievą, ir antra, kitus papiktintume. Ypač šnekėdamiesi su pasauliečias būkime atsargus. Pažvelkime į save, ar nesame šiame dalyke nusikaltę? Kaip ligi šiol apskritai mes skaitême šv. Raštą? —

* * *

Mes rengiames toms pačioms pareigoms, kurias ėjo šv. Irenicjus. Tad ryžkimės uoliai sekti jo pavyzdžiu, stengdamiesi gerai pažinti savo šv. tikėjimo tiesas. Nusistatykime dabar po kiek per atostogas kasdien perskaitysime šv. Rašto.

Minčių vainikėlis: — *Omnis Scriptura divinitus inspirata utilis est* — (2 Tim. 3,17).

29 birželio

APAŠTALŲ ŠV. ŠV. PETRO IR POVILO

Uoliai sekime V. Jėzum!

Išsivaizduokime, kaip V. Jėzui paklausus apaštalų: — *Vos autem quem me esse dicitis?* — šv. Petras greitai ir tvirtai atsakė: — *Tu es Christus, Filius Dei vivi* — (Mat. 16, 16), ir kaip V. Jėzus jam už tai pažadėjo vyriausiąją savo Bažnyčioje valdžią.

Šv. Petras išsiugdė tokį gilų ir gyvą tikėjimą dėl to, kad prieš kiek laiko V. Jėzaus pašauktas tuojau viską paliko ir nuėjo su juo. Prašykime malonės gerai suprasti, jog turime sekti V. Jėzum, ir uoliai stengtis tai vykinti.

I Ką reiškia sekti V. Jėzum?

Sekti V. Jėzum reiškia, pirmiausia, gerai pažinti jo mokslą, į jį įsimąstyti, įsigilinti, juo persisunkti, padaryti jį tikrą savo dvasios nuosavybę. Šiame dalyke apaštalas šv. Petras duoda puikų mums pavyzdį. Nors daugybė žmonių girdėjo V. Jėzaus mokslą ir matė jo darbus, tačiau, deja, neatkreipė į tai tinkamo dėmesio ir todėl, pasak apaštalų, vieni jį laikė Jonu Krikštytoju, kiti Eliju, kiti Jeremiju ar vienu iš pranašų. Gi šv. Petras gerai čia buvo įsigalvojęs, įsimąstęs ir malonės padedamas pasidaręs teisingą išvadą,

kurią V. Jėzui paklausus: — *Vos autem quem me esse dicitis?* —, tuojau pareiškė tardamas: — *Tu es Christus, Filius Dei vivi.* —

Bet V. Jėzaus mokslą vien tik pažinti dar neužtenka. Reikia taip pat stengtis jį gyvenimau vykinti, kad mes visur ir visuomet taip manytume, taip jaustume, taip kalbėtume ir taip viską darytume, kaip V. Jėzus; žodžiu sakant, kad visa savo būtybe mes taptume kuolabiausiai į jį panašūs, kad mumyse mūsų asmenybė, tarsi, pranyktų, o jos vietą užimtų V. Jėzus taip, kaip apaštalas šv. Povilas yra pasakęs apie save: — *Vivo autem iam non ego, vivit vero in me Christus* — (Gal. 2, 20). Pažiūrėkime, kiek V. Jėzus yra mumyse šiuo budu įsigyvenęs?

II Kodėl mes turime sekti V. Jėzum?

a) Sekti V. Jėzum, pirmiausia, mes turime dėl to, kad tai mums reikalinga. Juk kas gi mes esame? — V. Jėzaus mokiniai. Gi, savaime aišku, mokinys turi stengtis būti panašus į savo mokytoją, kitaip jis bus menkas, prastas mokinys. Todėl V. Jėzus ir sako: — *Si quis mihi ministrat, me sequatur* — (Jon. 12, 26). *Vos vocatis me Magister et Domine, et bene dicitis: sum etenim... Exemplum dedi vobis, ut quamadmodum ego feci vobis, et vos faciatis* — (Jon. 13, 14, 16). Gi apaštalas šv. Povilas pareiškia, jog V. Dievas išgelbės tiktai tuos, kurie bus — *conformes... imaginis Filii sui* — (Rom. 8, 29). Pasistenkime gerai įsisąmoninti šią tiesą!

b) Sekti, toliau, V. Jėzum mes turime dėl to, kad tai mums be galo naudinga. Juk žinome, ką

V. Jėzus pasakė, kai kartą apaštalas šv. Petras kreipėsi į jį klausdamas: — *Ecce nos reliquimus omnia et secuti sumus te, quid ergo erit nobis?* — V. Jėzus tuomet, būtent, tarė: — *Amen dico vobis, quod vos, qui secuti estis me, in regeneratione, cum sederit Filius hominis in sede maiestatis suae, sedebitis et vos super sedes duodecim iudicantes duodecim tribus Israel* — (Mat. 19, 27). Tai pasakęs jis pridėjo, jog ir kiekvienas, kuris panašiai elgsis — *centuplum accipiet et vitam aeternam possidebit* (Mat. 19, 29). Vadinasi, sekimas V. Jėzum mums užtikrina amžinąją laimę ir garbę. Šv. Petras ir kiti apaštalai tai jau pasiekė. Ne veltui šv. mišių maldose taikomi jiems šie psalmininko žodžiai: — *Constitues eos principes super omnem terram* — (Ps. 44, 17). Taigi musų pačių nauda reikalauja, kad sektume V. Jėzum.

c) Galop, sekti V. Jėzum mes turime dėl to, kad tai neapsakomai malonu. — *Tollite iugum meum super vos* —, sako V. Jėzus: — *Iugum enim meum suave est, et onus meum leve* — (Mat. 11, 30). Tiesa, tasai malonumas reiškiasi ne kūno dalykuose, bet dvasios. Tačiau už tai jisai yra juo didesnis ir stipresnis taip, jog net visoki vargai, kentėjimai, skausmai negali jo panaikinti. Juk žinome, kaip, pav., žydų vyresnybės nuplakdinti apaštalai — *ibant gaudentes... quoniam digni habiti sunt pro nomine Iesu contumeliam pati* — (Ap. D. 5, 41). Ir reikia pasakyti, jog kas juo tobuliau seka V. Jėzum, tas juo daugiau patiria malonumo. Šventieji neabejotinai buvo laimingiausi šiame pasaulyje žmonės. Toki ir mes tikrai būsime, jeigu stengsimės panašiai elgtis.

III Kame mes turime sekti V. Jėzum?

Pats Jėzus mums duoda atsakymą į šį klausimą. Jisai, būtent, pareiškia: — *Discita a me, quia mitis sum et humilis corde* — (Mat. 11, 29). Gražiai ir teisingai apie šiuos Išganytojo žodžius sako šv. Augustinas, jog V. Jėzus liepia mums mokytis — *non mundum fabricare, non cuncta visibilia et invisibilia creare, non in ipso mundo mirabilia facere et mortuos suscitare, sed, Quoniam mitis sum et humilis corde* — (Sermo 10 de verbis Domini).

a) Visų pirmiausia, mes turime būti — *mites et humiles corde* — santykiuose su V. Dievu. Tai reiškia, mes turime visur ir visuomet būti kuotobuliausiai V. Dievui pasidavę taip, kaip V. Jėzus, kuris uoliai vykdė dangiškojo savo Tėvo valią vis tiek, ar ji jam buvo maloni, ar ne. Juk žinomi mums jo žodžiai; — *Descendi de coelo, non ut faciam voluntatem meam, sed voluntatem eius, qui misit me* — (Jon. 6, 38). — *Ego, quae, placita sunt ei, facio semper.* — (Jon. 8, 29). — *Non mea voluntas, sed tua fiat* — (Luk. 22, 42). Pažvelkime į save ir pažiurėkime, koki esame šiame dalyke?

b) Toliau, mes turime buti — *mites et humiles corde* — santykiuose su artimu. Vadinasi, mes turime būti žmonėms geri, malonūs, švelnus, atlaidūs, paslaugūs taip, kaip V. Jėzus, kuris apie save pasakė: — *Filius hominis non venit ministrari, sed ministrare* — (Mat. 20, 28), kuris apaštalams, neišskirdamas net išdaviko Judo, kojas nuplovė, kuris kalamas prie kryžiaus meldėsi už savo žudytojus, kuris visiems savo mokiniams

paliepė: — *Qui maior est in vobis, fiat sicut minor, et, qui praecessor est, sicut ministrator* — (Luk. 22, 26). Ar mes bent kiek panašūs esame į V. Jėzų?

c) Galop, mes turime būti — *mites et humiles corde* — iš atžvilgio į pasaulį; atsieit, mes turime negeisti pasaulio malonumų, garbės, galybės. Juk V. Jėzus apie trisdešimts metų išgyveno niekam nežinomas tikrame žydų žemės užkampyje, prakaitą liedamas dėl kasdieninės duonos kąsnio. Viešajame savo gyvenime stebuklų jis darė vien savo mokslui patvirtinti, bet anaiptol ne kokiai garbei žmonėse nusipelnyti, ar valdžiai įsigyti. Ne veltui jis kalbėjo žydams: — *Ego... non quaero gloriam meam* — (Jon. 8,50). Ir mes stenkimės panašiai buti nusiteikę ir nusistatę!

* * *

Baigdami prašykime šv. Petro užtarimu malonės taip tvarkyti savo veiksmus, jog galėtume su juo teisingai tarti V. Jėzui: — *Ecce nos... secuti sumus te* — (Mat. 19, 27). Numatykime, ką dar šiandien padarysime, kad parodytume, jog V. Jėzum sekame.

Minčių vainikėlis: — *Vivit in me Christus* — (Gal. 2, 20).

30 birželio

APAŠTALO ŠV. POVILO

V. Dievo atlyginimas

Išsivaizduokime apaštalą šv. Povilą vedamą nužudyti. Eina jisai džiaugdamasis, tarsi, į kokią maloniausią puotą, nes žino gerai, jog tuojau baigsis visi jo vargai bei kentėjimai, ir prasidės amžinoji laimė. Ne veltui laiške Timotiejui jis rašė: — *Scio, cui credidi, et certus sum, quia potens est depositum meum servare in illum diem iustus iudex* — (2 Tim. 1, 12).

Pagarbinkime V. Dievą ir padėkokime jam, kad taip gausiai užmoka savo tarnams. Prašykime šv. Povilo užtarimu malonės gerai įsisąmoninti, kaip tikras, teisingas, gausus ir amžinas yra V. Dievo atlyginimas.

I V. Dievo atlyginimas yra tikras

Mums gerai žinomi V. Jėzaus žodžiai: — *Nemo potest duobus dominis servire.* — (Mat. 6, 24). Tiesa, dviem valdovam mes nė netarnaujame, nes sykį pareiškę V. Dievui — *Dominus pars haereditatis meae et calicis mei* — (Ps. 15, 5), be abejojimo, stengiamės jam pilniausiai būti ištikimi. Žinoma, kol esame seminarijoje, tai mums nesunku įvykdyti, nes tuomet su kitu kokiu valdovu mes nė nesusiduriame. Suvis kas kita gi

per atostogas. Čia, mat, tuojau ima mums siūlytis, pirštis pasaulis su visokiais savo malonumais, džiaugsmais. Mums reikia žiūrėti, kad jo viliojimams nepasiduotume. Todėl turime elgtis išmintingai, gudriai taip, kaip paprastai daro dviejų šeimininkų kalbinami tarnai. Jie, butent, teiraujasi kokią katras moka algą, ir pagal tai pasirenka, katram tarnaus. Tad dera ir mums trupučiuką pažvelgti į V. Dievo pažadėtąjį užmokestį ir palyginti jį su pasaulio žadamuoju, kad juo aiškiau matytume, jog niekam kitam, kaip vien tiktai V. Dievui galime tarnauti.

V. Dievo užmokestis, pirmiausia, yra tikras, kuotikriausias. Juk, viena, V. Dievas niekuomet nemeluoja ir, antra, turi galios įvykdyti tai, ką pažada. Ne veltui V. Jėzus po keletą sykių pabrėžė: — *Coelum et terra transibunt, verba autem mea non praeteribunt* — (Mat. 24, 35). Gi apaštalas šv. Povilas pareiškia: — *Scio, cui credidi, et certus sum, quia potens est depositum meum servare in illum diem iustus iudex* — (2 Tim. 1, 12). Todėl negali būti nė mažių mažiausio abejojimo apie V. Dievo atlyginimą. Suvis ne taip yra su pasauliu. Žadėti, tiesa, jis daug ką žada, bet, deja, ne viską, arba, geriau sakant, beveik nieko neištesi. Ir ką gi beištesės, kad jis yra didžiausias melagis, apgavikas. Kiek žmonių jis jau yra skaudžiausiai apvylęs, vietoj malonumų duodamas sielvartų, vietoj džiaugsmų — sąžinės priekaištų!? Prisiminkime tiktai daugybes nelaimingųjų, kurie nusiskandina, nusinuodyja, nusišauja, ar kaip kitaip savo gyvybės siūlą nutraukia. Tai vis pasaulio suviliotieji. Todėl teisingai sako apaštalas šv. Jonas: — *Mundus to-*

tus in maligno positus est — (1. Jon. 5, 19). Pagaliau pasaulis, kad ir norėtų mums atlyginti, nepajėgia. Juk jis neturi tokių malonumų, džiaugsmų, kurie galėtų visiškai mus patenkinti. Pradžioje, tiesa, jie mus žavi, bet ūmai nusibosta, įgrįsta. Ne veltui apie juos yra pasakęs Išminčius: — *Vanitas vanitatum, et omnia vanitas* — (Ekkle. 1, 2). Taigi savaime aišku, katram valdovui mes tegalime tarnauti.

II V. Dievo atlyginimas yra gausus ir teisingas

Būdamas kuolabiausiai tikras, V. Dievo atlyginimas drauge yra ir neapsakomai gausus. Jis tokis, jog viršija viską, kas tiktai gero, gražaus, malonaus šiame pasaulyje begali būti. Mes esame dabar per silpni jam suprasti, ar net išsivaizduoti. Juk apaštalas šv. Povilas pareiškia: — *Oculus non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, quae praeparavit Deus iis, qui diligunt illum* — (1 Kor. 2, 9). Be to, V. Dievo atlyginimas yra be galo teisingas. V. Dievas mato mažiausius mūsų gerus darbus ir juos visus gerai atsimena. Nėra nė vieno vienintelio, už kurį jis neatlygins. Ne veltui V. Jėzus sako: — *Quicumque potum dederit uni ex minimis istis calicem aquae frigidae..., amen dico vobis, non perdet mercedem suam* — (Mat. 10, 42).

Suvis ne tokis pasaulio atlyginimas. Juk ką gi iš tikro reiškia tasai truputis malonumų, džiaugsmų, garbės, kurių pasaulis žada savo tarnams? — Tai mažiau negu išbadėjusiam duonos luželis, negu ištroškusiam vandens lašytis. O, pagaliau,

pasaulis nėra nė teisingas. Už uoliausią tarnavimą dažnai jis vos menkai teatlygina, ne kartą gi suvis nieko neduoda. Be abejojimo, patys esame pastebėję, jog ne vienam yra atsitikę taip, kaip tam eikvotojui sūnui, kuris pristojęs ganyti kiaulių už visą savo darbą ir vargą negavo net to jovalo, kuriuo šeimininkas šėrė savo kiaules. Taigi nebūkime paiki!

III V. Dievo atlyginimas yra amžinas

Didžiausias malonumas negali pilnai žmogaus patenkinti, jeigu jis žino, jog neilgai gali juo tesidžiaugti. Susirupinimas, baimė, jog kada nors nustos savo laimės, apkartina didžiausią džiaugsmą. Ir juo labiau artėja pabaiga, tuo džiaugsmas daugiau apkarsta.

V. Dievas, žadėdamas mums neapsakomai gausų atlyginimą, drauge pažymėjo, jog jis bus amžinas. Vadinasi, niekuomet jis nepasibaigs, nė nesumažės. Juk žinomi mums gerai V. Jėzaus žodžiai, kuriuos tars jis per teismą, ištikimiems savo tarnams: — *Venite, benedicti Patris mei, possidete paratum vobis regnum a constitutione mundi... Et ibunt... iusti... in vitam aeternam* — (Mat. 25, 34, 46).

Pasaulio gi atlyginimas yra trumputis. Jo malonumai, džiaugsmai vos mažą valandėlę tetrukę ūmai pasiliauja, pranyksta. — *Praeterit enim figura huius mundi* — (1 Kor. 7, 31), sako apaštalas šv. Povilas. Pagaliau, kad ir kiek ilgiau jie tęstųsi, mes patys palyginti greit turime apleisti šį pasaulį, ir nieko iš jo gėrybių su savim pasiimti negalime. Nors mes jų kuodau-

giausiai turėtume, viską o viską čia paliksime. Todėl niekuomet neužmirškime šių V. Jėzaus žodžių: — *Nolite thesaurisare vobis thesauros in terra, ubi aerugo et tinea demolitur, et ubi fures effodiunt et furantur. Thesaurisate autem vobis thesauros in coelo, ubi neque aerugo, neque tinea demolitur, et ubi fures non effodiunt, nec furantur* — (Mat. 6, 19-20).

* * *

Tiesa, V. Dievo atlyginimo ne kartą tenka kiek ilgiau palaukti, ir kiek daugiau dėl jo padirbėti bei pakentėti. Bet už tai juo gausesnis jis būva. O pagaliau, ką gi reiškia tos kelios mūsų gyvenimo metų dešimtys prieš beribę amžinybę? Teisingai sako šv. Augustinas: — *Momentaneum est, quod cruciat, aeternum, quod delectat.* — Todėl, nors ir didžiausiuose varguose mes turime būti V. Dievui ištikimi, nes, kaip pareiškia V. Jėzus, tiktai — *qui perseveraverit usque in finem, hic salvus erit* — (Mat. 10, 22). Šv. Povilas ištesėjo, ir jis dabar džiaugiasi bei džiaugsis per amžius. Ir mes ryžkimės uoliai sekti jo pėdomis!

Minčių vainikėlis: — *Scio, cui credidi* — (2 Tim. 1, 12).

ŠVČ. V. JĖZAUS KRAUJO

Švč. V. Jėzaus Kraujo šventė palyginti dar ne taip senai atsirado. Ispanijoje ji buvo žinoma jau nuo XVI šimtmečio. Popiežius Pijus IX 1849 m. įvedė ją į visą Bažnyčią. Popiežius Pijus XI atpirkimo jubiliejui paminėti (1933 m.) paskelbė ją kaipo *duplex I ae classis.*

Branginkime savo pašaukimą!

Pagarbinkime prikaltą ant kryžiaus V. Jėzų liejantį švč. savo Kraują žmonijai atpirkti ir nupelnyti mums pašaukimo į kunigus malonei. — *Redemisti nos, Domine, in sanguine tuo ex omni tribu, et lingua, et populo, et natione, et fecisti nos Deo nostro regnum et sacerdotes* — (Apr. 5, 9-10), sakoma šios dienos šv. mišių introite.

Padėkokime V. Jėzui už tokią begalinę meilę ir pažadėkime jam visuomet branginti savo pašaukimą. Būdami kunigais mes geriausiai galėsime skelbti neapsakomą jo gailestingumą, kurį parodė taip mums, taip visiems žmonėms. — *Misericordias Domini, in aeternum cantabo, in generationem et generationem annuntiabo veritatem tuam in ore meo* (Ps. 88,1).

I Branginkime savo pašaukimą, nes V. Jėzus už jį užmokėjo savo Krauju

V. Jėzus išliejo švč. savo Kraują už visus žmones. — *Christus semel oblatus est ad multorum exhaurienda peccata* — (Žyd. 9.28), sakoma apie tai šios dienos šv. mišių maldose. S. Įstatymo aukos nestengė atlyginti V. Dievo teisingumui už žmonių kaltes. Tiktai V. Jėzus, tasai, pasak apaštalo, — *mediator novi testamenti* — (Žyd.9,15) galėjo būti tobula auka. Jo Kraujas nuplovęs mūsų sąžines, leidžia mums vertai tarnauti V. Dievui. — *Sanguis Christi emundabit conscientiam nostram ab operibus mortuis ad serviendum Deo viventi* — (Žyd. 9,14), pareiškia apaštalas šv. Povilas šios dienos šv. mišių epistolėje.

Tarp V. Jėzaus švč. Krauju nupelnytųjų malonių yra ir mūsų pašaukimas į kunigus. Ne veltui sakoma šv. Rašte: — *Redemisti nos, Domine, in sanguine tuo ex omni tribu, et lingua, et populo, et natione, et fecisti nos Deo nostro regnum et sacerdotes* — (Apr. 5,9-10). Savo kančioje neteisingai skundžiamas, šmeižiamas, plakamas, erškėčiais vainikuojamas, kryžių nešdamas, ant kryžiaus kybodamas V. Jėzus ypatingu būdu galvojo apie kunigus. Jis matė kiekvieną iš jų, kokis tiktai bus ligi pasaulio pabaigai. Už kiekvieną iš jų jis aukojo Dievui Tėvui savo skausmus, savo Kraują taip, jog, pasak garsaus prancūzų apologeto Pascal'io, kiekvienam jis gali tarti: — Sūnau, štai šitą Kraujo lašą aš išliejau už tave.[1]) —

---

[1]) pal. Le mystère de Jėzus

Taigi matome, kaip brangiai atsiėjo mūsų pašaukimas. Jo kaina — tai žmogum tapusio Dievo Kraujas ir mirtis. Todėl vertinkime jį aukštai! Ryžkimės ir stenkimės už nieką pasaulyje jo neišsižadėti. Uoliai venkime to viso, kas gali bent kiek jį susilpninti. Ar taip ligi šiol elgėmės? Ar atostogos nepadarė čia kokios pragaištingos įtakos? —

II Branginkime savo pašaukimą, nes jis glaudžiai susijęs su švč. V. Jėzaus krauju

Kai mes tapsime kunigais, tai dieviškąjį Išganytojo Kraują, kurį šiandien su visa Bažnyčia garbiname, turėsime laimės aukoti. Kasdieną laikydami šv. mišias mes pasilenksime ant taurės ir iškilmingai tarsime konsekracijos žodžius: — *Hic est enim calix Sanguinis mei, novi et aeterni Testamenti, mysterium fidei, qui pro vobis et pro multis effundetur in remissionem peccatorum.* — Tą švč. Kraują mes atnašausime už mūsų globai pavestąsias sielas ir už visą pasaulį. Paėmę į rankas taurę ir pakėlę žvilgsnį į dangų mes tarsime ofertorijoje: — *Offerimus tibi, Domine, calicem salutaris tuam deprecantes clementiam, ut in conspectu divinae maiestatis tuae pro nostra et totius mundi salute cum odore suavitatis ascendat.* — Pilni antprigimtinio troškulio mes gersime švč. Kraują komunijoje, prašydami, kad jis mus apvalytų nuo šio pasaulio dulkių, saugotų nuo pikto ir nuvestų į amžinąjį gyvenimą. Mes kalbėsime: — *Sanguis Domini nostri Iesu Christi custodiat animam meam in vitam aeternam.* —

Sanguis, quem potavi, adhaereat visceribus meis, et praesta, ut in me non remaneat scelerum macula... —

Visi šv. sakramentai, kurių mes teiksime yra švč. V. Jėzaus Kraujo vaisius, jie juo prisisunkę, primirkę. Šios dienos šv. mišių evangelija, pasakoja, kaip vienas kareivis perdūrė V. Jėzui šoną, perskriosdamas švč. jo Širdį, iš kur ištekėjo kraujo ir vandens. — *Unus militum lancea latus eius apernit, et continuo exivit sanguis et aqua* — (Jon. 19,34). Tuo vaizdžiai mums parodoma, kad mes, kaipo kunigai, turėsime teikti žmonėms V. Jėzaus kraujo ir vandens. Krikšte Išganytojo Kraujas tampa mums amžinojo gyvenimo versme. — *Sanguis eius fiat fons aquae in vitam aeternam salientis,* — sakoma šios dienos šv. mišių postkomunijoje. Atgailos sakramente mes nuplausime nusidėjėlių sielas V. Jėzaus Krauju, — *in quo habemus remissionem peccatorum secundum divitias gratiae eius* — (Ef. 1,7), kaip išsireiškia apaštalas šv. Povilas. Žodžiu sakant, mes kiekvieną dieną, kiekviename žingsnyje turėsime teisės ir pareigos susidurti su švč. V. Jėzaus Krauju. Mūsų, kaipo kunigų, visas gyvenimas bus glaudžiai su juo surištas. Tai aiškiai rodo, kaip neapsakomai vertingas mūsų pašaukimas. Niekas o niekas šiame pasaulyje nė iš tolo negali su juo lygintis. Ką gi sakau šiame, net ir kitame, nes juk nė garbingiausi angelai ko panašaus neturi. V. Jėzus, vadinasi, mus be galo išaukština šaukdamas į kunigus. Būkime jam už tai nuoširdžiai dėkingi ir branginkime šv. savo pašaukimą labiau už viską

pasaulyje. Stenkimės jame lavintis, padėdami, kiek galėsime, kunigams ir melsdamiesi bei aukodamiesi už sielų išganymą.

* * *

V. Jėzus išliejo už mus visą švč. savo Kraują. Gal but ateityje jis pareikalaus, kad mes jam tuo pačiu atsilygintume, kaip tai yra buvę su apaštalais ir milijonais kentėtojų. Būkime tad visam kam pasiryžę. Dabar gi stenkimės būti tinkamai apsimarinę, atmindami šiuos apaštalo žodžius: — *Empti enim estis pretio magno. Glorificate et portate Deum in corpore vestro* — (1 Kor. 6,20).

Minčių vainikėlis: — *Fecisti nos Deo nostro... sacerdotes* — (Apr. 5,10).

2 liepos

ŠVČ. MARIJOS APLANKYMO

Neškime pasauliui V. Jėzų!

Pagarbinkime švč. Mariją vykstančią pas savo giminaitę šv. Elzbietą ir ją pasveikinančią. Tarkime šios dienos šv. mišių introito žodžiais: — *Salve sancta parens enixa puerpera Regem, qui coelum terramque regit in saecula saeculorum.* —

Prašykime malonės uoliai ir sekmingai skleisti pasaulyje V. Jėzaus pažinimą ir meilę.

I Mes turime nešti pasauliui V. Jėzų

Vos tiktai Dievo Žodis nužengė į švč. Marijos kūną, kaip ji tuojau ryžosi vykti pas savo giminaitę, Elzbietą. Vedė ją tenai ypač du tikslai: viena, noras pasveikinti Elzbietą, kuri po taip ilgo laiko susilaukė laimės tapti motina, ir, antra, noras pranešti jai džiaugsmingą naujieną, jog jau neužilgo užgims pasaulio Atpirkėjas. Joki kelionės vargai, joki sunkumai jos neatbaidė, jai nesukliudė. Kaip evangelistas pažymi, ėjo ji skubiai, — *abiit... cum festinatione.* — Atvykusi pas giminaitę tuojau ją pasveikino. Elzbieta ūmai pajuto palaimingų tojo aplankymo vaisių. Kaip sako evangelistas, — *ut audivit salutationem Mariae Elisabeth, exultavit infans in utero eius, et repleta est Spiritu Sancto Elisabeth* — (Luk. 1, 41).

Pastebėkime čia nepaprastą būdą, kuriuo įsikūnijusis Dievas save apreiškia žmonėms. — Jėzus Kristus, — sako garsus prancūzų pamokslininkas Bossuet'as[1]): — atėjęs į šį pasaulį, kad būtų jo šviesa, tuojau pradeda mokyti žmones. Jis kalba dar prieš užgimdamas. Švč. Marijos įsčia tai sakykla, iš kurios jis prabyla. Atkreipkime dėmesio į šį jojo mokymą, kurio, tiesa, mūsų ausys negirdi, bet kurį už tai juo labiau atjaučia širdis. —

Kunigas, panašiai kaip švč. Marija, yra taip pat V. Jėzaus nešėjas. Jam V. Jėzus taiko šiuos savo apie apaštalą šv. Povilą pasakytuosius žodžius: — *Vas electionis est mihi iste, ut portet nomen meum coram gentibus, et regibus, et filiis Israel* — (Ap. D. 9, 15). Visi kunigo veiksmai, visos kalbos, visos mintys, visi jausmai turi dvelkti V. Jėzum. Kaip švč. Marija, jis turi teikti pasauliui amžinąją Šviesą: — *lumen aeternum mundo effudit* — (prefac. žodžiai). Tokis tat bus mūsų uždavinys, kai po kiek laiko būsime įšventinti. Visas mūsų gyvenimas pasaulyje turės panešėti į švč. Marijos apsilankymą Elzbietos namuose.

Dabar gi mes turime prie to rengtis ir po truputį į tai pratintis. Be abejojimo, bebūdami seminarijoje mes pasistengėme pasikviesti pas save ir savyje apgyvendinti V. Jėzų taip, jog su šv. Povilu galime sakyti: — *Vivo autem iam non ego, vivit vero in me Christus* — (gal. 2,20). Šventinimai, kurių mes esame gavę, juo glaudžiau mus su V. Jėzum surišo. Dabar, per atostogas, mūsų uždavinys V. Jėzų atskleisti žmonėms parodyti pasauliui. Juk ne veltui sako Išganytojas: —

[1]) pal. Sermon sur la visitation.

Nemo accendens lucernam operit eam vase.., sed supra candelabrum ponit, ut intrantes videant lumen — (Luk. 8,16). Jeigu ramus, tylus seminarijoje gyvenimas buvo sėja, tai dabar jau žydėjimo ir pjūties metas. — *Luceat lux vestra coram hominibus* — (Mat. 5,16).

II Kaip mes galime nešti pasauliui V. Jėzų?

Įvairiais būdais. Pirmių pirmiausia žiūrėdami, kad, saugok Dieve, neduotume bet kam kokio nors papiktinimo. Juk žinome gerai, kaip V. Jėzus bjaurisi piktintojais — *Vae mundo a scandalis! Vae homini illi, per quem scandalum venit.* — (Mat. 18,7). Niekuomet neužmirškime, kad visur ir visada žmonių akys į mus labiau atkreiptos negu į kitus moksleivius. — *Spectaculum facti sumus mundo, et angelis, et hominibus* — (1 Kor. 4.9). Todėl taip kalbose, taip veiksmuose bukime labai apdairūs ir atsargūs. — *Nemini dantes ullam offensionem* (2. Kor. 6,3).

Toliau, mes turime stengtis duoti visiems gerą, gražų pavyzdį. Savo giliu tikėjimu, karšta Dievo ir artimo meile, pamaldumu, kuklumu, padorumu, nuolankumu ir kitomis dorybėmis mes, kaip tasai ant žibintuvo pastatytasis žiburys, turime šviesti visiems. Kas tiktai su mumis susiduria, tepažįsta, jog mes esame artimi, rinktiniai V. Jėzaus mokiniai. Mes turime būti, pasak šv. Povilo, — *Christi bonus odor* — (2 Kor. 2,15), kad net didžiausi šv. mūsų tikėjimo priešai negalėtų nieko mums prikišti. — *Ut is, qui ex adverso*

est, vereatur nihil habens malum dicere de nobis — (Tit. 2,8).

Toliau, mes turime prie progos žodžiu duoti žmonėms apie V. Jėzų ir jo mokslą pamokymų, nurodymų. Ypač neatsisakykime organizacijoms padaryti atitinkamų paskaitų. Juk jeigu šv. tėvas ragina pasauliečius į apaštalavimo darbą, tai ypač mums tasai darbas turi rupėti. Iš tikro būtų be galo liudna ir skaudu, jeigu pasauliečiai čia mus pralenktų. Nelaukime todėl, kol mus kas pakvies tarti kokį žodį, bet patys su juo pasisiūlykime. Ką šv. Povilas yra pasakęs savo mokiniui Timotiejui, tai ir mums kiekvienam tinka: — *Insta opportune, importune.* — (*2* Tim. 4,*2*).

Galop, mes turime daug melstis, kad pasaulis pažintų ir pamiltų V. Jėzų. Ypač tas savo maldas kreipkime į švč. Mariją. Juk per ją Dievo Žodis nužengė į šį pasaulį, per ją jis ateis ir į žmonių širdis. Ne veltui ji vadinama *gratiarum mediatrix* — malonių tarpininkė. Ši diena ryškiai primena mums švč. Marijos malones Elzbietos namuose. Šiandien tad ir maldaukime jos: — *Succurre miseris, iuva pusillanimes, refove flebiles; Iesum, benedictum fructum ventris tui, nobis... ostende. — (brev. antifon.).* — Tokiais tat būdais mes galime nešti V. Jėzų į pasaulį.

* * *

Pažvelkime dabar truputį patys į save ir pažiūrėkime, kaip ligi šiol elgėmės šiame dalyke: ar darėme ką, ar nieko nedarėme, ir kodėl? Sužadinę atitinkamų jausmų, padarykime pasiryžimų.

Minčių vainikėlis: — *Magnificat anima mea Dominum* — (Luk. 1,46).

3 liepos

POPIEŽIAUS ŠV. LEONO II

Buvo jisai šv. Agatono įpėdinis. Uoliai dalyvavo kovoje su monoteletais. Patvirtino VI visuotinio Bažnyčios susirinkimo nutarimus. Mirė 683 metais

Būkime geri Dievo tarnai!

Pagarbinkime V. Dievą, kuris šv. Leone duoda mums nuostabų ganytojiško uolumo pavyzdį. Tasai popiežius valdė Bažnyčią labai neilgai, nes vos dešimts mėnesių ir vienuolika dienų. Tačiau per tą trumputį laiką jis padarė daug antprigimtinių darbų.

Prašykime šv. Leono užtarimu malonės giliai įsisąmoninti, jog mums ne taip svarbu ilgai gyventi, kaip uoliai Dievui tarnauti.

I Kunigas Dievo tarnas

Tarnų luomą pagonys laikė žemu, negarbingu. Tačiau V. Jėzus taip savo mokslu, taip pavyzdžiu jį labai iškėlė, išaugštino. Juk žinomi mums jo žodžiai: — *Filius hominis venit non ministrari, sed ministrare* — (Mat. 20, 28); — *Ego in medio vestrum sum sicut qui ministrat*—(Luk. 22, 27). Tarnauti gi Dievui, rūpintis sielų išganymu yra pats garbingiausias dalykas. Ne veltui suteikdama tonsurą Bažnyčia pareiškia: — *Servire Deo regnare est* — (pontific.)

Juo didesnių kas yra gavęs šventinimų, tuo labiau tas turi būti atsidėjęs tarnauti Dievui ir sieloms. Todėl tat popiežius ir vadina save — *servus servorum Dei.* — Šv. Leonas pilnai įgyvendino, ką tasai vardas reiškia. Tai rodo mums tasai nepaprastas uolumas, kuriuo jisai stengėsi skelbti Dievo žodį ir duoti pamaldoms daugiau įvairumo, grožio. Tai visa jisai darė, kad patiktų ir įtiktų Tąjam, kuriam tarnavo.

Mes rengiamės būti kunigais. Bet neužmirškime, jog tuo pačiu tapsime ir jo tarnais. Tiesa, būti ir dabar mes toki esame. Bet ne taip artimi. Įsišventinę pasidarysime kur kas artimesni. Pasistenkime gerai įsisąmoninti, ką apaštalas šv. Povilas sako apie kunigus: — *Sic nos existimet homo ut ministras Christi* — (1 Kor. 4, 1).

II Kunigas turi būti ištikimas tarnas

Kunigas stoja tarnauti Dievui ne vien tik per tam tikrą laiką ir ne vien tik kai kuriuose dalykuose, bet visuomet ir visur. Per visą savo gyvenimą jis turi būti pasiruošęs vykinti Dievo valią ir uoliai budėti, kad išgirstų jo balsą. — *Beatus servus, quem, cum venerit dominus, invenerit vigilantem* — (Mat. 24, 46).

Šv. Leonas buvo toksai budrus tarnas. Jis neužkasė į žemę gautųjų iš Dievo talentų, bet, priešingai, juos keleriopai padaugino. Jis nieko neapleido, ko reikalavo Bažnyčios gerovė. Todėl nebaisu jam buvo, kai — *venit dominus et posuit rationem* — (Mat. 25, 19). Atvirkščiai. Toji valanda jam buvo be galo maloni, džiaugsminga. Juk jis žinojo gerai V. Jėzaus žodžius: — *Ubi*

ego sum, ibi et minister meus erit — (Jon. 12,26). Kadangi jis visą laiką ištikimai tarnavo V. Jėzui, tad išgirdo ir džiuginantį jojo sprendimą: — *Euge serve bone et fidelis, quia super pauca fuisti fidelis, super multa te constituam, intra in gaudium domini tui* — (Mat. 25, 21).

Kaip būtų su mumis, jeigu dabar tuojau V. Jėzus mus pasišauktų ir pareikalautų apyskaitos? Ar mes galėtume drąsiai prieš jį stoti ir tarti: — *Domine quinque talenta tradidisti mihi, ecce alia quinque superlucratus sum?* — (Mat. 25, 20). Tiesa, kokių didelių darbų mes ligi šiol nuveikti negalėjome. Bet ne tai nė svarbu. Svarbu, kad mažuose dalykuose būtume ištikimi. Ne veltui sako V. Jėzus: — *Qui fidelis est in minimo, et in maiori fidelis est; et qui in modico iniquus est, et in maiori iniquus est.* — (Luk. 16, 10). Taigi, ar — *super pauca fuisti fidelis?* — (Mat. 25, 23).

III Kunigas turi būti ne savanaudis tarnas

Yra tarnų samdininkų. Jiems rūpi ne tiek valdovo, kiek savo nauda. Tokių Dievas nenori turėti savo Bažnyčioje. Juk aiškiai Jisai sako pranašo lūpomis: — *Vae pastoribus, qui pascebant semetipsos: nonne greges a pastoribus pascuntur?* — (Ez. 34, 2). Yra taip pat tarnų, kurie per daug vadovaujasi savimyla. Jie ieško daugiau sau pasisekimo, pagarbos negu Dievui garbės. Ir tokių V. Dievas nemėgsta. Ne veltui V. Jėzus liepia savo mokiniams: — *Cum feceritis omnia, quae praecepta sunt vobis, dicite: Servi inutiles*

sumus — (Luk. 17, 10). Gi apaštalas šv. Povilas pareiškia: — *Qui gloriatur, in Domino glorietur. Non enim, qui seipsum commendat, probatus est, sed quem Deus commendat* — (2 Kor. 10, 17). Geras Dievo tarnas turi būti visiškai savęs išsižadėjęs. Jam turi rūpėti vien Dievas ir jo reikalai, gi visa kas kita — buvę nebuvę, — *ut placeat ei, cui se probavit* — (2 Tim. 2, 4).

Šv. Leonas tokis ir buvo. Brevijoriuje apie jį skaitome: — *Vere pater pauperum fuit: non enim pecunia solum, sed opera, labore et consiliis egentium, viduarum et pupillorum inopiam ac solitudinem sublevabat* — (lect. VI). Ir ne nuostabu, kad jis taip elgėsi. Juk jis tobulai sekė vienatiniu mūsų Mokytoju, V. Jėzum, kuris už mus — *semetipsum exinanivit* (Pilyp. 2, 7). Ne kitaip turi daryti ir kiekvienas kunigas. Vienatinis jo užmokestis turi būti danguje. Kam, kam, bet jam tai ypač turi būti žinomi V. Jėzaus žodžiai: — *Nolite thesaurisare vobis thesauros in terra, ubi aerugo, et tinea demolitur, et ubi fures effodiunt et furantur. Thesaurisate autem vobis thesauros in coelo: ubi neque aerugo, neque tinea demolitur, et ubi fures non effodiunt, nec furantur* — (Mat. 6, 19). Taigi — *sursum corda!* — (prefac.)

* * *

Prašykime šv. Leono malonės būti ištikimi ir ne savanaudžiai Dievo tarnai.

Nusistatykime, kuo šiandien Dievui parodysime savo tarnavimą.

Minčių vainikėlis: — *Euge serve bone et fidelis.* — (Mat. 25, 21).

4 liepos

APAŠTALŲ ŠV. PETRO IR POVILO

(infra octavam)

Mūsų pareigos Bažnyčiai

Išsivaizduokime V. Jėzų paskiriantį šv. Petrą ir šv. Povilą savo Bažnyčios šulais. Pirmąjį pašaukė jis prie Tiberijados ežero, antrąjį gi kelyje į Damaską. Abudu yra — *vasa electionis* — (pal. Ap. D. 9,15). Abudu artimiausi V. Jėzaus prieteliai. Ne veltui sakoma šios dienos šv. mišių introite: — *Nimis honorati sunt amici tui Deus; nimis confortatus est principatus eorum (*Ps. 138,17). V. Jėzus ir mums davė malonės ne tiktai būti jojo Bažnyčios nariais, bet ir tarnais. Jis mus pašaukė tapti apaštalais. Mes turėsime tęsti toliau tąjį darbą, kurį dirbo šv. Petras ir Povilas. — *Pro patribus tuis nati sunt tibi filii* — (Ps. 144,17), sakoma šios dienos šv. mišių graduale. Padėkokime pirma V. Jėzui už šiąją garbę, gi paskui prašykime malonės gerai suprasti ir atlikti savo pareigas Bažnyčiai.

I Mes turime melstis už Bažnyčią

Bažnyčia tai Dievo daigynas. Jos tikslas rengti, auklėti dangui žmones. Jos darbas tas pats kaip ir V. Jėzaus: — *quaerere et salvum facere, quod perierat* — (Luk. 19,10). Kad gerai vyktų jis at-

likti, reikia daug maldų. Ne veltui juk sako apaštalas šv. Jokūbas: — *Orate pro invicem, ut salvemini* — (Jok. 5,16). Todėl Bažnyčia ir yra įsakiusi aukštesniųjų šventinimų dvasiškiams kasdien kalbėti brevijorių. Mes nuo jo kol kas gal dar esame laisvi, bet anaiptol ne nuo maldos už Bažnyčią. Melstis ypač turime už tuos, kurie dirba sielų išganymui, kad jų pastangos būtų sekmingos. Juk priimti evangelijos mokslą yra didelė Dievo malonė. Ne veltui sako V. Jėzus: — *Nemo potest venire ad me, nisi Pater, qui misit me, traxerit eum* — (Jon. 6,44). Taigi *oportet semper orare et non deficere* — (Luk. 18,1).

Tiesa, savo maldų vaisių ne kartą mes gal nepastebėsime, bet tai neturi mažinti mūsų uolumo. Juk, jeigu V. Jėzus visą savo kraują išliejo už sielas, tai, kad ir viena jųjų, verta milijonų mūsų maldų.

Pažvelkime dabar truputį patys į save ir pažiūrėkime, kaip ligi šiol šiame dalyke elgėmės. Ar meldėmės už Bažnyčią, už popiežių, už vyskupus, už misijonierius, ir apskritai už kunigus? Ryžkimės ateityje būti itin uolūs.

II Mes turime pasišvęsti Bažnyčiai

Mūsų maldos tiek bus vaisingesnės, kiek mes patys būsime šventesni. Tai tikras dalykas, jog būsimosios mūsų, kaipo sielų ganytojų, darbuotės sekmingumas daug pareis nuo mūsų asmens šventumo. Bet jau ir dabar mes negalime Bažnyčiai padaryti didesnio džiaugsmo, suteikti jai gausesnės pagelbos, kaip kad patys save ištobulindami, pašvęsdami. Vienas šventasis daugiau, ar bent

vienas šventumo laipsnis viršaus tai didelė Bažnyčiai laimė, tai aiškesnis joje esančio V. Jėzaus pasauliui apreiškimas, tai galingesnis žmonių prie Dievo patraukimas, nes juk, juo stipresnė yra šviesa, tuo daugiau aplink ją susirenka peteliškių.

Bet ką gi čia turime daryti? — Ogi tai, ką darė apaštalai. Jie pilnai, tobulai visko išsižadėjo ir nuėjo paskui V. Jėzų. — *Ecce nos reliquimus omnia et secuti sumus te* — (Mat. 19,27), sako šv. Petras. Gi šv. Povilas pareiškia: — *Omnia detrimentum feci et arbitror ut stercora, ut Christum lucrifaciam* — (Pilyp. 3,8). Todėl tat mums reikia stengtis pašalinti iš savęs tai, kas V. Jėzui priešinga, nes — *quae conventio Christi ad Belial?* (2 Kor. 6,14). Bet tuo anaiptol dar negalima pasitenkinti. Mes turime vengti ir to viso, kas nėra pagal V. Jėzaus norus. Juk žinomi mums jo žodžiai: — *Qui non est mecum, contra me est; et, qui non colligit mecum, dispergit* — (Luk.11,23). Ar taip elgiamės, ypač atostogose? Ar galime tarti su V. Jėzum: — *Pro eis ego sanctifico meipsum?* (Jon. 17,19).

III Mes turime padėti Bažnyčiai

Kiekvienas krikščionis turi būti apaštalas. Šiais ypač laikais Bažnyčia visiems savo nariams sako: — *Ite et vos in vineam meam* — (Mat. 20,4). Be abejojimo, šieji žodžiai pirmoj eilėj taikomi mums. Juk mes pašaukti būti kunigais, ir į tą šventąjį luomą rengiamės. Todel reikia atlikinėti tam tikrų praktikos darbų, pratimų. Kol esame seminarijoje, beveik neturime progos viršiniu būdu apaštalauti. Visas mūsų šiame dalyke uolumas vien gali malda tesireikšti. Bet per atos-

togas išėjus į pasaulį jau atsidaro kitokia dirva. Tiesa, ji dar nėra tokia plati kaip kunigų, bet už tai mūsų jėgoms labiau atitinkama. Ji panaši į V. Jėzaus gyvenimą Nazarete. Gi apie jį evangelisto pasakyta: — *Iesus proficiebat sapientia, et aetate, et gratia apud Deum et homines* — (Luk. 2,52). Mes turime žiūrėti, kad šie šventi žodžiai galėtų ir mums tikti. Kitaip sakant, mes turime stengtis padėti Bažnyčiai vykdyti sielų išganymo darbą, būdami ir Dievui, ir žmonėms malonūs, vadinasi, geru savo pavyzdžiu. Į tai ragina mus ir šiandien minimieji apaštalai. Pav., apie šv. Petrą taip pasakyta Apaštalų Darbų knygoje: — *Ut venIente Petro saltem umbra illius obumbraret quemquam illorum et liberarentur ab infirmitatibus suis* — (Ap. D. 5,15); gi apie šv. Povilą: — *Virtutes non quaslibet faciebat Deus per manus Pauli: ita, ut etiam super languidos defferrentur a corpore eius sudaria et semicinetia, et recedebant ab eis languores et spiritus nequam egrediebantur* — (Ap. D. 19,12). Vadinasi, net bet koki daiktai, kurie tik turėjo kiek sąryšio su tiedviem apaštalais, jau teikė žmonėms palaimos. Panašiai ir mes visu savo asmenim turime spinduliuoti gera. Fizinių stebuklų, tiesa, mes neturime galios daryti. Bet moralinių turime. Gi jie apaštalavimui ne mažesnės vertės už fizinius. Ne veltui sako V. Jėzus: — *Sic luceat lux vestra hominibus, ut videant opera vestra bona et glorificent Patrem vestrum, qui in coelis est.* — (Mat. 5,16).



Baigdami junkimės dvasioje su pirmaisiais krikščionimis, kurie garbino apaštalus: — *Mag-*

nificabat eos populus — (Ap. D. 5,13). Prašykime šv. Petro ir Povilo uolumo apaštalauti, kad mūsų darbas būtų panašiai kaip juodviejų vaisingas: — *Magis autem augebatur credentium in Domino multitudo virorum ac mulierum* — (Ap. D. 5,14).

Galop pareikškime V. Jėzui savo meilę Bažnyčiai, pažadėdami už ją melstis ir jos gerovei nieko nesigailėti.

Minčių vainikėlis: — *Ut gregem tuum Pastor aeterne non deseras* — (prefac.).

5 liepos

ŠV. ANTANO - MARIJOS ZAKKARIJO

Gimė Kremonos mieste 1503 m. Pasižymėjo nepaprasta Eucharistijos meile. Įsteigė vadinamą barnabitų kongregaciją. Mirė 1539 m.

Uoliai lankykime švč. Sakramentą!

Pagarbinkime V. Jėzų, kuris teikėsi parodyti šv. Antanui Marijai per pirmąsias šv. mišias nepaprastą savo malonę, būtent: per konsekraciją ryški šviesa apsiautė šventąjį ir visą altorių, gi esantieji bažnyčioje žmonės matė ligi komunijai daugybę angelų garbinant ostiją.

Sužadinkime tvirto tikėjimo į V. Jėzų švč. Sakramente. Ryžkimės klausydami šv. mišių nuolankiai garbinti V. Jėzų eucharistiniuose pavidaluose. Kiekvieną kartą, ypač gi šiandien, kai tik įeisime į bažnyčią, gyvai prisiminkime V. Jėzų esantį altoriaus padangtėje. — *In conspectu angelorum psallam tibi: adorabo ad templum sanctum tuum et confitebor nomini tuo.* — (Ps. 137, 1, 2; šios dienos šv. mišių ofertor.).

I Lankant švč. Sakramentą V. Jėzus mus moko

Šv. Antanas - Marija iš pat mažens mėgo lankyti bažnyčias ir melstis klūpodamas ties didžiuoju altorium. Paaugęs darė tą pat. Nors eidamas mokslus susidurdavo su visokiais draugais, bet

jie jam įtakos nepadarė, kadangi geriausias jo draugas buvo V. Jėzus Eucharistijoje. Todėl jis galėjo su psalmininku sakyti: — *Etsi ambulavero in medio umbrae mortis non timebo mala, quoniam tu mecum es* — (Ps. 24, 4). Švč. Sakramentą stengdavosi jis kasdien atlankyti. Begarbindamas jį gavo jis daug antprigimtinių apšvietimų ir būsimajai darbuotei nurodymų. Pajuto taip pat karšto noro atsisakyti nuo medicinos, kurią studijavo, ir imtis teologijos. Tapęs kunigu uoliai rupinosi įvesti keturiasdešimties valandų pamaldumą ne tik tam, kad atlygintų V. Jėzui už patiriamus švč. Sakramente įžeidimus, bet ypač kad įpratintų žmones su juo bendrauti.

Besirengiant į kunigus mums taip pat reikia daug antprigimtinės šviesos. Seminarijoje mes jos turime gausiai; Dievo žodis įvairiausiais būdais rodo mums kelią. Bet per atostogas, deja, mes esame likę patys vieni. O tamsybių galybės juo smarkiau veikia norėdamos mus nukreipti į šunkelius. Kas gi čia mus apšvies? Kas gi duos mums pamokymų, nurodymų? — Ne kas kitas, kaip tik V. Jėzus. Jis pasaulio šviesa, jis vyriausias mūsų Mokytojas. Altoriaus padangtėje jis mūsų laukia ir mus kviečia pas save. Todel kaip sako apaštalas: — *Surge, qui dormis et exsurge a mortuis, et illuminabit te Christus.* — (Ef. 5, 14).

II Lankant švč. Sakramentą V. Jėzus mus guodžia

Šv. Antano - Marijos gyvenimas nebuvo be kryželių. Priešingai. Jam teko patirti daug įvairiausių kentėjimų. Pirmiausia skaudžiai jam pri-

kaišinėjo giminės, pažįstamieji, kam atsisakęs tapti garsiu gydytoju, o pasirinkęs neturtą ir vargus. Paskui jisai ir jo įsteigtosios kongregacijos nariai ne kartą buvo skundžiami Milano arkivyskupui ir net popiežiui kaipo pavojingi visokių naujybių prasimanytojai. Tačiau šventasis dėliai to anaiptol neliūdėjo, nenusiminė. Visų puolamas ir ujamas paguodos jis ieškojo vien altoriaus padangtėje. Gi V. Jėzus rodė jam, jog kelias jo geras. Tai buvo didžiausias jam suraminimas taip, jog su šv. Povilu galėjo jis kalbėti: — *In hoc enim laboramus et maledicimur, quia operamus in Deum vivum* — (1 Tim. 4, 10).

Ir mums ne kartą tenka kentėti. Tiesa, mūsų kryželiai ne toki gal sunkūs kaip šv. Antano - Marijos, bet vis tik ir jie slėgia musų pečius. Tačiau jų nenusigąskime. Juk esame prikalto ant kryžiaus Mokytojo mokiniai. O — *non est discipulus super magistrum* — (Mat. 10, 24). Bet kas siunčia mums kryžių, tas padeda jį ir nešti. Būdamas altoriaus padangtėje jis šaukia mus: — *Venite ad me omnes, qui laboratis et onerati estis, et ego reficiam vos* — (Mat. 11, 28). Sekdami šv. Antano - Marijos pavyzdžiu ryžkimės ir stenkimės buti klusnūs šiam Išganytojo balsui, o tikrai patirsime, kaip teisingi jo žodžiai: — *Iugum meum suave est et onus meum leve* — (Mat. 11,30).

III Lankant švč. Sakramentą V. Jėzus mus stiprina

Šv. Antanas - Marija įsteigė labai naudingą kongregaciją, kuri ir dabar uoliai darbuojasi V. Dievo garbei ir Bažnyčios gerovei. Globėją jai

jis paskyrė apaštalą šv. Povilą, tuo norėdamas josios nariams priminti, kad visuomet turėtų tojo apaštalo dvasios. Pats jis gyveno vos trisdešimts šešerius metus. Bet per tą palyginti neilgą laiką kaip neapsakomai daug gero padarė!? Jojo veikimas buvo tokis sekmingas dėl to, kad jėgų jisai sėmėsi iš V. Jėzaus. Gyvenimo duona jį maitino, stiprino ir skatino į didvyriškus darbus. Gi ne veltui šv. Povilas sako: — *Omnia possum in eo, qui me confortat* — (Pilyp. 4, 13), — *tametsi nihil sum* — (2 Kor. 12, 11).

Mes ir gi esame pašaukti plėsti pasaulyje Dievo karalystę. — Aš jaučiu, kad turi tuoj prasidėti mano pasiuntinystė, pasiuntinystė skatinti žmones mylėti V. Dievą, kaip aš jį myliu. — Šie šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresės žodžiai tinka ir mums kiekvienam. Juk tam tikrose ribose jau ir dabar ta mūsų pasiuntinystė yra prasidėjusi, ir per atostogas mes galime ir turime būti apaštalai. Bet, deja, mes toki jaunučiai, silpnučiai! Kur gi mes galime gauti stiprybės? Kur gi rasti jėgų? — Paklausykime, ką sako šios dienos šv. mišių epistolėje šv. Povilas: — *Nemo adolescentiam tuam contemnat, sed exemplum esto fidelium in verbo, in conversatione, in caritate, in fide, in castitate* — (1 Tim. 4, 12). Šv. Antano-Marijos pavyzdžiu, kaip galima dažniau, lankykime V. Jėzų švč. Sakramente, o jis ir mūsų širdis uždegs bei valias sustiprins.

* * *

Pažvelkime truputį patys į save ir pažiūrėkime, koki ligi šiol per atostogas būdavo mūsų santykiai su V. Jėzum altoriuje? Ar mes jį atsi-

mindavome? Ar, kuomet tik galėdavome, atlankydavome? — Ryžkimės ir stenkimės būti čia kuouoliausi. Kreipkimės į V. Dievą šios dienos šv. mišių maldos žodžiais tardami: — *Fac nos, Domine Deus, Christi scientiam spiritu Pauli apostoli ediscere: qua beatus Antonius Maria mirabiliter eruditus, novas in Ecclesia tua clericorum et virginum familias congregavit.* —

Minčių vainikėlis: — *Adorabo ad templum sanctum tuum* — (Ps. 137, 2).

6 liepos

APAŠTALŲ ŠV. ŠV. PETRO IR POVILO OKTAVA

Kentėjimai ir džiaugsmai kunigo gyvenime

Išsivaizduokime, kaip V. Jėzus ištiesęs ranką ištraukė iš vandens skęstantį apaštalą Petrą, ir kaip tris kartus išgelbėjo nuo mirties apaštalą Povilą laivui sudužus. Padėkokime V. Dievo Apveizdai, kuri globoja visus žmones, ypač gi tuos, kurie dirba sielų išganymui. Tarkime šios dienos šv. mišių maldos žodžiais: — *Deus, cuius dextera beatum Petrum ambulantem in fluctibus, ne mergeretur, erexit et coapostolum eius Paulum tertio naufragantem de profundo pelagi liberavit: exaudi nos propitius et concede, ut amborum meritis aeternitatis gloriam consequamur.* —

Prašykime V. Jėzaus, kad mūsų būsimojoje darbuotėje duotų antprigimtinių džiaugsmų, kurie palengvintų mums iškentėti su apaštalavimu susijusius vargus ir skausmus.

I Kentėjimai kunigo gyvenime

V. Dievas nešykšti kentėjimų tiems, kurie jį myli ir jam tarnauja. — *Quem diligit Dominus, castigat* — (Žyd. 12,6) sakoma šv. Rašte. Kentėjimai yra net ženklas, iš kurio galima pažinti, kas

tikrai V. Jėzaus mokinys. Ne veltui Išganytojas pareiškė apaštalams: — *Si me persecuti sunt, et vos persequentur* (Jon 15,20); — *Si patrem familias Beelzebub vocaverunt, quanto magis domesticos eius* — (Mat. 10, 25).

Pats patyrimas rodo, jog kas juo arčiau stovi prie erškėčiais apvainikuoto, prie ant kryžiaus prikalto V. Jėzaus, tuo daugiau turi patirti kentėjimų. Štai Išganytojo Motinai septini kardai susmigo į širdį, jo kelio prirengėjui nukirsta galva, apaštalai visaip nukankinti, pirmųjų amžių krikščionys retas kuris sava mirtimi numiręs. Taip dalykams esant aišku, jog ir kunigo gyvenimas negali būti be vargų ir skausmų. Juk ir kunigas artimesnis V. Jėzui negu kiti žmonės. Labiau tad turi dalyvauti ir jo taurėje.

Ir ištikro kunigo gyvenime kentėjimų netruksta. Visų jų čia paminėti nėra jokio galimumo. Užteks tik truputį pažvelgti į tuos, kuriuos primena šios dienos šv. mišių evangelija.

Štai apie V. Jėzų pasakyta: — *Domissa turba, ascendit in montem solus orare. Vespere autem facto solus erat ibi* — (Mat. 14,23). Panašiai ir kunigui ne kartą tenka patirti vienatvės. Toje vietoje kur jis darbuojasi, inteligentai dažnai yra arba kito negu jis nusistatymo, arba šiaip jau su jais jam nedera bendrauti. Kaimiečiams gi ar darbininkams negali jis atverti savo širdies, nes jie vis tiek jo nesupras. Ir noroms nenoroms reikia liktis vienam su savo mintimis bei jausmais, nors ir kažin kaip jie slėgtų, kankintų jo širdį.

Bet to dar maža. Evangelijoje sakoma: — *Navicula autem in medio mari iactabatur flucti-*

bus: erat enim contrarius ventus — (Mąt. 14,24). Ne kartą kunigui tenka patirti smarkių pasipriešinimų, skaudžių prieštaravimų. Atsiranda žmonių, kurie pilni pragariškos neapykantos, visaip jį niekina, žemina, puola. Pastebėję mažiausią dulkelę jojo gyvenime, ją padidina, išpučia, kalnu padaro. Nieko peiktino neįžiūrėję stengiasi pikčiausių dalykų prasimanyti. Geras vardas tad kunigo būva mėtomas, daužomas, kaip įsiutusių bangų laivelis.

Bet ir čia dar ne viskas. Evangelijoje sakoma: — *Et prae timore clamaverunt... Modicae fidei, quare dubitasti?* — (Mat. 14,26,31). Ne kartą, rodosi, net pats Dievas apleidžia kunigą. Iš visų pusių slėgiant vargams bei skausmas, ir jis nebeduoda savo paguodos. Priešingai net. Širdį apniaukia tamsa, tikėjimą blaško abejojimai, siela kreipiasi į Dievą, bet jis, rodosi, tyli. Šiokia valanda tai pati baisiausia. — *Eli, Eli lamma sabacthani?* — (Mat 27,46), tenka šaukti su kybančiu ant kryžiaus V. Jėzum. — Taip! Yra kunigo gyvenime sunkių valandų.

Tai prisimindami ir apsvarstydami ryžkimės kantriai pakelti visus mus laukiančius skausmus. Žinokime, jog tik — *per crucem ad lucem.* — Kaip V. Jėzus prikaltas ant kryžiaus atpirko pasaulį, taip ir mes tik per kentėjimus laimėsime sielas. Pratinkimės jau dabar būti kantrūs.

II Džiaugsmai kunigo gyvenime

Jau viena ši mintis, jog kentėjimai padeda išganyti sielas, neduoda įsivyrauti nusiminimui kunigo širdyje. Jis gali su šv. Povilu guostis: —

vos sicut agnos inter lupos — (Luk, 10,3). Taigi artimą, nuoširdų draugą kunigui naudinga turėti.

Artimas susidraugavimas taip pat daug padeda sekmingai darbuotis. Juk tuomet galima lengvai pasitarti apie darbo būdus, priemones, gresiančius pavojus, galima daug kas bendromis jėgomis padaryti. O vienybėje galybė. Todel, kaip pasakyta šios dienos šv. mišių evangelijoje, ir V. Jėzus savo mokinius — *misit binos ante faciem suam omnem civitatem et locum, quo erat ipse venturus* — (Luk. 10,1).

Pažvelkime dabar truputį į save ir pažiūrėkime, ar esame su kuo susidraugavę, ir kuo remiasi tasai mūsų susidraugavimas? Ar galima jį pavadinti dvasiniu? Vadinasi, ar V. Jėzus yra jojo pagrindas? —

II Kaip susidraugavimą sudvasinti?

Visų pirmiausia malda už draugą ar draugus. Tiesa, melstis mes turime už visus žmones. Ne veltui šv. Povilas sako: — *Obsecro igitur primum omnium fieri obsecrationes, orationes, postulationes, gratiarum actiones pro omnibus hominibus.* — (1 Tim. 2,1). Bet ypatingai mes turime neužmiršti savo draugų, kurie taip, kaip ir mes yra pašaukti darbuotis V. Dievo pjūtyje. Jiems dažnai prašykime malonės ištesėti šv. savo pašaukime. — *Rogate ergo Dominum messis, ut mittat operarios in messem suam* — (Luk. 10,9), sako V. Jėzus šios dienos šv. mišių evangelijoje.

Toliau, sudvasinti savo susidraugavimą mes turime atvirumu, nuoširdumu. Tai ypač turi reikštis iš atžvilgio į mūsų pačių ar draugų ydas, silpnybes. Vadinasi, čia reikia stengtis vienas

kitą atvirai ir nuoširdžiai įspėti. — Būkime tikri — ,sako garsusis prancūzų pamokslininkas Bossuet'as[1]); — kad mūsų draugai turi būti mūsų saugojami; kad nieko nėra žiauresnio, kaip pritarti jų ydoms; kad tylėti šiame dalyke reiškia būti savo draugų išdaviku; kad ne draugo, bet pikto priešo dalykas leisti draugams patekti į prarają dėliai šviesos stokojimo, tuo tarpu kai mes turime žiburį, kurį galime pastatyti jiems prieš akis. — Todėl ne veltui sako V. Jėzus šios dienos evangelijoje: — *Curate infirmos* — (Luk. 10,9) Bet kita vertus, mes ir patys turime norėti, kad draugai mus įspėtų, ir jų įspėjimus maloniai priimti. Vadinasi, mes turime čia elgtis taip, kaip sako patarlė: — Ranka ranką mazgoja, kad abidvi būtų baltos. —

Galop, mes turime vengti susidraugavime ieškoti vien savo naudos. Priešingai. Reikia čia būti pasiryžusiems kuo labiausiai pasiaukoti. Puikų šio dalyko pavyzdį paliko mums V. Jėzus. Jis pamilo mus kaip draugus ir atidavė už mus savo gyvybę. — *Christus dilexit nos et tradidit semetipsum pro nobis* — (Ef. 5,2). — Ar tokis mūsų susidraugavimas? —

* * *

Prašykime V. Jėzaus palaiminti ir pašvęsti mūsų susidraugavimus. Paveskime šv. šv. Kiriliui ir Metodijui savo ir draugų mintis bei norus. Ryžkimės šiose atostogose savo pasikalbėjimus ir susirašinėjimus su draugais labiau sudvasinti.

Minčių vainikėlis: — *Misit illos binos ante faciem suam* — (Luk. 10,1).

---

[1]) pal. Sermon sur la charité fraternelle.

8 liepos

ŠV. ELZBIETOS

Gimė 1271 m. Buvo Aragonijos karaliaus duktė. 12 metų amžiaus ištekėjo už Portugalijos karaliaus Dijonizijaus. Daug darbavosi sugrąžinti ir palaikyti taikai bei ramybei. Mirus vyrui tapo tretininke. Apleido šį pasaulį 1336 m.

Dvasios ramybė

Nusilenkime prieš V. Jėzų, kaipo taikos Kunigaikštį, kaip jį vadina pranašas Izaijas (Iz. 9,6), arba ramybės Mylėtoją, kaip apie jį sakoma jo vardo litanijoje. Padėkokime jam, kad davė mums šv. Elzbietoje puikų taikos ir ramybės skleidėjos pavyzdį.

Pagarbinkime šv. Elzbietą, prašydami užtarti mus pas V. Dievą, kad suteiktų mūsų sieloms ramybės šiame pasaulyje ir amžiną atsilsį kitame. Tarkime šios dienos šv. mišių kollektos žodžiais: — *Cementissime Deus, qui beatam Elisabeth reginam, inter ceteras egregias dates, bellici furoris sedandi praerogativa decorasti: da nobis eius intercessione post mortalis vitae, quam suppliciter petimus, pacem ad aeterna gaudia pervenire.* —

I Šv. Elzbieta pamoko mus, kas yra dvasios ramybė

Ramybę visi mėgsta ir myli. Bet, deja, ne visi gerai ją supranta. Daug kas į ją žiūri vien šio pasaulio akimis, ir ji jiems atrodo, kaipo nie-

ko neveikimas, tam tikras apsileidimas ir net tinginiavimas. Bet tokia ramybė nėra tikra. Ji kūno, bet anaiptol ne dvasios. Ji žmogų žemina, nes stato lygiomis su taisiais gyviais, kurie neturėdami proto nieko aukštesnio nežino, kaip tik ieškoti, kas kūnui patinka. Suvis kitokią ramybę stato mums prieš akis toji moteriškė, apie kurią kalba šios dienos šv. mišių epistolė: — *Accinxit fortitudine lumbos suos et roboravit brachium suum... Manum suam misit ad fortia et digiticius apprehenderunt fusum* — (Pat. 21, 17, 19). Vadinasi, tikroji ramybė, dvasios ramybė tai uolus Dievo valios vykdymas. Ne veltui sakoma psalmėje: — *Pax multa diligentibus legem tuam* — (Ps. 118, 165).

Tačiau ir čia nereikia klysti. Nereikia painioti dvasios ramybę su jusliniu malonumu, kokio ne kartą turima uoliai Dievui tarnaujant. Tasai malonumas, tiesa, ne mažai padeda įsigyventi sieloje ramybei, bet jis pats anaiptol dar nėra ramybė. Dvasios ramybė gali būti ir esant sieloje didžiausiai sausrai, ir nejaučiant, vadinasi, nė mažiausio pasitenkinimo iš pamaldumo veiksmų. Ją sudaro ne kas kita, kaip tik glaudus sielos susivienijimas su V. Dievu. — Dievas mumyse, mūsų gelmėse — tai mūsų ramybė, — sako Bossuet'as. Vien nuodėmė ją tegali išgriauti, išnaikinti. Ne veltui sakoma Kristaus sekimo knygoje: — Nedora sąžinė visuomet sudrumsta ir nerami; jūs džiaugsitės puikiausia ramybe, jeigu jūsų sąžinės nieko jums neprikaišios. —

Šv. Elzbieta kaip tik turėjo šios ramybės. Josios gyvenime, tiesa, netrūko visokių vargų ir skausmų. Bet ji visuomet buvo glaudžioje vieny-

bėje su Dievu. Už tai niekas ir navaliojo sudrumsti josios sielos. Tai pabrėžia ir Bažnyčia šios dienos šv. mišių introitui paskirdama šiuos psalmės žodžius: — *Beati immaculati in via, qui ambulant in lege Domini* — (Ps. 118, 1).

Pažiūrėkime, kaip mes ligi šiol supratome dvasios ramybę? Ar kartais mes ją nelaikėme savo norų patenkinimu, savimylai pataikavimu? Prašykime šv. Elzbietos užtarimu teisingai dvasios ramybę pažinti ir karštai josios norėti.

II Šv. Elzbieta mums parodo, kaip dvasios ramybę įsigyti ir išlaikyti

Uoliai vengti kiekvienos nuodėmės tai pirmutinė sąlyga ramybei sieloje palaikyti ir išugdyti. Apkreipiant žodžius, kuriais teologai apibrėžia sunkiąją nuodėmę, reikia pasakyti, jog sielai duoda ramybės: *aversio a creaturis et conversio ad Deum*. Kaip galima glaudesnis su Dievu susivienijimas tai ta brangioji perla, tai tas neįkainojamasis lobis, apie kurį kalba šios dienos šv. mišių evangelija. Šv. Elzbietai labai rūpėjo įsigyti tąją perlą ir tąjį lobį, todėl mes ir matome, kaip uoliai ji saugojosi net pačių mažiausių nuodėmių, kaip aštriai su savim elgėsi, kad į jas nepatektų. — *Castigo corpus meum et in servitutem redigo* — (1 Kor. 9, 27), galėjo ji kalbėti su šv. Povilu. Taip jai bedarant tobula ramybė įsigyveno jos širdyje, ir, tarsi, joje neišsitekdama sklido aplinkui.

Toliau, ištikimas bendradarbiavimas su malone, ypač su pašaukimo malone yra kita prie-

monė išsiugdyti dvasios ramybei. — Nuo tąda, kai siela tauriu meilės veiksmu ir uoliu su malone bendradarbiavimu nusistato nieko V. Dievui neatsakyti, ir kai visiškai jam pasiveda taip, jog su viskuo sutinka, ką tik jis jai duos šiame pasaulyje ir amžinybėje, nuo tada Dievas suteikia jai neapsakomos ramybės, kokios ligi tol ji niekuomet nebuvo turėjusi — (P. Grou, Manuel des âmes intèrieures). Šv. Elzbieta tobulai atlikinėjo savo, kaipo karalienės, pareigas, bet ne mažiau ji buvo uoli ir pamaldumo darbams, kurių buvo pasiskyrusi. V. Dievui ji nemokėjo nieko atsakyti. Už tai ir — Dievo ramybė perviršijanti visokį išmanymą — (Pilyp. 4,7) buvo jos širdyje.

Galop, gerų, ypač artimo darbų meilės vykdymas yra gausi dvasios ramybės versmė. Juk padarę kitiems ką gero kiekvienas pajuntame tam tikro pasitenkinimo, malonumo, džiaugsmo. Šv. Elzbieta gi artimo meilėje buvo kuouoliausia. Kaip skaitome josios gyvenimo aprašyme, ji atsidėjusi lankydavo ligonius, tvarstydavo, gydydavo jų žaizdas, pavargėliams teikdavo gausių išmaldų, gi didžiajame Penktadienyje turėjo paprotį nuplauti kojas trylikai elgetų. — *Manum suam aperuit inopi et palmas suas extendit ad pauperem* (Sap. 31,20). — Tokiais tat keliais šv. Elzbieta ėjo į dvasios ramybę. Ir mums kitų nėra, kaip tik tie patys.

* * *

Pažvelkime truputį į save ir pažiūrėkime, ar mes elgiamės taip, kad galėtume turėti sielos ra-

mybę? Vadinasi, ar mes uoliai vengiame nuodėmių? ar esame ištikimi savo pašaukimui? ar stengiamės daryti gera, ypač artimui?

Prašykime šv. Elzbietos užtarimu, kad dvasios ramybė mumyse įsigalėtų. Ryžkimės, ypač šiandien, kaip galima malonesni būti kitiems žmonėms.

Minčių vainikėlis: — *Agnus Dei, dona nobis pacem.*

Ši diena nėra Bažnyčios paskirta viešai pagarbinti kokiam nors šventajam. Todėl rubricelėje pažymėta: — *de ea*.— Tačiau mūsų (Vilkaviškio) vyskupijoje šiandien kaip tik švč. Marijos Aplankymo oktava. Be to, apskritai visur šiandien galima laikyti šv. mišias *de B. Maria V*... Taip pat, kai kuriais metais ši diena pasitaiko šeštadienyje, tuomet brevijoriaus maldos būva *de S. Maria in Sabbato*. Tai visa duoda mums progos ir drauge mus skatina šios dienos mąstyme truputį pažvelgti į švč. Mariją.

Švč. Marija gailestingumo motina

Išsivaizduokime švč. Mariją Galiliejos Kanos vestuvėse pasigailinčią neturtingų jaunavedžių, besikreipiančią į V. Jėzų ir jam tariančią: — *Vinum non habent* — (Jon. 2, 4).

Pagarbinkime ją, kaipo gailestingumo motiną, pamaldžiai sukalbėdami antifoną: — *Salve Regina, mater misericordiae*... — Prašykime malonės uoliai naudotis švč. Marijos gailestingumu ir patys buti gailestingi.

I Švč. Marija yra gailestinga

Tą mes vadiname gailestingu, kuris atkreipia dėmesio į artimo vargą, jį atjaučia, ir, kiek begalėdamas stengiasi jam padėti. Deja, gailestingų žmonių palyginti labai nedaug tepasitaiko pasaulyje. Vieni visiškai nugrimzdę savimyloje, kaip tasai evangelijoje minimas turtuolis, nenori pa-

stebėti po pat jų kojomis gulinčių Lozorių ir nė trupinėlio nenumeta jiems nuo savo gausiai valgiais apkrautų stalų. Toki suvis neturi širdies, vietoj jos jų krūtinėje plaka akmuo. Kiti, kad ir gailisi vargdienių, bet vien tiktai jausmais, o ne veiksmais, nors nesunku jiems būtų tai padaryti. Tokius gražiai pajuokia mūsų poetas Jakštas šiame eilėraštyje:

Turtingas jis, bet minkštaširdis,
Vargdienio raudą vos išgirdęs,
Tuoj į kišenių ranką bruką
Ir išsitraukia greit... šnypštuką.

Žinoma, jeigu iš kišeniaus išsitrauktų kapšiuką su lituku, tai būtų kas kita, tai būtų gailestingumas, gi dabar tik tuščias susijaudinimas, nuo kurio vargdieniui nė šilta, nė šalta. Kiti, galop, kad ir mielai gelbėtų vargstančiuosius, bet negali, nes neturi kuo, kadangi ir patys toki pat beturčiai ar bejėgiai.

Švč. Marija anaiptol nėra tokia. Ji pilnai atjaučia mūsų vargus ir nori bei gali mums padėti.

Kad švč. Marija atjaučia mūsų vargus, apie tai nėra daug ką kalbėti. Užtenka tik prisiminti, jog ji mūsų motina, ir viskas savaime aišku. Ne veltui juk sako pranašas: — *Numquid potest oblivisci mulier infantem suum, ut non misereatur filio uteri sui?* — (Iz. 49, 15). Tačiau tasai jos atjautimas anaiptol nėra vien tuščias jausmingumas. Ne! Ji rimtai nori mums teikti pagelbos. Tai rodo kad ir josios pasielgimas Galiliejos Kanoje. Vos tiktai ji pastebėjo, kaip susirūpinimas ir nerimastis aptraukė jaunavedžių veidus, tuojau

pasiteiravo, kas čia būtų, ir kreipėsi į savo Sūnų tardama: — *Vinum non habent.* — (Jon. 2,4). Ji taip pat gali mums padėti. Juk ji — *Virgo potentissima* — (litan). Ji — *gratiarium Mediatrix.* — Visos, vadinasi, malonės eina per jos rankas. Ir ji gausiai jas dalina. Sunku ne tik apsakyti, bet net ir išsivaizduoti, kiek žmonių ji yra pagelbėjusi. Ne veltui sako šv. Bernardas savo sukurtoje maldelėje: — *Memento, o piissima Virgo Maria, non esse auditum a saeculo quemquam ad tua currentem praesidia, tua implorantem auxilia, tua petentem suffragia esse derelictum* — ...O mes patys kiek švč. Marijos pagelbos esame patyrę? Padėkokime jai už tai ir ryžkimės juo didesniu pasitikėjimu reikaluose į ją kreiptis.

II. Švč. Marijos gailestingumas protingas

Žmonių gailestingumas, deja, ne kartą būva klaidingas. Jie arba rodo jo tenai, kur nereiktų, arba reiškia jį netinkamu būdu. Taip darydami jie gelbimą jį arba išpaikina, sugadina, arba jį suvis nepagelbi. Ne taip elgiasi švč. Marija. Ji mūsų reikalus ir vargus kuogeriausiai žino. Jai rūpi vien tikroji, vadinasi, amžinoji mūsų laimė. Juk ji motina Tojo, kuris pasakė: — *Quid enim prodest homini, si mundum universum lucretur, animae vero suae detrimentu patiatur?* — (Mat. 16, 26). ir: — *Quaerite primum regnum Dei et iustitiam eius.* — (Mat. 6,33). Todėl visos jos teikiamosios geradarybės tam tikslui te-

eina. Gi, jeigu kartais ji mums pagelbi šio pasaulio reikaluose, tai vien del to, kad žino, jog tai bus naudinga mūsų sieloms. Bet jeigu pamato, jog gali kas mūsų išganymui pakenkti, tai jokiu būdu neduoda, nors ir kažin kaip mes jos maldautume. Taip ji daro dėl to, kad ji gailestingumo motina, kad nori mums vien tiktai gero. Juk ar ne taip elgiasi motina, kai kūdikis, pav., prašo peilio? Nors jisai nerimauja, verkia, jo jam neduoda. Dėl ko? — Dėl to, kad ji motina, kad nenori, vadinasi, savo kūdikiui pikto.

Taigi mes galime su didžiausiu pasitikėjimu kreiptis į švč. Mariją savo reikaluose, ji visuomet suteiks mums tai, kas geriausia. Tačiau neužmirškime vieno dalyko, būtent, kad juo vaikas geresnis, tuo motina jam duosnesnė. Panašiai ir švč. Marija tuo bus mums gailestingesnė, kuo geresni mes busime. Todėl nuo mūsų pačių pareina, ar josios gailestingumą sau padidinti, ar sumažinti. Turėkime čia savimylos ir rinkimės tai, kas mums naudingiau!

Rengdamiesi tapti kunigais mes turime dažnai prisiminti, jog kunigo visas gyvenimas yra paremtas gailestingumu. Kitaip jis negalėtų, kaip reikiant, atlikti savo pareigų, nes būtų ne — *bonus pastor,* — bet — *mercenarius.* — Kunigas tad turi būti gailestingas taip mokykloje, taip sakykloje, taip ypač klausykloje. Žodžiu sakant, kiekvienas jo žodis ar žingsnis turi liudyti, jog jis — *Patris misericordiarum* — pasiuntinys. Todel reikia mums uoliai lavintis gailestingume. Kad tai geriau vyktų, nuolat turėkime prieš akis nuos-

tabų pavyzdį, kurį mums duoda gailestingumo Motina, ir pagal jį tvarkykime savo veiksmus.

* * *

Baigdami padėkokime švč. Marijai už gražius šiame mąstyme mums suteiktus pamokymus. Savo dėkingumui ypač parodyti pasiryžkime šiandien atlikti kokį nors gailestingumo darbą jos garbei. Juk per atostogas nesunku rasti tam progų. Tad būkime uolūs!

Minčių vainikėlis: — *Salve Regina, mater misericordiae.* —

10 liepos

SEPTYNIŲ BROLIŲ KENTĖTOJŲ

Buvo jie šv. Felicitos kentėtojos sūnūs. Nužudyti už tikėjimą 150 m. Šią pat dieną minimos taip gi šv. šv. mergelės kentėtojos Rufina ir Sekunda, nužudytos 257 m.

Apaštalaukime savųjų tarpe!

Išsivaizduokime V. Jėzų, kaipo malonų vaikelį ir gražų jaunikaitį Nazarete. Jis augo ir brendo šeimoje, kad aiškiai parodytų mums, kaip turime elgtis su sau artimiausiais asmenimis. Padėkokime jam už tai ir jį pagarbinkime.

Taip pat pareikškime jam padėkos už nuostabų pavyzdį, kurį paliko mums septyni broliai kentėtojai, šv. Felicitos sūnūs. Iš tikro, palaiminta šeima, kuri tiek davė šventųjų! Dievo malonė, amžinoji garbė glaudžiau tarp savęs sujungė josios narius nekaip kūno ryšiai. Ne veltui sakoma šios dienos šv. mišiose: — *Haec est vera fraternitas, quae vicit mundi crimina* — (tract.). Pasiveskime šv. brolių kentėtojų globai ir prašykime, kad padėtų mums gerai atlikti pareigas saviesiems.

I Tinkamai mylėkime savuosius!

V. Dievo Apveizdos taip sutvarkyta, jog kiekvienam mūsų yra didesnis ar mažesnis skaičius artimų asmenų, kaip sakoma, savųjų. Mūsų san-

tykiai su jais turi eiti iš meilės ir reikštis meile. To reikalauja pats prigimties balsas. Juk šv. Rašto žodžiais betariant, mes esame kūnas iš jųjų kūno ir kaulas iš jųjų kaulo. (pal. 1 Moz. 1,23). Gi, kaip sako apaštalas: — *Nemo unquam carnem suam odio habuit, sed fovet eam et nutrit* — (Ef. 5,29). Be to, Dievas ketvirtuoju savo įsakymu yra paliepęs: — Gerbk savo tėvą ir motina. — Be abejojimo, jeigu jau kas, kas, taip ypač klierikas ar kunigas turi čia būti be mažiausio priekaišto. Kokis V. Jėzus buvo švč. Marijai ir šv. Juozapui, tokis jis turi būti savo artimiesiems.

Tačiau čia reikia žiūrėti, kad per daug pasiduodami prigimčiai neišeitume iš tinkamų ribų. V. Dievą mes turime mylėti labiau už viską, vadinasi, labiau ir už sau artimiausiuosius asmenis. Jojo valia mums turi būti šventesnė negu tėvų, brolių, seserų, ar kitų giminių norai. Ne veltui sako V. Jėzus: — *Qui amat patrem, aut matrem plus quam me, non est me dignus* — (Mat. 10,37). Ir kitur vėl įspėja: — *Si quis venit ad me, et non odit patrem suum, et matrem, et uxorem, et filios, et fratres, et sorores adhuc autem et animam suam, non potest meus esse discipulus.* — (Luk. 14,26). Vadinasi, kas taip myli savuosius, jog nė dėl V. Jėzaus nėra pasiryžęs, nusistatęs jų išsižadėti, to meilė nėra gera, tas negali buti V. Jėzaus mokinys.

Šiandien minimieji septyni broliai kentėtojai mylėjo vieni kitus visais atžvilgiais gera, tobula meile. Ji juos vedė prie V. Jėzaus, o ne nuo jo šalino. Jie džiaugsmingai, vieni kitus pasiragindami už jį paaukojo savo jaunas gyvybes. Jų kančios ir mirties diena jų motinai šv. Felicitai

buvo ne liūdesio, ne ašarų, bet pasididžiavimo, garbės ir laimės diena. Jeigu ji tą dieną turėjo kokio susirūpinimo, tai vien to, kad jos sūnūs visi ištesėtų ligi galui. Ir jie jos neapvylė, nes jų meilė rėmėsi geru, teisingu pamatu, V. Jėzum.

O mūsų meilė saviesiems kuo paremta? Ar josios versmė V. Jėzus, ar gal vien aklas mūsų prigimties instinktas?

II Būkime saviesiems apaštalai!

Be abejojimo, mūsų meilė saviesiems turi reikštis ne vien jausmais bei gerais kokiais norais, bet ypač gyvenimu, darbais. — *Filioli mei, non diligamus verbo, neque lingua, sed opere veritate,* — (1 Jon. 3,18) įspėja mus apaštalas šv. Jonas. Mylėdami savuosius mes turime uoliai skatinti juos į gera, kitaip sakant, mes turime būti jiems apaštalai. Prisiminę apaštalavimą mes paprastai paskęstame svajonėse apie kokias tolimas pagonų gyvenamas šalis, ar apie žygdarbius savo tėvynėje, kokių atliksime tapę kunigais, bet kadangi tai visa ir erdvės ir laiko atžvilgiu dar gana toli nuo mūsų, tai nieko nė nesiryžtame dabar daryti. O tuo tarpu kaip tik yra viena sritis, kurioje mes pačios Apveizdos esame atsiųsti būti apaštalais. Tai, būtent, mūsų šeimos, mūsų artimieji, savieji. Mes jiems turime būti tai, kas manome būti ateityje plačiai visuomenei: evangelijos mokslo skelbėjai. Jie to iš musų nori, tikisi, laukia. Juk jie žino gerai, kad mes tobuliau už juos pažįstame V. Jėzų, geidžia tad, kad bent trupinėlį savo žinių jiems suteiktume. Ne veltui šios dienos šv. mišių evangelijoje pasakyta: — *Ecce mater tua et fratres*

tui foris stant quaerentes te — (Mat. 12,49). Neužvilkime tad jųjų!

Bet ką gi čia mes turime daryti? Kaip gi mes galime savųjų tarpe apaštalauti? Visų pirmiausia būkime savo tėveliams visuomet tinkamai klusnūs, malonūs, geri, kad nė mažiausio pasipriešinimo, nekantrumo žodelio jie iš mūsų neišgirstų. Nestatykime jiems kokių per didelių reikalavimų, nenorėkime, kad jie visa ką kita užmiršę vien apie mus šokinėtų. Juk ne jie mūsų, bet mes jų turime klausyti. Tiesa, jų kaip mažiau už mus išsilavinusių kalbėjimo būdas ar elgesiai gali kartais mums nepatikti. Bet kantriai tai visa nukęskime, turėdami prieš akis V. Jėzų, tarp kurio ir tėvų buvo nepalyginti didesnio skirtumo negu tarp mūsų ir tėvų, o kuris vis tik buvo — *subditus illis* — (Luk. 2,51).

Savo brolius ir seseris mes turime visomis jėgomis stengtis atitraukti nuo pikto ir paskatinti į gera. Jiems mes, jeigu jau ne savo amžiumi, tai bent išsilavinimu turime tam tikro autoriteto. Todėl su jais galime ir ne kartą privalome kiek griežčiau pasielgti, juos įspėdami, pamokydami, pabardami. Mums turi rūpėti, kad jie nebūtų koki naktibaldos, ištvirkėliai, girtuokliai, ypač kokių nekatalikiškų organizacijų nariai. Iš tikro, be galo būtų liūdna ir skaudu, jeigu tarp mūsų artimųjų piktoji dvasia turėtų savo apaštalų, ir mes tai matydami tylėtume. Taigi traukime savuosius nuo pikto!

Bet to dar neužtenka. Mes turime taip pat skatinti juos į gera. Todel rūpinkimes, kad jie tinkamai atlikinėtų savo tikėjimo pareigas, kad skaitytų gerų knygų ir laikraščių, priklausytų

katalikiškoms organizacijoms ir t. t.. Būkime uolūs šiame dalyke, nes jeigu mes čia apsileisime, tai tikras ženklas, kad būsime menki ateityje kunigai. Ne veltui apaštalas šv. Povilas sako: — *Si quis autem suorum et maxime domesticorum curam non habet, fidem negavit, et est infideli deterior* — (1 Tim. 5,8).

* * *

Atostogos kaip tik yra puikus laikas savųjų tarpe apaštalauti. Pažvelkime, kaip ligi šiol šiame dalyke elgėmės? Ar mūsų šeimose santykiai yra bent kiek panašūs į tuos, koki buvo tarp šv. Felicitos ir septynių jos sūnų? — Prašykime šventiesiems kentėtojams broliams beužtariant malonės būti uolūs savųjų tarpe apaštalai.

Minčių vainikėlis: — *Ecce mater tua et fratres tui stant foris quaerentes te* — (Mat. 12,49).

11 liepos

ŠV. PIJAUS I POPIEŽIAUS IR KENTĖTOJO

Valdė Bažnyčią nuo 142 m. ligi 157 m. Daug kovojo su klaidų skleidėjais Valentinu ir Marcijonu. Mirė kaipo kentėtojas.

Būkime ištikimi savo pašaukimui!

Padėkokime V. Jėzui, kad pašaukė mus į dvasinį luomą. Tuo iškėlė jis mus aukščiau už visus šio pasaulio valdovus. Ne veltui sakoma šios dienos šv. mišių introite: — *Principem fecit eum, ut sit illi sacerdotii dignitas in aeternum* — (Ekkli. 45, 30). Pareikškime V. Jėzui susirūpinimo, baimės, kad dėl savo silpnumo galime nestengti ištesėti šv. savo pašaukime.

Pasiveskime popiežiaus šv. Pijaus globai. Jisai savo apaštališku gyvenimu ir kentėtojo mirtimi paliko mums puikų ištesėjimo pašaukime pavyzdį. Prašykime jojo užtarimu malonės būti ištikimi ligi galui. Tarkime šios dienos šv. mišių kollektos žodžiais: — *Infirmitatem nostram respice, omnipotens Deus, et, quia pondus propriae actionis gravat, beati Pii Martyris tui atque pontificis intercessio gloriosa nos protegat.* —

I Kliūtys ištesėti

Be abejojimo, didžiausias mūsų pašaukimo, kaip ir apskritai išganymo, priešas yra piktoji dvasia. Juk apaštalas šv. Povilas aiškiai sako: — *Non est nobis colluctatio adversus carnem et sanguinem, sed adversus principes et potestates, adversus mundi rectores tenebrarum harum, contra spiritualia nequitiae in coelestibus* (Ef. 6, 12). Piktoji dvasia labai gudri ir prityrusi. Daugelį žmonių ji jau yra suviliojusi ir nuo švenčiausių dalykų atitraukusi. Ir mums be paliovos ji vis nori pakenkti. Todėl visuomet mes turime budėti ir būti atsargūs. Ji nesnaudžia, ir mes negalime snausti; ji nežino atostogų, ir mes iš atžvilgio į ją jų negalime žinoti. Ne veltui apaštalas šv. Petras mus įspėja: — *Sobrii estote et vigilate, quia adversarius vester diabolus tamquam leo rugiens circuit quaerens, quem devoret: cui resistite fortes in fide.* — (1 Petr. 5, 8—9).

Kitą ištesėti pašaukime kliūtį sudaro mūsų pageidimas. Jis gausi visokių pagundų versmė, kaip kad sako apaštalas šv. Jokūbas šios dienos šv. mišių epistolėje: — *Unusquisque tentatur a concupiscentia sua abstractus et illectus* — (Jok. 1,14). Pageidimas traukia mus į visokias nuodėmes. — *Concupiscentia, cum conceperit, parit, peccatum* — (Jok. 1,15), sako tasai pats apaštalas. Gi, kas sunkiai nusideda, tas jau nebėra V. Dievo tarnas, bet tiktai piktosios dvasios vergas. — *Qui facit peccatum, ex diabolo est* – (1 Jon. 3,8), pareiškia apaštalas šv. Jonas.

Galop, trečia ištesėti kliūtis yra pasaulis. Jis įvairiausiais būdais stengiasi mus atitraukti nuo

V. Jėzaus. Kartais stato jis mums prieš akis nedorų pavyzdžių, kurie stipriai veikia mūsų viršines ir vidines jusles, jas užteršdami pavojingais vaizdais ir prisiminimais. Kartais vėl tam tikrais prikalbinėjimais nori jis mus išstumti iš tikrojo kelio. Juk ne vienam mūsų tenka išgirsti: — Ką gi, tamsta, tokis jaunutis, dar pilnai nė neišsiskleidus amžiaus pumpurui, jau atsisakai nuo malonumų, džiaugsmų, ir kaip kokis iškaršęs senis vien apie Dievą ir sielą galvoji. Pirma pamėgink gyvenimo taurės, o jau paskui galėsi ir išganymu rūpintis. — Ne kartą gi pasaulis visaip pašiepia, pajuokia tuos, kurie nesitaiko prie jo norų. — *Qui vident, incipiant illudere ei dicentes: quia hic homo coepit aedificare et non potuit consummare* — (Luk. 14,29) sakoma šios dienos šv. mišių evangelijoj.

Ypač pasaulis galingai mus veikia per atostogas. Juk išėję iš ramaus seminarijos uosto mes kaip tik atsiduriame jo bangose. Jam į talką eina mūsų pageidimas ir piktoji dvasia taip, jog per atostogas iš tikro yra labai didelių pavojų mūsų pašaukimui. Sužadinkime dėliai to šventos baimės ir savimi nepasitikėjimo jausmų. Ryžkimės būti kuoatsargiausi.

II Pagelba ištesėti

Nors mūsų pašaukimo priešai smarkūs ir galingi, tačiau mes anaiptol neturime nusiminti, nustoti vilties, ar net suabejoti. Juk nesame mes palikti vien savo jėgoms, bet turime gausios pagelbos. Jos teikia mums trejopas pasitikėjimas: V. Jėzum, malda ir kentėjimais.

Ne kas kitas mus pašaukė tapti kunigais, kaip tik V. Jėzus. Argi tat jis mus apleis sunkioje valandoje? — Ne! To nebus. V. Jėzus neužmiršta nė vieno, kas tik pirma jo neužmiršta. Mes turime tik į jį kreiptis, o jis pareiškia mums šios dienos šv. mišių gradualo žodžiais: — *Manus enim mea auxiliabitur ei, et brachium meum confortabit eum. Nihil proficiet inimicus in eo et filius iniquitatis non nocebit ei* — (Ps. 88,22).

Kartais mūsų pageidimas, pasaulis, ar piktoji dvasia, arba visi tie trys priešai drauge sukelia mūsų sielose neramumų, abejojimų, kurie mus labai vargina, kankina. Puikiausi tuomet vaistai malda. Ne veltui sako apaštalas šv. Jokūbas: — *Tristatur aliquis in vobis? — Oret.* Tiktai reikia melstis daug ir karštai. Gi apaštalas šv. Povilas sako: — *Fidelis autem Deus est, qui non patietur vos tentari supra id, quod potestis, sed faciet etiam cum tentatione proventum, ut possitis sustinere.* — (1 Kor. 10,13).

Galop, mes turime pasitikėti kentėjimais, kurių tenka patirti norint būti ištikimiems savo pašaukimui. Juk, jeigu jau šio pasaulio reikaluose sunku ką laimėti be darbo ir vargo, tai ypač antprigimtiniame gyvenime nieko nėra be jėgų įtempimo. Ne veltui V. Jėzus pareiškia: — *Regnum coelorum vim patitur et violenti rapiunt illud* — (Mat. 11,12). Gi jėgų įtempimas, darbas, kova nėra mums malonus dalykai, jie mus nemažai kankina. Tačiau neužmirškime, jog tuo pačiu jie mus veda į tikrąją laimę. Juk sako apaštalas šv. Jokūbas: — *Beatus vir, qui suffert tentationem, quoniam, cum probatus fuerit, accipiet coronam vitae, quam repromisit Deus diligentibus*

se — (Jok. 1,12). — Taigi patiriamosios kliutys mūsų pašaukimą ne tik neturi susilpninti, bet, priešingai, sustiprinti, sutvirtinti.



Pažvelkime į save ir pasvarstykime, kiek mes buvome ištikimi savo prieš pat atostogas pasidarytiesiems pasiryžimams? Kame, kiek ir kodėl apsileidome?

Popiežiaus šv. Pijaus I pavyzdys turi mus padrąsinti uoliai sekti V. Jėzum. Jis buvo ganytojas; jis savo gyvybę atidavė už V. Jėzų ir jo avis. Panašiai ir mes turime būti nusistatę. Panaujinkime šiandien visišką pasivedimą V. Jėzui, šv. Pijaus užtarimu prašydami malonės ištesėti savo pašaukime.

Minčių vainikėlis: — *Beatus vir, qui suffert tentationem* — (Jok. 1,12).

12 liepos

ŠV. JONO GUALBERTO

Gimė apie 995 m. Florencijos mieste Italijoje. Užaugęs tapo kareiviu. Tam laike buvo nužudytas dvikovoje jo brolis. Jonas rengėsi žiauriai atkeršyti žudytojui. Bet tam kryžiaus vardu maldaujant pasigailėti dovanojo kaltę. Už tai įėjęs į bažnyčią pamatė, kaip prikalto ant kryžiaus V. Jėzaus statula maloniai linktelėjo jam galvą. To nuostabaus įvykio paveiktas ryžosi stoti į vienuolyną. Mirė 1073 m

Mūsų santykiai su draugais

Išsivaizduokime, kaip šv. Jonas Gualbertas sutiko siauroje Florencijos gatvėje savo brolio užmušėją. Pilnas rūstybės ir keršto tuojau puolė jį su nuogu kardu rankoje. Tasai neturėdamas kuo gintis ir negalėdamas niekur pasislėpti, atsiklaupęs ir ant krūtinės kryžium sudėjęs rankas ėmė maldauti dovanoti gyvybę. Jonas prisiminęs, jog tai prieš Velykas penktadienis, kuriame kentėjo ir mirė ant kryžiaus V. Jėzus, atsileido ir ištiesdamas žudytojui ranką tarė: — Gerai! Aš tau ne tik dovanoju gyvybę, bet ir prašau nuo šiol būti mano broliu. —

Pagarbinkime V. Jėzų, kuris sužadino tokį taurų jausmą šv. Jono Gualberto širdyje, ir kuris paskui taip stebuklingai šv. Joną pagyrė. Ryžkimės ir stenkimės uoliau klausyti V. Jėzaus, kai jis šiame mąstyme duos mums nurodymų, kaip turime elgtis su savo draugais.

I Ką mums duoda draugai?

Visų pirmiausia draugai duoda mums puikios progos lavintis artimo meilėje. Kiekvieną žmogų mes turime mylėti. Juk aiškūs yra V. Jėzaus žodžiai: — *Diliges proximum tuum.* — (Mat. 5,43). Tačiau meilėje reikia laikytis tam tikros tvarkos ir eilės. Tuos, kurie yra Dievui artimesni, mes turime labiau mylėti negu kitus. O kas gi gali būti Dievui artimesnis už seminanarijos auklėtinius? — Juk jie tai rytojaus kunigai, vadinasi, Kristaus pavaduotojai, Dievo pasiuntiniai. Jeigu Dievas juos išskyrė iš kitų tarpo ir pašaukė į aukštesnį, šventesnį luomą, tai ir mes turime juos išskirti. Ypač mes turime tai padaryti, kądangi ir mūsų pašaukimas tas pats, dalis ta pati. Kaip jie, taip ir mes esame rinktiniai dangiškojo savo Tėvo vaikai. — *Filii Patris vestri, qui in coelis est* — (Mat. 5,45), kaip sako V. Jėzus šios dienos šv. mišių evangelijoje. — Taigi turėdami seminarijoje draugų, kolegų mes tuo pačiu esame skatinami į aukštesnį, tobulesnį artimo meilės laipsnį. Tiktai reikia čia mums neužsimiršti, neapsileisti. — *Estote ergo perfecti, sicut et Pater vester coelestis perfectus est* — (Mat. 5,48).

Toliau, draugai teikia mums progos daryti jiems geros įtakos. Juk tai tikras dalykas, kad tos pačios mokyklos mokiniai, to pačio bendrabučio gyventojai turi vieni kitiems įtakos. Ir toji įtaka būva daug stipresnė, gilesnė negu auklėtojų ar vyresniųjų. Ne kartą ji atsiliepia per visą gyvenimą.

Taigi musų kalbos, mūsų juokavimai, mūsų veiksmai, musų visas elgimosi budas nėra be reikšmės. Priešingai. Tai visa matantieji ar gir-

dintieji draugai iš jų mokosi ar gero, ar pikto. Kaip gi mums svarbu, kad jie vien gero iš musų išmoktų, kad mes jiems būtume tikri pavyzdžio apaštalai, kad kiekvienam mūsų galėtų tikti šios dienos šv. mišių epistolės žodžiai: — *Audivit eum et vocem ipsius... Dedit illi coram praecepta et legem vitae et disciplinae* (Ekkli. 45,5). Šv. Jonas Gualbertas įstojęs į vienuolyną puikiai naudojosi proga duoti draugams gerą pavyzdį. Ryžkimės ir mes uoliai juoju pasekti!

II Koki mes turime būti draugams?

Kaip matėme, draugai mums duoda geros progos lavintis artimo meilėje ir apaštalauti pavyzdžiu. Mes turime stengtis tąja proga naudotis. Ne veltui įspėja mus Išminčius: — *Non defrauderis a die bono, et particula boni doni non te praetereat* — (Ekkli. 14,1). Bet ką gi čia mes turime daryti?

Ogi pirmiausia būti savo draugams kuolabiausiai kantrūs ir atlaidus. Kiekvienas žmogus turi savo ydų ir silpnybių, kuriomis padaro kitiems daugiau ar mažiau visokių nesmagumų, nemalonumų. Ne laisvi nuo jų ir mūsų draugai. Jomis ne kartą jie mums pusėtinai įskaudina. Bet mes anaiptol negalime jiems tuo pačiu atsilyginti. Atvirkščiai. Mes turime viską jiems iš širdies atleisti, dovanoti. Juk, jeigu šv. Jonas Gualbertas tauriai atleido tokią didelę sau ir saviškiams padarytą nuoskaudą, tai ar gi mes galime buti savo kasdieninio gyvenimo menkniekiuose kietaširdžiai, neatlaidus? Dabar, per atostogas būdami toliau nuo savo draugų mes turime pasistengti šalčiau pagalvoti apie patiriamus iš jų nemalonumus ir ryžtis ateityje būti jiems kant-

resni. — *Noli aemulari in malignantibus* — (ps. 36,1), sakoma mums kiekvienam šios dienos šv. mišių introite. Kantrybė visuomet, visur ir visiems, — tai turi būti mūsų pirmutinė ir vyriausioji taisyklė santykiuose su draugais. — *Patientia vobis necessaria est, ut voluntatem Dei facientes reportetis promissiones* — (Žyd. 10,36), pareiškia mums šv. Povilas.

Toliau, santykiuose su draugais mes turime būti malonūs, švelnūs, kad niekam netektų iš mūsų patirti kokių nesmagumų, kentėjimų. Nors nėra reikalo, kad mums visi lygiai patiktų, bet mes turime stengtis niekam nebūti nemalonūs, įkyrūs. Peržiūrėkime savo praėjusių metų elgimosi būdą, gal čia yra kas mums prikišti? Gal mes tik sau patinkamuosius ar naudinguosius mylėjome, o kitiems buvome šalti, šiurkštūs, rūstūs? Neužmirškime niekuomet šių V. Jėzaus žodžių: — *Si enim diligitis eos, qui vos diligunt, quam mercedem habebitis? Nonne et publicani hoc faciunt?* — (Mat. 5,46). Vargas gi mums būtų, jeigu mūsų meilė draugams butų panaši į muitininkų meilę.

*
* *

Nuolankiai atsiprašykime V. Jėzų, jeigu ligi šiol per mažai turėjome broliškos meilės. Priėmę šiandien šv. komuniją pasistenkime ypatingai pasimelsti už tuos draugus, kuriuos praėjusiais metais galėjome paniekinti, pažeminti, įžeisti, nuskriausti, papiktinti. Ryžkimės ateityje jiems būti geresni, malonesni. Šv. Jono Gualberto užtarimu prašykime karštos artimo meilės.

Minčių vainikėlis: — *Dilectus Deo et hominibus* — (Ekkli. 45,4).

13 liepos

ŠV. ANAKLETO POPIEŽIAUS IR KENTĖTOJO

Buvo jis šv. Lino įpėdinis, trečias iš eilės popiežius. Kentėjo ir mirė už tikėjimą I-jo šimtmečio pabaigoje.

Paguoda kentėjimuose

Išsivaizduokime šv. Anakletą kankinamą ir žudomą už tikėjimą. Jis drąsiai aukoja savo gyvybę už V. Jėzų ir Bažnyčią. Dievas jį stiprina, kad ištesėtų, ir rodo jam amžinosios garbės vainiką. Ne veltui sakoma šios dienos šv. mišiose: — *Hic est sacerdos, quem coronavit Dominus* — (Alleliuja).

Pasiveskime šv. Anakleto globai. Prašykime jo užtarimu malonės gerai suprasti, jog varguose, kentėjimuose mes vien Dievuje turime ieškoti paguodos, o anaiptol ne šio pasaulio daiktuose. Kreipkimės į V. Dievą šv. mišių kollektos žodžiais tardami: — *Deus, qui nos beati Anacleti martyris tui atque pontificis annua sollemnitate laetificas, concede propitius, ut, cuius natalitia colimus, de eiusdem etiam protectione gaudeamus.* —

I Patys kentėjimai teikia mums paguodos

Kiekvienam žmogui šiame pasaulyje tenka patirti daug visokių vargų ir skausmų. Teisingai sako palaimintas Jobas: — *Homo natus de mu-*

liere, brevi vivens tempore repletur multis miseriis — (Job. 14,1). Tačiau, kaip rodo šv. mūsų tikėjimas, V. Dievas kentėjimų mums duoda anaiptol ne iš kokios neapykantos, rūstybės, ar keršto, bet vien tiktai norėdamas mums gero. — *Deus non fecit mortem, nec laetatur in perditione vivorum* — (Išm. 1,13), sakoma šv. Rašte. Kentėjimai turi mus atitraukti nuo pasaulio, nuo savęs pačių ir padėti sekti V. Jėzum. Tiktai per juos mes galime pasidaryti tikri jo mokiniai. Ne veltui pareiškia Išganytojas: — *Si quis venit ad me et non odit... animam suam, non potest meus esse discipulus. Et qui non baiulat crucem suam, et venit post me, non potest meus esse discipulus* — (Luk. 14,26,7). Gi apaštalas šv. Povilas pastebi: — *Qui autem Christi sunt, carnem suam crucifixerunt cum vitiis et concupiscentiis* — (Gal. 5,24).

Savaime suprantama, jog, kas arčiau stovi prie V. Jėzaus, tas turi daugiau dalyvauti karčioje jo taurėje. Todėl tat nenuostabu, kad V. Jėzaus vietininkui, šv. Anakletui teko tiek daug kentėti. Jis, būtent, valdė Bažnyčią smarkaus persekiojimo metu, jis savo kraują už V. Jėzų išliejo, savo galvą už jį paguldė. Šio pasaulio akimis žiūrint, atrodo, jog jam atsitiko didelė nelaimė. Tačiau jis dėliai to ne tik neliudėjo, bet priešingai, džiaugėsi, nes matė, jog tuo būdu gali parodyti esąs tikras V. Jėzaus mokinys. — *Omnis ex vobis, qui non renuntiat omnibus, quae possidet, non potest meus esse discipulus* — (Luk. 14,33), sako V. Jėzus šios dienos šv. mišių evangelijoje.

Žinodami, jog kentėjimai suartina mus su V. Jėzum, ryžkimės šv. Anakleto pavyzdžiu, džiaugs-

mingai priimti viską, ką tiktai Dievo Apveizda mums duos, ir jai už viską dėkokime. — *Sacerdotes Dei benedicite Dominum, sancti et humiles corde laudate Deum* — (Dan. 3,84,87), ragina mus į ugnies krosnį įmestieji jaunikaičiai. Sužadinkime gailesčio, jeigu ne taip ligi šiol elgėmės.

II V. Dievas guodžia mus kentėjimuose

V. Dievas yra neapsakomai geras ir gailestingas. Jis mūsų niekuomet neužmiršta ir neapleidžia. Ne veltui jis pats pareiškia pranašo lūpomis tardamas: — *Numquid oblivisci potest mulier infantem suum, ut non misereatur filio uteri sui? Et si illa oblita fuerit, ego tamen non obliviscar tui* — (Iz. 49,15). Didžiausiuose skausmuose, sielvartuose V. Dievas duoda mums paguodos, jeigu mes tiktai jį atsimename ir į jį savo žvilgsnį kreipiame. Juk apaštalas šv. Povilas, kuriam teko tiek daug visokių kentėjimų patirti, sako šios dienos šv. mišių epistolėje: — *Benedictus Deus, Pater misericordiarum, et Deus totius consolationis, qui consolatur nos in omni tribulatione nostra... Quoniam sicut abundant passiones Christi in nobis, ita et per Christum abundat consolatio nostra.* — (2 Kor. 1,3 ir k.). Gi psalmininkas pareiškia: — *Secundum multitudinem dolorum meorum in corde meo, consolationes tuae laetificaverunt animam meam* — (Ps. 93,19).

Šv. Anakletas, kaip ir kiti šventieji, savo kentėjimuose pagelbos, paguodos sėmėsi iš V. Jėzaus. Ir todėl jie, kaip šv. Rašte sakoma: — *Vicerunt regna, operati sunt iustitiam, adepti*

sunt repromissiones, obturaverunt ora leonum, extinxerunt impetum ignis... ludibria et verbera experti, insuper et vincula, et carceres, lapidati sunt, secti sunt, tentati sunt, in occisione gladii mortui sunt (Žyd. 12, 33, 36 ir k.). Ir mes savo varguose ne kur kitur, kaip tik į V. Jėzų turime kreiptis. Jis gi kviečia mus sakydamas: — *Venite ad me omnes, qui laboratis et onerati estis, et ego reficiam vos* — (Mat. 11,28).

V. Dievas, toliau, guodžia mus tuo būdu, jog kentėjimuose liepia kelti žvilgsnį į dangų, kur paskirta mums amžinoji laimė ir garbė. — *Levate capita vestra, quoniam appropinquat redemptio vestra* — (Luk. 21,28), sako mums V. Jėzus. Šv. Rašte pasakojama, kaip neteisingai skundžiamas, visaip šmeižiamas ir nužudyti pasmerkiamas šv. Steponas pakėlė akis į dangų ir tarė: — *Ecce video coelos apertos et Filium hominis stantem a dextris Dei* (Ap. D. 7, 56). Panašiai ir visi šventieji prisimindami amžinąją garbę ėmė jėgų, stiprybės savo skausmams iškentėti. Juk ne veltui sakoma šios dienos šv. mišiose apie šv. Anakletą: — *Gloria et honore coronasti eum et constituisti eum super opera manuum tuarum, Domine* — (Ps. 8,6). *Posuisti, Domine, in capite eius coronam de lapide pretioso* — (Ps. 20, 4). Todėl tat ir mes visuomet turime atsiminti šiuos gražius ir teisingus apaštalo šv. Povilo žodžius: — *Non sunt condignae passiones huius temporis ad futuram gloriam, quae revelabitur in nobis* — (Rom. 8, 18).

* * *

Atostogos, tiesa, mums pasilsio, o ne darbų, ne vargų, ne kentėjimų laikas. Bet ir jose ne re-

tai pasitaiko vienas ar kitas nemalonumas patirti. Kaip mes laikomės juose? Ar nuolankiai priimame tuos kryželius, ar gal nekantriai juos nuo savęs stumiame? Ypač pažiūrėkime, kame mes ieškome paguodos? Ar vien tik Dievuje, o gal visur, tik ne jame? Gi jeigu Dievą mes ir atsimename, tai kas mums labiau rūpi, ar pasak šv. Pranciškaus Salezijaus, Dievo paguodos, ar paguodų Dievas? — Sekdami šv. Anakletu ryžkimės ir stenkimės viską visuomet džiaugsmingai priimti iš Apveizdos rankų.

Minčių vainikėlis: — *Qui non bajulat crucem suam, non potest meus esse discipulus* — (Luk. 14, 27).

14 liepos

ŠV. BONAVENTŪRO

Gimė 1221 m. Italijoje. Jaunas įstojo į pranciškonų vienuolyną. Pagarsėjo gabumais ir mokytumu. Kurį laiką buvo pranciškonų generolu. Pagaliau buvo paskirtas kardinolu ir vyskupu. Mirė 1274 m.

Maldos dvasia

Išsivaizduokime šv. Bonaventūrą besimeldžiantį Alverno kalno viršūnėje, toje vietoje, kur jo mokytojas ir dvasios vadas, šv. Pranciškus buvo gavęs žaizdas. Jo malda buvo ilga, karšta, sujungta su dvasios pakilimu. Joje jam kilo mintis parašyti veikalą — *Itinerarium mentis ad Deum.* — Tasai veikalas vienas iš įžymiausiųjų, kurių šventasis parašė. Jame pilna antprigimtinės išminties nurodymų, kaip atitraukti sielą nuo šio pasaulio ir pakelti į V. Dievą. Ne veltui šios dienos šv. mišių introite sakomi apie šv. Bonaventūrą šie šv. Rašto žodžiai: — *In medio Ecclesiae aperuit os euis, et implevit eum Dominus spiritu sapientiae et intellectus* (Ekkli. 15,5).

Prašykime šv. Bonaventūrą, kad įdiegtų į mūsų sielas maldos dvasią. Jis degė tokia karšta V. Dievo meile, jog teisingai buvo pramintas — *doctor seraphicus.* — Prašykime, kad bent dalelę tos meilės duotų mūsų širdims.

I Šv. Bonaventūras turėjo tikrą maldos dvasią

Maldos dvasia yra tai nuolatinis širdies pakilimas į V. Dievą, nepertraukiamas sielos su juo bendravimas. Čia žodis žodin įvyksta tai, ką V. Jėzus yra pasakęs: — *Oportet semper orare et non deficere* — (Luk. 18,1). Šv. Bonaventūras kaip tik taip ir elgėsi. Kaip jo gyvenimo rašytojai sako, jis dar visai jaunutis, besimokydamas Paryžiuje pas garsųjį teologą Aleksandrą de Halès, gebėdavo visuomet būti susikaupęs, susitelkęs. Jo dėmesys niekuomet nenukrypdavo nuo V. Dievo. Prieš kiękvieną darbą jis šaukdavosi šv. Dvasios pagelbos, bedirbdamas žadindavo ugninių jausmų, darbą pabaigęs nuolankiai padėkodavo V. Dievui. Labiausiai mėgdavo jis mąstyti apie V. Jėzaus kančią. — Štai, — tarė jis sykį savo mokslo draugui šv. Tomui Akviniečiui, rodydamas kryžių: — štai knyga, iš kurios aš semiu savo žinias; aš mokausi Jėzaus, Jėzaus prikalto ant kryžiaus. — Vėliau, kai jis tapo pranciškonų generolu ir galop vyskupu bei kardinolu, nė kiek nepakeitė savo elgimosi būdo. Nors tuomet turėjo jis daug įvairiausių darbų ir rūpesčių, vistiek malda jam buvo brangiausias dalykas. Jis ją laikė pasisekimo laiduotoja, malonių versme, dangaus raktu. Jam pilniausiai tinka šie apie šv. Martyną brevijoriuje pasakytieji žodžiai: — *Oculis ac manibus in coelum semper intentus, invictum ab oratione spiritum non relaxabat* — (II lekcijos responsor.).

Nuostabus šv. Bonaventūro pavyzdys turi mus paskatinti visa širdimi pamilti maldą. Jeigu

ligi šiol buvome mes šiame dalyke kiek atšalę, apsileidę, tai daugiausiai dėl to, jog užsimiršdavome esą ne eiliniai, bet rinktiniai V. Jėzaus mokiniai. Bet toliau taip būti negali. Mes jokiu būdu negalime tenkintis vien tuo, ką daro paprasti tikintieji. Ne! Mes, pašauktieji tapti kunigais, turime siekti daugiau, turime kilti aukščiau. Maldos dvasia turi įsiviešpatauti mūsų širdyse.

II Priemonės, kuriomis šv. Bonaventūras kėlė ir palaikė maldos dvasią

Maldos dvasią savo širdyje šv. Bonaventūras kėlė ir palaikė pirmiausia nuolankumo dorybe. Ji jame buvo tiesiog nuostabi. Didžiausiu pamėgimu imdavosi jis žemiausių ir nemaloniausių darbų bei pareigų. Kai popiežiaus pasiuntiniai atvyko pranešti, jog jis paskirtas kardinolu, tai rado jį virtuvėje beplaujantį indus. Kai tekdavo jam prižiūrėti ligoniai, tai ypatingu atsidėjimu slaugydavo jis tuos, kurie sirgdavo pavojingomis ar nemaloniomis ligomis. Kiek begalėdamas slėpdavosi jis nuo žmonių akių; save laikydavo didžiausiu nusidėjėliu, taikydamas sau šiuos V. Jėzaus žodžius: — *Ad nihilum valet ultra, nisi ut mittatur foras et conculcetur ab hominibus* — (Mat. 5,13).

Su nuolankumu jungė jis nepaprastą savęs išsižadėjimą, apsimarinimą. Pasninkas būdavo nuolatinis jo maistas, akmuo — pagalvė. Apsimarinimo dorybė buvo jame visiškai išnaikinusi bet kokį palinkimą į piktą taip, kad jo mokytojas Aleksandras de Halés ne kartą sakydavo, jog Bona-

ventūras neatrodo esąs dalyvavęs Adomo nuodėmėje. Ne veltui šios dienos šv. mišių graduale jam taikomi šie psalmininko žodžiai: — *Lex Dei eius in corde ipsius, et non supplantabuntur gressus eius* (ps. 36,31).

Pažvelkime dabar truputį patys į save ir pažiūrėkime, kiek mes stengiamės nuolankumu ir apsimarinimu žadinti savyje maldos dvasią?

III Vaisiai, kokių davė šv. Bonaventūro maldos dvasia

Nuostabi šv. Bonaventūro maldos dvasia davė nepaprastų vaisių. Jojo apaštalavimo darbas buvo be galo sekmingas. Jau nuo vieno į šventąjį pažvelgimo žmonės tapdavo geresni. Iš to dieviškosios meilės ugnyno, kuris degė jo širdyje, galingai spinduliavo aplinkui antprigimtinė šviesa ir šiluma. Taip jis puikiausiai vykdė V. Jėzaus žodžius: — *Vos estis lux mundi... Sic luceat lux vestra coram hominibus, ut videant opera vestra bona et glorificent Patrem vestrum, qui in coelis est* — (Mat. 5,14.16).

Ir dabar šv. Bonaventūro maldos dvasia tebeveikia per jo raštus. Garsus XV šimtmečio teologas Gerson'as yra teisingai ir gražiai pasakęs: — Iš visų daktarų man atrodo, jog serafiškasis yra labiausiai galįs apšviesti protą ir uždegti širdį. Ypač jojo — Breviloquium — ir — Itinerarium — yra parašyti su tokia jėga, su tokiu dalyko žinojimu ir posakių tikslumu, jog nieko kito į tai panašaus negalima rasti. Niekur nėra

labiau kilnaus, labiau dieviško, labiau tinkamo pamaldumui žadinti ir palaikyti mokslo. —

* * *

Tai tikras dalykas, jog, kai mes būsime kunigais, tai mūsų žodis sakykloje, klausykloje ar mokykloje tiek teturės jėgos, kiek mes būsime susivieniję su V. Dievu. Todėl jau dabar stenkimės tąjį susivienijimą palaikyti maldos dvasia, kad paskui galėtume kuogeriausiai atlikti, ką mums sako šv. Povilas: — *Opus fac evangelistae, ministerium tuum imple.* — (2 Tim. 4, 5).

Priėmę šiandien šv. komuniją visu atsidėjimu perskaitykime šv. Bonaventūro sustatytą maldą — *Transfige dulcissime Domine Jesu.*[1]) — Stenkimės sužadinti savo sielose joje išreikštųjų minčių ir jausmų.

Minčių vainikėlis: — *Langueat et liquefiat anima mea solo semper amore et desiderio tui.* —

---

[1]) Ji yra brevijoriuje ir mišiole tarp maldų post missam.

15 liepos

ŠV. ENRIKO

Gimė 995 m. Buvo vokiečių ciesorius. Pasižymėjo nepaprastu pamaldumu. Uoliai rūpinosi, kad vengrų tauta pažintų Kristaus mokslą. Vedęs šv. Kunegundą su ja gyvena visiškoje skaistybėje. Mirė 1024 m.

Religijos dorybė

Išsivaizduokime šv. Enriką pamaldžiai klausantį šv. mišių ir uoliai priimantį šv. sakramentus. Visame savo gyvenime jis nepaprastu atsidėjimu tarnavo V. Dievui, kaip kad pažymima brevijoriuje: — *Sedulam aeterno Regi exhibuit servitutem* — (IV lekc.). Tuo davė jis puikų savo valdiniams pavyzdį. Ne veltui visi jį vadino pamaldžiuoju.

Prašykime šv. Enriko užtarimu malonės panašiu uolumu tarnauti V. Dievui, ypač per atostogas, kuomet pasaulis stengiasi mūsų sielas į save patraukti. Padėkokime tam šv. valdovui už patarimą, kurį mums duoda, išreikštą šios dienos šv. mišių introito žodžiais: —*Noli aemulari in mali gnantibus, neque zelaveris facientes iniquitatem* — (ps. 36,1).

I Šv. Enrikas labai brangino religijos dorybę

Religijos dorybė skatina mus gerbti ir garbinti V. Dievą ir tai visa, kas tiktai šventa, ar pašvęsta, kaip, pav., angelus, šventuosius, relikvi-

jas, bažnyčias ir t. t.... Savaime suprantama, jog kitokia pagarba ir garbė teikiama V. Dievui, kitokia šventiems ar pašvęstiems asmenims, ir kitokia daiktams. Teologijoje V. Dievo garbinimas turi net suvis kitokį pavadinimą negu šventųjų garbinimas.

Paprastai aukštai iškilusieji asmens nebūva labai religingi. Išdidumas, puikybė neleidžia jiems nusilenkti prieš kitus. Savo apjakime ne kartą jie net patys dedasi, tarsi, kokiais dievais ir reikalauja iš kitų aukščiausios pagarbos ir garbės. Žinome, pav., kad taip darė Babilono karalius Nabuchodonozaras, žydų valdovas Erodas ir, pagaliau, ne vienas senovės Rymo ciesorius.

Šv. Enrikui, kaipo didžiulės valstybės galvai, ir gi gręsė rimtas pavojus apsvaigti galybe, pasiduoti išdidumui. Tačiau jis tobulai nugalėjo šį negerąjį polinkį. Ir dėvėdamas ciesoriaus vainiką jis neužmiršo esąs vien menkutis žmogelis, — *tanquam nihilum* — (ps. 38,6). prieš V. Dievą. V. Dievo ir to viso, kas šventa, gerbimo ir garbinimo arba religijos dorybę, jis labai brangino ir vertino.

Ir iš tikro! V. Dievui jis visuomet buvo kuolabiausiai pasidavęs, nuolankus. Didžiausias malonumas jam būdavo dalyvauti viešosiose pamaldose. Kasdien pavyzdingai susikaupęs išklausydavo šv. mišių. Kaip galima dažniau stengdavosi priimti šv. sakramentus. Stebino tai visa aplinkui jį esančius žmones, ir jie jam davė garbingą vardą: — *pius* — pamaldusis.

Didelės pagarbos rodė šv. Enrikas taip pat pašvęstiems asmenims. Dažnai įvairių kunigaikš-

čių slėgiami vyskupai rasdavo pas jį malonią prieglaudą ir gaudavo pagelbos. Kai popiežius Benediktas VIII buvo pašalintas iš Rymo, Enrikas garbingai jį priėmė ir pasistengė grąžinti į sostą. — Nemažiau jisai gerbė ir šventus bei Dievo garbei pavestus daiktus. Juk sunku ir išpasakoti, kiek bažnyčių jis pastatydino ar pataisydino, kiek vienuolynų įkurdino ir gausiai apdovanojo. Ne veltui jam taikomi šios dienos šv. mišių epistolėje šie šv. Rašto žodžiai: — *Eleemosynas illius enarrabit omnis Ecclesia sanctorum* — (Ekkli. 31,11).

Taigi šv. Enrikas labai mylėjo religijos dorybę. O buvo jisai tiktai liaikas, pasaulietis. Kokis tai pamokymas mums, dvasiškiams!? Mums, kurie visu savo pašaukimu esame skirti tąją dorybę gyveniman vykinti. Pažvelkime į save ir pasvarstykime, kaip mes, ypač per atostogas, čia elgiamės? Ar turime šventoms vietoms ir pašvęstiems daiktams tinkamos pagarbos? Ar stengiamės, kiek tai nuo mūsų pareina, padidinti viešųjų pamaldų iškilmingumą? Kaip mes tarnaujame šv. mišioms? Ar noromis? Ar gerai viską atliekame? O gal į tai žiūrime, kaipo į mums per menką dalyką? —

II Šv. Enrikas uoliai lavinosi religijos dorybėje

Nepaprastai brangindamas religijos dorybę šv. Enrikas stengėsi uoliai joje lavintis. Tai darė jis ypač dviem būdais: viena, niekindamas pasaulį ir, antra, saugodamas skaistybę.

Nors jis turėjo, galima sakyti, viską, ką pasaulis duoda, tačiau prie jo gėrybių savo širdies

nepririšo. Atvirkščiai. Jis jas niekino ir jų nekentė. Kaip jo gyvenimo rašytojai mini, daugelį sykių mėgino jis atsisakyti nuo sosto ir vainiko, bet jį sulaikydavo tik artimųjų atkalbinėjimai ir baimė, kad pasitraukus gali kilti valstybėje neramumų bei suiručių. Pasaulį jis niekino, kadangi buvo gerai įsisąmoninęs tai, ką šv. Povilas yra pasakęs: — *Tempus breve est: reliquum est, ut, et qui habent uxores, tamquam non habentes sint; et qui flent, tamquam non flentes; et qui gaudent, tamquam non gaudentes; et qui emunt, tamquam non possidentes; et qui utuntur hoc mundo, tamquam non utantur: praeterit enim figura huius mundi* — (1 Kor. 7,29 ir k.). Pasakojama, jog jam kartą apsireiškęs buvusis jo mokytojas šv. Volfgangas ir parodęs paslaptingą parašą: — *Post sex.* — Enrikas manydamas, jog už šešių dienų mirsiąs ėmė uoliai rengtis prie tos valandos. Praėjus tam laikui, jis manė mirsiąs už šešių savaičių, paskui mėnesių, pagaliau metų. Iš tikro po šešerių nuo to apsireiškimo metų jis buvo išrinktas vokiečių ciesorium. Bet per tą laiką taip priprato mąstyti apie mirtį, jog kasdieną buvo pasiruošęs apleisti šį pasaulį.

Su pasaulio niekinimu šv. Enrikas jungė angelišką skaistybę. Savo kūną jis buvo tobulai paaukojęs V. Dievui. Nors, tiesa, buvo vedęs, bet su savo žmona, šv. Kunegunda, gyveno kaip brolis su seseria. — *Virginitatem raro exemplo matrimonio iunxit* — (Brev. Rom. V lekc.). Taip tat nuo pasaulio atsipalaidavęs jis visa savo sielos jėga linko į V. Dievą, jo garbę statydamas pirmiausioje vietoje.

Pažvelkime, koki mūsų santykiai su pasauliu? Kiek mes prie jo esame prisirišę? Kiek pasiduodame jo įtakai, kuri per atostogas ypač stipriai mus veikia? Ar stengiamės bent kiek savo širdis nuo jo atitraukti?

* * *

Turėdami prieš akis puikų šv. Enriko pavyzdį ryžkimės ir stenkimės karštai mylėti ir uoliai gyveniman vykdyti religijos dorybę. Jo užtarimu remdamiesi, kreipkimės į V. Dievą šios dienos šv. mišių kollektos žodžiais: — *Deus... sicut illum gratiae tuae ubertate praeventum illecebras saeculi superare fecisti, ita nos facias eius imitatione mundi huius blandimenta vitare et ad te puris mentibus pervenire.* —

Minčių vainikėlis: — *Venite adoremus et procidamus ante Dominum* — (ps. 94,6).

16 liepos

ŠVČ. MARIJOS ŠKAPLIERINĖS

Mūsų santykiai su švč. Marija

Išsivaizduokime švč. Mąriją paduodančią šv. Simonui Stock'ui škaplierius ir pasižadančią ypatingu būdu globoti karmelitų vienuoliją bei tuos visus, kurie pamaldžiai nešios šį josios rūbelį.

Junkimės dvasia su angelais, kurie džiaugiasi švč. Marijos iškilmėse ir garbina V. Jėzų. — *De cuius sollemnitate gaudent angeli et collaudant Filium Dei,* — kaip sakoma brevijoriaus maldose. Stenkimės dalyvauti tųjų dangaus gyventojų mintyse bei jausmuose.

Kreipkimės į karmelitų šventuosius, ypač į šv. Joną à Cruce, šv. Teresę Didžiąją, šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresę ir jų užtarimu prašykime malonės gerai suprasti ir įsisąmoninti šią dvilypę tiesą: jog mums reikia švč. Marijos, ir jog švč. Marijai reikia mūsų.

I Mums reikia švč. Marijos

V. Dievas nuo amžių nustatė, kad Antrasis švč. Trejybės Asmuo ateitų į šį pasaulį tarpininkaujant švč. Marijai. Todėl ką tik nusidėjusiems pirmiesiems tėvams pažadėdamas Atpirkėją jis tarė suviliotojai piktajai dvasiai: — *Inimicitias po-*

nam inter te et mulierem, et semen tuum et semen illius; ipsa conteret caput tuum — (1 Moz. 3, 15). Paskiau pranašai kalbėdami apie Mesiją, kartais užsimindavo ir apie jo motiną. Taip, pav., Izaijas yra pasakęs: — *Ecce virgo concipiet et pariet filium, et vocabitur nomen eius Emmanuel* — (Iz. 7, 14). Gi kuomet atėjo laikas Atpirkėjui pasirodyti, kaip evangelistas šv. Lukas sako: — *Missus est angelus Gabriel a Deo in civitatem Galilaeae, cui nomen Nazareth, ad virginem desponsatam viro, cui nomen erat Joseph de domo David, et nomen virginis Maria.* — (Luk. 1, 26). Taigi švč. Marija yra tikra tarpininkė, iš kurios, kaip sakoma brevijoriuje, — *ortus est sol iustitiae, Christus, Deus noster* — (VII lekc. responsor.).

Bet, kaip teisingai ir gražiai pastebi garsusis prancūzų pamokslininkas Bossuet'as,[1]) V. Dievas visuomet veikia panašiu būdu. Sykį tad davęs mums savo Sūnų per švč. Mariją, tosios tvarkos ir toliau nekeičia. Todel, kaip Dievas Sūnus atėjo į šį pasaulį švč. Marijai tarpininkaujant, taip jai tarpininkaujant ateina jis ir į kiekvieno žmogaus sielą per malonę. Ne veltui švč. Marija vadinama — *Gratiarum Mediatrix.* — Kadangi Dievo malonė kiekvienam žmogui būtinai reikalinga, tad kiekvienam būtinai reikalingas ir jos tarpininkavimas.

Ypač gi švč. Marijos tarpininkavimo reikia mums, rytojaus kunigams. Kol kas, tiesa, mes dar neturime griežtos pareigos rūpintis kitų išganymu. Bet mes į tai rengiamės, ir, gal būt, jau suvis netoli laikas, kuomet tai bus svarbiausias,

---

[1]) Sermon pour la fête de la Conception.

švenčiausias mūsų uždavinys. Gi kad jįjį savo metu gerai atliktume, mums jau dabar daug ko reikia, ką suteikia švč. Marija, kaipo malonių tarpininkė.

Mums reikia uolios kunigiškos dvasios, kuri reiškiasi karšta artimo meile, tokia, kokią šv. Povilas atvaizduoja šiais žodžiais: — *Caritas patiens est, benigna est; caritas non aemulatur, non agit perperam, non inflatur, non est ambitiosa, non quaerit, quae sua sunt, non irritatur, non cogitat malum..., omnia suffert, omnia credit, omnia sperat, omnia sustinet* — (1. Kor. 12, 4 ir k.). Gi švč. Marija šios dienos šv. mišių epistolėje apie save sako: — *Spiritus meus super mel dulcis, et haereditas mea super mel et favum* — (Ekkli. 24, 27). Mums reikia gerai suprasti V. Jėzaus mokslą, į jį įsigilinti, kad juo persisunktume, į jį įsigyventume. Gi švč. Marija pareiškia: — *Qui audit me, non confundetur* — (Ten pat, 30). Mums reikia duoti visiems gerą pavyzdį, kad, pasak šv. Povilo, galėtume būti tikrai — *Christi bonus odor* — (2 Kor. 2, 15). Švč. gi Marija sako: — *Ego quasi vitis fructificavi suavitatem odoris; et flores mei fructus honoris et honestatis* — (ten pat, 23). Žodžiu sakant, mums visuomet ir visur reikia švč. Marijos. Taip savo džiaugsmuose, taip savo varguose, taip savo darbuose, taip savo pasilsiuose, taip savo pastangose, taip savo pasisekimuose mes negalime be jos būti. Todel šiandien pasistenkime pasivesti ypatingai jos globai.

II Švč. Marijai reikia mūsų

Kad mums reikia švč. Marijos, tai savaime aišku. Juk ji dangaus ir žemės karalienė, mes gi — *exules filii Hevae;* — ji — *virgo potentissi-*

ma, — gi mes įkūnyta silpnybė. Bet, kad švč. Marijai reiktų mūsų, tai atrodo nemažai keista. Juk ką gi mes vargšeliai galėtume jai suteikti? O tačiau, kaip po V. Jėzaus mirties ji naudojosi apaštalo šv. Jono paslaugomis, taip dabar būdama danguje ji naudojasi mumis savo garbei žemėje skleisti.

Ir iš tikro! Be kunigo, ar gi žmonės švč. Mariją pažintų, mylėtų ir garbintų? Juk kunigas tai jos skelbėjas, jos šauklys, jos gynėjas. Kunigas jos garbei rengia švenčių ir iškilmių; kunigas taip mokykloje, taip sakykloje, taip klausykloje skleidžia į ją pamaldumą; kunigas šventina jos ražančius ir škaplierius bei juos platina tarp žmonių; kunigas palaiko jos garbei įsisteigusias visokias brolijas; kunigas, pagaliau, prižiūri, kad pamaldumas į ją nepavirstų prietarais. Žodžiu sakant, daug, daug kas, kas skirta švč. Marijos garbei šiame pasaulyje, pareina nuo kunigo. Todėl tam tikra prasme galima sakyti, jog švč. Marijai reikia mūsų, kaipo rytojaus kunigų.

Tiesa, kol kas mes dar ne kunigai, bet tik kandidatai į juos. Tai gal dabar mes nieko nė negalime padaryti švč. Marijos garbei? Ne! Galėti kai ką jau galime. Ypač per atostogas, kuomet susiduriame su žmonėmis, kurie mažiau negu mes švč. Mariją pažįsta ir garbina. Mes galime suradę atitinkamą progą suteikti jiems daugiau apie ją žinių, mes galime savo žodžiais ir pavyzdžiu paskatinti juos uoliau jai tarnauti. Mes galime ir turime prižiūrėti, kad visi mūsų savieji butų įsirašę į škaplierių, į ražančių, kad būtų prisidėję prie gyvojo ražančiaus brolijos ir t. t. Pažvelkime į save, ar čia rodome reikiamo uolu-

mo? O gal esame visiškai apsileidę? Ryžkimės ir stenkimės būti čia kuouoliausi. Atminkime visuomet šiuos epistolės žodžius: — *Qui elucidant me, vitam aeternam habebunt* — (Ekkli. 24, 31).

* * *

Baigdami mąstyti pagarbinkime Švč. Mariją tosios moteriškės, apie kurią kalba šios dienos šv. mišių evangelija, žodžiais tardami: — *Beatus venter, qui te portavit, et ubera, quae suxisti* — (Luk. 11, 27).

Minčių vainikėlis: — *Benedicta et venerabilis es Virgo Maria* — (graduale).

17 liepos

ŠV. ALEKSIJAUS

Gyveno V šimtmetyje. Buvo aukštos kilmės ir turtingas Pirmąją po vestuvių naktį apleido tėvų namus ir iškeliavo į tolimas šalis. Keliolika metų gyveno kaip elgeta. Galop grįžo į tėviškę. Niekas iš savųjų jo nepažino. Tėvai jį priėmė kaip elgetą ir apgyvendino po laiptais. Taip savo noru išbuvęs didžiausiam neturte ir varge apie septyniolika metų mirė.

Neturto dvasia

Pagarbinkime V. Jėzų, kuris sužadino šv. Aleksijaus sieloje pasiryžimą savo noru tapti beturčiu, ir kuris suteikė jam jėgų kaip elgetai išgyventi tėvo namų prieangyje keliolika metų ir nesiduoti pažinti.

Prašykime malonės gerbti neturtą ir, kiek mūsų sąlygos leidžia, jį gyveniman vykinti, atsimindami gerai šiuos Išganytojo žodžius: — *Beati pauperes spiritu; quoniam ipsorum est regnum coelorum* — (Mat. 5,3). Kreipkimės į šv. Aleksijų užtarimo, kad galėtume gerai suprasti ir giliai įsisąmoninti, kaip neturtas naudingas mūsų sieloms.

I Neturtas atitraukia mus nuo pasaulio

Be abejojimo, mums ne kartą girdėti ir gerai žinomi žodžiai: — *Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum coelorum* — (Mat, 5,3)

ir: — *Amen dico vobis, quia dives difficile intrabit in regnum coelorum* — (Mat. 19,23). Ir ne veltui jie pasakyti, nes turtai keliais atžvilgiais yra pavojingi sielos išganymui. Viena, kas jų turi, tas dažniausiai prie jų per daug prisiriša, vien apie juos temąsto, vien jais tesirūpina, gi kilnesnius dalykus, kaip sielos reikalus, V. Dievą suvis užmiršta, apleidžia. Antra, turtingieji lengviau gali patenkinti visokius savo norus, todėl kilus pagundai jiems daug sunkiau atsispirti, ir jie ne kartą nupuola. Tai pažymi ir apaštalas šv. Povilas šios dienos šv. mišių epistolėje sakydamas: — *Qui volunt divites fieri, incident in tentationem et in laqueum diaboli, et desideria multa inutilia et nociva, quae mergunt homines in interitum et perditionem. Radix enim omnium malorum est cupiditas* — (1 Tim. 6,9.10). Neturtas gi atima iš mūsų galimumą daugybę norų patenkinti ir tuo pačiu apsaugoja ne nuo vienos nuodėmės. Gi kas dar ir savo sielos prie turtų nepririša, tas nesunkiai gali nusipelnyti amžinąją laimę. Todel V. Jėzus ir pasakė: — *Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum coelorum* — (Mat. 5,3).

Mes, kol kas, dar savo turtų neturime. Mums reikia tenkintis tuo, ką turi mūsų tėvučiai, ar globėjai. Ypač per atostogas mums duodasi pajusti jų medžiaginė būklė, nes tuomet mūsų gyvenimas būva glaudžiai susijęs su jųjų. Jeigu jie neturtingi, mes deliai to nenusiminkime ir neliūdėkime. Priešingai. Mes tuo net džiaukimės, nes, viena, esame labiau panašūs į V. Jėzų, kuris — *propter... (nos) egenus factus est, cum esset dives* — (2 Kor. 8,9); antra, turime dau-

giau galimumo išvengti nuodėmių. Jeigu mūsų tėveliai turtingi, mes tuo anaiptol nesididžiuokime prieš kitus, ir prie turtų bei prie iš jų einančių patogumų savo širdžių nepririškime. Juk esame artimiausieji mokiniai tojo, kuris — *non habet, ubi caput reclinet* — (Mat. 8, 20). Pažvelkime, kaip ligi šiol elgėmės šiame dalyke?

II Neturtas padeda mums atsiteisti už nuodėmes

Savaime aišku, jog del neturto dažnai tenka patirti visokių stokojimų, nepatogumų, nemalonumų. Bet tuo pačiu neturtas duoda puikios mums progos atsilyginti V. Dievui už savo kaltes. Daug ko čia nereikia. Užtenka vien tuos nepatogumus, nemalonumus kantriai priimti ir paaukoti V. Dievui.

Bet gal mes patys neturime didesnių kalčių, už kurias tektų daryti aštresnę atgailą? Tuomet mes galime ir privalome iš neturto einančius kentėjimus pavesti V. Dievui už kitų žmonių nuodėmes. Juk tiek daug kas dieną, kas valandą įvyksta pasaulyje visokių nedorybių. Dėl jų ir V. Dievas nustoja prideramos garbės, ir žmonės eina į amžiną pražūtį. Mums, kaipo būsimiems tarp Dievo ir žmonių tarpininkams, turi rūpėti iš vienos pusės Dievui grąžinti tai, ką žmonės nuo jo nutraukia, iš kitos gi pusės gelbėti žmones. Tai mes galime padaryti, jeigu esame neturtingi, kantriai kentėdami tuos nesmagumus ir vargus, kurių tenka patirti dėl neturto; gi jeigu esame turtingi, išsižadėdami vieno kito patogumo, ar malonumo, kurio suteikia turtai. Ar bandėme ligi šiol panašiai elgtis?

III Neturtas suteikia mums tikrą laimę

Daugelis žmonių trokšta ir visomis jėgomis siekia turtų dėl to, kad bijo vargų, kurių eina iš neturto. Tačiau jie labai klysta. Neturtas, jeigu tik tinkamai kenčiamas, ir varguose teikia pasitenkinimo, džiaugsmo. Juk šv. Aleksijus savo noru turtų išsižadėjęs ir per kelioliką metų kaip paskutinis elgeta gyvenęs, kai grįžo į tėviškę, lengvai galėjo duotis tėvams pažinti ir prie turtų grįžti. Tačiau jis to nepadarė. Matyt, savo skurde ir varge jis dabar jautėsi laimingesnis negu pirma turtuose. Pagaliau neturtas nupelnė jam amžinąją garbę ir laimę, kurią nežinia, ar būtų pasiekęs, jeigu būtų turtų neišsižadėjęs. V. Jėzus neabejotinai jam įvykdė tai, ką apaštalo Petro klausiamas: — *Ecce nos reliquimus omnia et secuti sumus te; quid ergo erit nobis?* — buvo pasakęs: — *Omnis, qui reliquerit domum, vel fratres, aut sorores, aut patrem, aut matrem, aut uxorem, aut filios, aut agros propter nomen meum, centuplum accipiet et vitam aeternam possidebit* — (Mat. 19, 27). Vadinasi, neturtas nėra kokis nuostolis, bet tiktai grynas pelnas.

Tiesa, pasaulis, į kurį mes išėjome per atostogas, labai nemėgsta neturto, jį niekina. Bet mums reikia vadovautis ne pasaulio o V. Jėzaus dvasia. Gi jo mintis čia mums žinoma: — *Beati pauperes spiritu.* — *Vae vobis divitibus* — (Luk. 6, 24). Pasistenkime gerai įsisąmoninti, jog neturtas iš tikro mums naudingas.

* * *

Baigdami išsivaizduokime V. Jėzų tariantį jaunikaičiui: — *Vade, vende, quod habes... et veni, sequere me* (Mat. 19,21). Deja, tasai jo nepaklausė. Šv. Aleksijus gi kur kas buvo klusnesnis. O koki būtume mes, jeigu dabar pasirodytų V. Jėzus ir panašiai mums palieptų? Kaip mes pasielgtume? V. Jėzus, tiesa, nereikalauja, kad mes visko išsižadėtume. Jis tiktai nori, kad mes prie to, ką turime, širdžių nepririštume ir iš neturto kylančius vargus kantriai priimtume; kitaip sakant, kad turėtume neturto dvasios. Ryžkimės ir stenkimės jam neatsakyti bent tojo trupučio.

Minčių vainikėlis: — *Beati pauperes spiritu* — (Mat. 5,3).

18 liepos

ŠV. KAMILIAUS DE LELLIS

Gimė 1550 m. Italijoje. Kurį laiką buvo kareiviu. Paskui įstojo į kapucinų vienuolyną. Bet del nesveikatos turėjo jį apleisti. Gulėjo kurį laiką ligoninėje. Kiek pasveikęs ryžosi pasiaukoti slaugyti ligoniams. Tam tikslui įsteigė taip pat broliją. Mirė 1616 m. Popiežiai Leonas XIII ir Pijus XI paskyrė jį ligoninių, ligonių ir slaugytojų globėju.

Mylėkime artimą!

Išsivaizduokime šv. Kamilių jau pagyvenusį, visokių ligų nukamuotą, dieną naktį uoliai tarnaujantį ligoniams ir nežinantį jokio pasilsio.—Vaikeliai, sako dažnai jis slaugomiesiems: — aš nuolankus jūsų tarnas. Reikia, kad visuomet būčiau prie jūsų ir stengčiausi kuogeriausiai viską atlikti. —

Pagarbinkime V. Jėzų, kuris tokios nuostabios meilės sužadino šv. Kamiliaus širdyje. Prašykime tojo šventojo užtarimu malonės išsiugdyti panašios meilės, kad galėtume būti taip, kaip jis — *omnibus omnia factus* (brev. VI lekc).

I Mylėdami artimą mes įvykdome vieną iš svarbiausiųjų V. Jėzaus įsakymų

Visos šios dienos šv. mišių maldos yra, tarsi, kokis galingas artimo meilės pamokslas. Jau introite sakoma: — *Maiorem hac dilectionem nemo habet, ut animam suam ponat quis pro*

amicis suis — (Jon. 15, 13). Mylėti artimą tai įsakymas, kurį V. Jėzus atnešė į pasaulį, tai tikriausia prasme jo įsakymas. Juk jis pareiškia šios dienos šv. mišių evangelijoje: — *Hoc est praeceptum meum, ut diligatis invicem, sicut dilexi vos* (Jon. 15, 12). Tasai, kuris tąjį įsakymą vykdo, yra V. Jėzaus prietelius: — *Vos amici mei estis, si feceritis, quae ego praecipio vobis* — (Jon. 15,14). Atvirkščiai gi, kas artimo nemyli, tas savo dvasioje yra, tarsi, lavonas, tas panašus į žmogžudį. Ne veltui sako epistolėje meilės apaštalas: — *Qui non diligit, manet in morte; omnis, qui odit fratrem suum homicida est.* — (1 Jon. 3,14-15).

Šv. Kamilius buvo gerai įsimąstęs, įsigilinęs į šį artimo meilės įsakymą. Todel, kai jis pastebėjo, jog ligonių slaugytojai nenoromis, apsileidusiai atlieka savo pareigas, tuojau ryžosi pats iš V. Jėzaus meilės pasiaukoti ligoniams ir įsteigti tam tikslui broliją. Tuo tad budu atsirado vadinamoji kamilijonų kongregacija, kuri neapsakomai daug gero padarė ir tebedaro taip žmonių kunams, taip jų sieloms.

Jeigu kiekvienas krikščionis turi mylėti artimą, tai juo labiau kunigas. Šioje dorybėje glūdi visas jo uždavinys. Juk kunigas anaiptol nėra pats sau, bet tiktai kitiems. — *Sacerdos est propter alios.* — Rengdamiesi tapti kunigais mes turime uoliai lavintis artimo meilėje, kad joje pasiektume kuoaukščiausio laipsnio. Per atostogas susidurdami su visokiais žmonėmis mes turime puikios progos duoti tąjai dorybei gyvenime pasireikšti. Pažvelkime į save, ar iš tikro taip darome? O gal ne kartą mes esame kaip tik priešingai pasielgę?

II Mylėdami artimą mes esame panašūs į V. Jėzų

Niekas taip nemylėjo artimo, kaip V. Jėzus. Ne veltui jisai sako šios dienos evangelijoje: — *Ego dilexi vos* — (Jon. 15, 12). Ir tąją savo meilę jis rodė ne vien žodžiais, bet ypač darbais. Todėl pareiškė: — *Omnia, quaecumque audivi a Petre meo, nota feci vobis* — (Jon. 15, 15). Bet pats didžiausias jo meilės parodymas ir įrodymas yra, be abejojimo, jo kančia ir mirtis ant kryžiaus. — *Christus dilexit nos nos et tradidit semetipsum pro nobis oblationem et hostiam Deo in odorem suavitatis* — (Ef. 5, 2), sako šv. Povilas. Gi apaštalas šv. Jonas: — *In hoc cognovimus caritatem Dei, quoniam ille animam suam pro nobis posuit* — (1 Jon. 3, 16). Tai pareiškęs tasai apaštalas prideda: — *Et nos debemus pro fratribus animas ponere* — (1 Jon. 3,16). Vadinasi, ir mes turime tiek mylėti artimą, jog būtume pasiryžę atiduoti už jį savo gyvybę.

Šv. Kamilius tai visu uolumu vykdė. Juk kiek kartų jis didžiausiąm pavojui išstatė savo sveikatą ir gyvybę, kad tik padėtų sergantiems! Savo kongregacijos nariams jis uždėjo pareigą prie trijų visiems vienuoliams bendrų įžadų padaryti ketvirtą būtent: slaugyti ligonius net ir maro ar kitų limpamųjų ligų metu. Be abejojimo, tokiu nuostabiu artimui pasiaukojimu nusipelnė jisai didžiausio V. Jėzaus palankumo. Ne veltui pasakojama, jog kartą išvydęs, kaip prie kryžiaus prikalto Išganytojo statulėlė maloniai linktelėjusi jam galvą, ir išgirdęs balsą: — Drąsiai darbuokis, aš tau padėsiu, ir su tavim būsiu. — Ko-

kia gi neapsakoma laimė žinoti, jog savo darbuose mes esame su V. Jėzum, jog, tikriau sakant, V. Jėzus yra mumyse, kadangi mes toliau tęsiame jojo darbą. Ryžkimės ir stenkimės tosios laimės kuodaugiausiai patirti!

III Mylėdami artimą mes mylime patį V. Jėzų

Šv. mūsų tikėjimas rodo, jog kiekviename žmoguje mes turime matyti patį V. Jėzų. Ne veltui Išganytojas yra pasakęs: — *Amen, amen dico vobis, quamdiu fecistis uni ex his fratribus meis minimis, mihi fecistis* — (Mat. 25, 36). Taigi, jeigu mes artimą mylime, tai tuo pačiu mylime ir V. Jėzų. Gi, atvirkščiai, artimo nemylėdami, mes jokiu būdu negalime mylėti V. Jėzaus. Juk, be abejojimo, žinomi mums šie apaštalo šv. Jono žodžiai: — *Si quis dixerit, quoniam diligo Deum, et fratrem suum oderit, mendax est. Qui enim non diligit fratrem suum, quem videt, Deum, quem non videt, quomodo potest diligere?* — (1 Jon. 4, 20).

Šv. Kamilus kiekvieną ligonį taip slaugė, kaip kad patį V. Jėzų. — *Vilissima quaeque officia demisissimo obsequio flexisque plerumque genibus, velut Christum ipsum cerneret in infirmis, hilari promptoque animo arripiebat* — (brev. VI lekc.), sakoma brevijoriuje. Ryžkimės ir stenkimės ir mes savyje tokią dvasią išsiugdyti!

* * *

Šv. Kamiliaus mirtis buvo nuostabiai džiaugsminga. Pajutęs ją besiartinant jis nušvitusiu vei-

du kalbėjo: - *Laetatus sum in his, quae sunt mihi: in domum Domini ibimus.* — (ps. 121, 1). Jau visai merdėdamas tarė: — Kaip gi man malonus V. Jėzaus veidas! — Ir ką gi nebus malonus? Juk taip atsidėjęs jis Išganytojui tarnavo beslaugydamas ligonius.

Ir mes turime stengtis sau palankiai nuteikti V. Jėzų. Gi tai padarysime bemylėdami artimą. Ir juo mes čia būsime uolesni, tuo V. Jėzus bus mums geresnis. Taigi, kaip sako šv. Povilas: — *Bonum facientes non deficiamus, tempore enim suo metemus non deficientes* — (Gal. 6, 9).

Minčių vainikėlis: — *Beatus, qui intelligit super egenum et pauperem* — (ps. 11,2, introit.).

ŠV. VINCENTO A PAULO

Gimė 1581 m. Prancūzijoje. Ką tik įsišventinęs kunigu pateko į jūrų plėšikų rankas. Tie jį pardavė kaip vergą vienam Tuniso mahometonui. Atvertęs savo šeimininką grįžo su juo į Prancuziją. Buvo kurį laiką klebonu Paskui buvo pakviestas kunigaikščio de Gondi šeimos kapelionu ir šalies valdovės, Margaritos de Valois nuodėmklausiu. Uoliai rūpinosi pasmerktaisiais į galeras, statė rekolekcijoms namų, steigė kunigams seminarijų, organizavo beturčių šelpimą, įkūrė lazaristų ir šaričių vienuolijas. Mirė 1660 m.

Antprigimtinė dvasia veikime

Pagarbinkime V. Jėzų ir padėkokime jam, kad tais laikais, kuomet taip daug dėmesio kreipiama į apaštalavimą, duoda jis mums puikų šv. Vincente a Paulo pavyzdį. Nors tasai šventasis gyveno XVII šimtmetyje, tačiau savo uolumu pravedė jis kelią kuone visiems dabartinių laikų apaštalavimo darbams. Jis gerai suprato sielų reikalus ir visu atsidėjimu stengėsi juos aprūpinti.

Prašykime šv. Vincento užtarimu malonės gerai suprasti, jog V. Jėzus turi buti visokio apaštalavimo dvasia. Savo jaunomis, karštomis sielomis mes gal jau nerimstame, veržiamės veikti, darbuotis. Bet turime pirma pasistengti giliai įsisąmoninti, jog vien savo jėgomis mes ne ką ge-

ro čia padarysime, jog reikia viską remti V. Jėzum, kuris ne veltui yra pasakęs: — *Sine me nihil potestis facere* — (Jon. 15,5).

I Veikime reikia vadovautis tikėjimu

Daug ir įvairių darbų tenka atlikti kunigui taip kiekvieno atskiro asmens, taip ištisos visuomenės gyvenime. Jis turi būti taip nusistatęs ir nusiteikęs, jog drąsiai galėtų tarti su šv. Povilu: — *Omnibus omnia factus sum, ut omnes facerem salvos* — (1 Kor. 9,22). Bet, kad tai įvyktų, reikią visame savo veikime vadovautis tikėjimo dvasia, atsieit, reikia į viską žiūrėti tikėjimo šviesoje ir viską daryti jo nurodymais. Grynai proto sumetimai, nors ne kartą būva geri, bet negalima vien jais pasikliauti. — Kai jums teks ką kalbėti, ar daryti, — sakydavo šv. Vincentas a Paulo: — tai pirma pagalvokite truputį ir patys savęs paklauskite: Kaip V. Jėzus šiame atvejuje būtų kalbėjęs, ar daręs? Paskui kreipkitės į jį maldaudami: — Viešpatie! Nurodyk man, ką aš turiu sakyti, ar daryti, nes be tavęs aš nieko negaliu. — Kai šv. Vincentui buvo pasiūlyta atidaryti antradieniais kunigams konferencijas, tai jis tarė: — Tai iš paties Dievo mintis. Tačiau reikia dar pasimelsti ir pasvarstyti. —

Tikėjimo dvasia reikalauja, kad viskas būtų daroma vien V. Jėzaus vardu ir vien jo garbei būtų skiriama. Visokias kitas, grynai prigimtines intencijas reikia šalinti iš savo sielos. — *Pax huic domui... Appropinquavit in vos regnum Dei.* — (Luk. 10, 5, 9). Šie žodžiai, kuriuos V. Jėzus paliepė savo mokiniams sakyti įeinant į kiekvie-

ną namą, ar prisiartinant prie kiekvieno žmogaus, turi visuomet skambėti mūsų ausyse, kai imsimės šį ar tą veikti. Tie, kurie mato mūsų darbus, tikisi, laukia juose išvysti tikėjimo dvasią. Ne veltui juk sakoma šios dienos šv. mišių epistolėje: — *Spectaculum facti sumus mundo, et angelis, et hominibus* — (1 Kor. 4,9). Darbuose pasireiškiąs tikėjimas yra daug galingesnis už iškalbingiausius pamokslus. Jeigu šv. Vincentas tiek daug gero padarė įvairiose srityse, taip buvo dėl to, kad viską jis rėmė tikėjimu. — Per atostogas mes turime progos padėti kunigams darbuotis organizacijose. Neatsisakykime niekuomet nuo to! Bet drauge stenkimės viską atlikinėti tikėjimo dvasioje.

II Veikime reikia pasitikėti V. Dievu

Su tikėjimu reikia jungti veikime nuolankų, sunišką pasitikėjimą V. Dievo Apveizda. Viską mes turime stengtis taip daryti, lyg, tartum, viskas vien nuo mūsų pačių tepareitų, bet vaisių mes turime laukti tik iš V. Dievo. Jeigu jų taip greit nematyti, ar net ir visiškai nėra, mes neturime nusiminti, nustoti ūpo. Šv. Vincentas a Paulo paliko puikų čia mums patarimą. — Leiskime veikti Dievui, — sakydavo jis savo įsteigtosios kongregacijos nariams: — ir nuolankiai pasiduokime jo Apveizdos keliams. Eikime jais, o ne juos stenkimės patys pravesti. Dievo darbai vyksta palengva ir beveik nepastebimai. Jeigu kokis dalykas iš Dievo, jis pavyks ir laikysis, bet, jeigu tiktai iš žmonių, gerai nesiseks ir ilgai netvers.— Šv. Vincentas pirma pats išbandė šį patarimą

ir tik paskui jį davė kitiems. Jojo pasivedimas Apveizdai buvo stačiai nuostabus. Todėl ir toki sekmingi buvo visi jo darbai. — *Desiderium animae eius tribuisti ei* — (Ps. 20,3), teisingai sakoma šios dienos šv. mišių ofertorijoje. Jis už savo pastangas gavo šimteriopai, kaip kad V. Jėzus yra pažadėjęs: — *Vos, qui reliquistis omnia et secuti estis me, centuplum accipietis* — (Mat. 19,29).

Pažvelkime, ar savo bandymuose veikti mes ne per daug pasitikime savo jėgomis? Gal mes nepakankamai paisome to, kurio vardu turime dirbti? — *Ego mitto vos* — (Luk. 10,3), sako mums V. Jėzus. Vadinasi, mes esame tik pasiuntiniai. Bet kaip tik del to ir turime pasitikėti tuo, kuris mus siunčia.

III Veikime reikia išsižadėti savęs

Galop, mes neturime užmiršti, jog veikiant reikia viską daryti ne sau, ne savo, vadinasi, naudai, ar garbei. Mūsų darbai turi eiti vien Kristaus karalystei praplėsti ir sutvirtinti. — *Appropinquavit in vos regnum Dei* —, tai mūsų šūkis, programa ir tikslas. Mes turime visiškai savęs išsižadėti. Šios dienos epistolėje ryškiai nurodyta, kokis turi būti tikras veikėjas — apaštalas. Štai jo bruožai: — *Nos stulti propter Christum... nos infirmi... nos ignobiles. Maledicimur... persecutionem patimur; tamquam purgamenta huius mundi facti sumus.* — (1 Kor. 4,10-13). Šv. Vincentas tokis ir buvo. Jis gyveno didžiausiame neturte, patyrė begales visokių prieštaravimų, apkalbų, šmeižtų, persekiojimų. Bet tuo jis atvertė,

pašventė ir išgelbėjo daugybę sielų, nes jos matė, kad, kaip sakoma introite: — *Lex Dei eius in corde ipsius* — (ps. 36,31).

O mes, ar ne per daug savęs ieškojome ligšioliniame savo veikime? Ar esame pasiryžę tobulai savęs išsižadėti?

* * *

Šv. Vincentas labai rūpinosi auklėti ir tobulinti kunigus. Tai paminama ir šv. mišių kollektoje šiais žodžiais: *ad ecclesiastici ordinis decorem promovendum.* — Prašykime tad jojo, kad būtume geri kunigai, kad visur ir visuomet vadovautumės ne prigimtiniais sumetimais, bet antprigimtine dvasia.

Minčių vainikėlis: — *Bonum est confiteri Domino* — (ps. 91,2).

20 liepos

ŠV. JERONIMO EMILIANI

Gimė 1481 m. Italijoje. Po nedorai praleistos jaunystės darė atgailą ir ėmė uoliai rūpintis našlaičiais bei visų apleistaisiais vaikais. Jiems pristatė įvairiose vietose daug prieglaudų. Įsteigė vadinamąją Somaskų kongregaciją, kuriai tikslą paskyrė išlaikyti ir auklėti našlaičius. Mirė 1537 m.

Kūdikystės dvasia

Išsivaizduokime V. Jėzų sakantį apaštalams: — *Sinite parvulos et nolite eos prohibere ad me venire: talium est enim regnum coelorum* — (Mat. 19,14). Nusilenkime jam ir padėkokime už tokią nuostabią kūdikių meilę ir gražų mums duotą pamokymą, kaip turime į vaikus žiūrėti.

Pagarbinkime šv. Jeronimą, kuris taip gerai suprato dieviškojo mūsų Mokytojo mintis bei norus. Jis karštai mylėjo kūdikius ir jiems paaukojo visas savo jėgas. Tuo būdu pasidarė jis į juos panašus. Prašykime jo užtarimu malonės tapti tikrais dvasia kūdikiais. Juk V. Jėzus yra pareiškęs: — *Nisi... efficiamini sicut parvuli, non intrabitis in regnum coelorum* — (Mat. 18,3).

I Mes turime tapti dvasia kūdikiais

Reikalas mums būti dvasia kūdikiais eina iš mūsų santykių su Dievu. Juk mes esame jo įsūniai, jo vaikai. Apaštalas šv. Povilas taip apie tai

sako: — *Non estis hospites et advende, sed estis cives sanctorum et domestici Dei* — (Ef. 2,19). Gi šv. Jonas pareiškia: — *Videte qualem caritatem dedit nobis Pater, ut filii Dei nominemur et simus* — (1 Jon. 3, 1). Panašiai kalba ir šv. Povilas: — *Non enim accepistis spiritum servitutis iterum in timore, sed accepistis spiritum adoptionis filiorum, in quo clamamus:* Abba (Pater). *Ipse enim Spiritus reddit testimonium spiritui nostro, quod sumus filii Dei* — (Rom. 8,14—16). Todėl tat ir V. Jėzus liepia mums maldoje vadinti Dievą ne kokiu Valdovu, Viešpačiu, bet Tėvu, kreiptis į jį žodžiais: — *Pater noster.* — Tokia tad yra mūsų, taip sakant, juridinė būklė iš atžvilgio į Dievą. Bet mes turime stengtis taip pat ir faktinai, arba, kitaip sakant, visu savo nusiteikimu, visa savo siela tapti santykiuose su Dievu vaikais. Tai aiškiai liepia mums V. Jėzus sakydamas: — *Nisi... efficiamini sicut parvuli, non intrabitis in regnum coelorum* — (Mat. 18,3). Ryžkimės ir stenkimės gerai įsigilinti į šiuos reikšmingus žodžius ir jais gyvenime vadovautis!

II Dvasia kūdikiai yra neklastingi

Kad mes galėtume būti dvasia kūdikiai, turime pirmiausia būti tiesūs, neklastingi. Kodėl? — Ogi dėl to, kad toki yra tikrieji kūdikiai. Juk jie daro viską atvirai, nuoširdžiai. Jie nė kiek nemoka apsimesti, prigaudinėti. Visi jų veiksmai yra naturalūs. Ką jie mano, tai ir kalba. Ką jie siūlo, tai ir nori duoti. Ką jie prižada, tai ir ištesėti ketina. Jie nesistengia būti kitoki negu tikrumoje yra. Jie neslepia savo ydų ir silpnybių. Jie lygiai

visiems sako tiesą, nė vienam nepataikaudami. Jie nieko nenutyli, kas reikia pasakyti.

Šv. Jeronimas ne visuomet buvo tokis tiesus ir neklastingas. Bet po audringos ir toli nuo Dievo praleistos jaunystės mintis apie mirtį, kuri gyvai jam stojo prieš akis, kai buvo patekęs į Castelnuovo kalėjimą, parodė jam visą šio pasaulio ir jo daiktų niekingumą. Jis tuomet suprato, jog nuo Aukščiausiojo Teisėjo niekaip negalima išsisukti, nė jam išsimeluoti, jog reikia su juo būti atviram ir stengtis jam patikti. Taip tat pamažėl iš jo sielos pasišalino senasis, nuodėmingasis žmogus ir užleido vietą naujam, kaip tai pažymėta šios dienos šv. mišių sekretoje: — *Veteri homine consumpto, novum secundum te creare dignatus es.* —

Pažvelkime truputį į save ir pažiūrėkime, kiek mes turime tojo neklastingumo? Prašykime šv. Jeronimo padėti mums tapti į jį panašiais.

III Dvasia kūdikiai yra pilnai Dievui pasidavę ir klusnūs

Kūdikiai klauso savo tėvų ir jiems visiškai pasiduoda. Ką tėvai nori, gali su jais daryti, jie jiems neprieštarauja. Mokomi, liepiami jie nuoširdžiai stengiasi viską atlikti. Tėvai jiems didžiausias autoritetas. — Toki turi būti ir dvasia kudikių santykiai su V. Dievu. Savo sielos dalykuose reikia nuolankiai pasivesti nuodėmklausio nurodymams, gi šiaip jau gyvenime atitinkamiems vyresniesiems. Juk — *non est potestas nisi a Deo* — (Rom. 13, 1), sako šv. Povilas. Reikia visuomet ir visur geisti ir siekti ne to, kas mums naudin-

ga, ar malonu, bet to, kas Dievui patinka. — *Non sicut ego volo, sed sicut tu* — (Mat. 26,39), taip kalbėjo tikras Dievo Sūnus. Panašiai turi sakyti ir jo įsūniai.

Šv. Jeronimas nuo pat atsivertimo išsižadėjo savo valios. Pajutęs malonės balsą jis kaip šios dienos šv. mišių evangelijoje minimasis jaunikaitis tarė: — *Magister bone, quid boni faciam, ut habeam vitam aeternam?* — (Mat. 19,16). Švč. Marija jam parodė kelią, kuriuo turi eiti. Juo jis ir žengė pirmyn tobulai prisitaikydamas prie visų Apveizdos duotųjų aplinkybių. Stenkimės uoliai sekti jo pėdomis!

IV Dvasia kūdikiai yra nekalti

Kas labiausiai kūdikyje malonu, tai jo nekaltumas. Gautoji per krikštą malonė tebepuošia jo sielą. Ne veltui šv. Rašte lyginama ji su gražiu, kvapniu darželiu. — *Eris quasi hortus irriguus, et sicut fons aquarum, cuius non deficient aquae* — (Iz. 57,11), sakoma šios dienos epistolėje. Dievas myli tokią sielą ir, kaip pranašas pareiškia, nieko jai neatsako, ko tik ji prašo. — *Tunc invocabis, et Dominus exaudiet; clamabis, et dicet: Ecce adsum* — (Iz. 58,9). Šv. Jeronimas tiek daug gaudavo iš V. Dievo visokių malonių dėl to, kad iš savo sielos pašalino visokias kaltes. Kaip pasakoja jo gyvenimo rašytojai, kuomet jis norėdavęs ko ypatingo išsiprašyti, tai savo maldą jungdavęs su malda keturių vaikučių, kuriems dar nebuvo suėję aštuoneri metai, ir visuomet laimėdavęs. — Ir mes turime žiūrėti, kad mūsų mintys, jausmai, norai, žvilgsniai, kalbos

ir veiksmai būtų gražūs, švarūs, nekalti. — *Religio munda et immaculata haec est. immaculatum se custodire ab hoc saeculo* — (Jok. 1,27) sako apaštalas šv. Jokūbas.

* * *

Ką mes ligi šiol manėme apie dvasios kūdikystę? Ar nebuvome įsitikinę, jog atvirumas, nuolankumas, klusnumas nesiderina su tuo išsilavinimu, kokio mes turime? Ryžkimės ir stenkimės uoliai sekti šv. Jeronimo pėdomis. Prašykime jo, kad stiprintų mūsų pastangas.

Minčių vainikėlis: — *Laudate pueri Dominum* — (Ps. 113,1).

ŠV. PRAKSEDOS MERGELĖS

Buvo senatoriaus Pudenso duktė, kurį pakrikštijo apaštalas šv. Petras, ir šv. Pudencijanos sesuo. Savo gausiais turtais šelpė pavargėlius ir rėmė krikščionis. Mirė maždaug II šimtmečio pusėje.

Neprisiriškime prie šio pasaulio!

Pagarbinkime šv. Praksedą, kuri paliko puikų mums pavyzdį, kaip turime neprisirišti prie šio pasaulio. Būdama labai turtinga ji lengvai galėjo naudotis visokiomis šios žemės gėrybėmis. Tačiau to anaiptol nedarė. Priešingai. Visą savo mantą pavedė ji vien kitiems šelpti, gi pati gyveno labai kukliai ir apsimarinusiai. Didžiausias jos troškimas buvo nusipelnyti dangų. Ypač paskutiniais savo gyvenimo metais visas mintis ir jausmus vien tenai tekreipė.

Prašykime V. Jėzų, kad sužadintų mūsų sielose panašią į šv. Praksedos nuotaiką. Juk mums reikia dar labiau negu tai šventajai saugotis pasaulio, kadangi jis pavojingas mūsų pašaukimui. Kreipkimės į V. Dievą, kad šv. Praksedos užtarimu duotų mums pažinti, kokių žabangų stato mums pasaulis ypač per atostogos, ir visomis jėgomis stengtis jų išvengti.

I Pasaulis mūsų pašaukimo priešas

Daug kartų šv. Rašte įspėjama, kad žmonės būtų atsargūs santykiuose su pasauliu. — *Nolite diligere mundum, neque ea, quae in mundo sunt* — (1 Jon. 2, 15), sako apaštalas šv. Jonas. Gi šv. Povilas pareiškia: — *Si quis videtur inter vos sapiens esse in hoc saeculo, stultus fiat, ut sit sapiens* — (1 Kor. 3, 18). Kaipo tokio atsargumo priežastis nurodoma tie pavojai, kurių eina iš pasaulio sieloms. Apaštalas šv. Jonas sako: — *Mundus totus in maligno positus est* — (1 Jon. 5, 19); — *quoniam omne, quod in est mundo, concupiscentia carnis est, et concupiscentia oculorum, et superbia vitae* — (1 Jon. 2, 16). Dėl tųjų tat pavojų ne sykį V. Jėzus grūmojo pasauliui tardamas: — *Vae mundo a scandalis* — (Mat. 18, 7).

Jeigu jau visiems žmonėms pasaulis pavojingas, tai mums, kandidatams į kunigus, ypač. Kodėl? — Ogi dėl to, kad, be bendrai visiems daromosios žalos, jis gali išgriauti, sunaikinti šv. mūsų pašaukimą. Pats gyvenimas rodo, kiek labai rimtų klierikų susidūrę su pasauliu pasuko visai kitais keliais negu ligi tol buvo ėję. Kol mes būvame seminarijos mūrų užvėjoje, tol pasaulio įtakos nejaučiame. Bet per atostogas ji ima stipriai mus veikti. Ir reikia nemažo atsargumo bei atsparumo, kad nepasiduotume viliojimams, kad atsilaikytume. Juk atostogos jau ne vienam pašaukimui buvo kapinės. Niekas nėra laidavęs, kad ir su mumis to neatsitiks. Todėl — *vigilate* — (Mork. 13, 17), įspėja mus V. Jėzus.

Šv. Prakseda gerai supratusi pasaulio žalingumą iš pat jaunystės atitraukė nuo jo savo sie-

lą ir nukreipė į kitas aukštesnes, amžinąsias gėrybes. Todėl jai suvis teisingai yra taikomi šios dienos šv. mišių evangelijoje šie V. Jėzaus žodžiai: — *Simile est regnum coelorum homini negatiatori quaerenti bonas margaritas; inventa una pretiosa margarita, dedit omnia sua et comparavit eam* — (Mat. 17, 45-46).

Pažvelkime truputį į save ir pažiūrėkime, koki mūsų santykiai su pasauliu? Ar mes esame tinkamai atsargus? O gal jau esame pasidavę jo viliojimams ir paikai manome, jog galėsime dviem valdovam tarnauti? —

II Mes turime kovoti su pasauliu ir jį nugalėti

Žinoma, kad pasaulis mums nepakenktų, lengviausia būtų suvis iš jo pasišalinti, kaip tai darydavo senovėje atsiskyrėliai. Tačiau V. Dievas ne visus šaukia į tokį gyvenimą. Priešingai. Tai palyginti tik labai nedidelio asmenų skaičiaus privilegija. Visi gi kiti turi liktis tarp pasaulio audrų ir su jomis kovoti. Ne veltui V. Jėzus pasakė apie apaštalus: — *Non rogo, ut tollas eos de mundo, sed ut serves eos a malo* — (Jon. 17, 15). Ir ne tik V. Jėzus paliko apaštalus pasaulyje, bet ir paliepė jiems jame skleisti evangeliją.— *Euntes in mundum universum praedicate evangelium omni creaturae* — (Mork. 16, 15). Ir mūsų, kaip pašauktų tęsti apaštalų darbą, tas pats uždavinys ir tikslas, būtent: liktis pasaulyje ir į jį eiti. Tačiau anaiptol ne tam, kad jam pasiduotume ir tarnautume, tik kad jį nugalėtume ir V. Jėzui pavergtume. Tiesa, tai darysime, kai tapsi-

me kunigais. Bet jau ir dabar turime pratintis kovoti ir nugalėti. Todėl sakoma šios dienos šv. mišių epistolėje: — *Qui gaudent, tamquam non gaudentes; qui emunt, tamquam non possidentes; et, qui utuntur hoc mundo, tamquam non utantur* — (1 Kor. 7, 30).

Šventieji puikių čia yra palikę mums pavyzdžių. Jie, nors buvo šiame pasaulyje, bet, V. Jėzaus žodžiais betariant, iš šio pasaulio nebuvo (pal. Jon. 17, 14). Taip elgėsi ir šv. Prakseda. Ji nebuvo pasislėpusi kur tyruose, ar užsidariusi vienuolyne, bet gyveno pasaulyje, kurio viliojimus ir pati nugalėjo ir kitiems nugalėti padėjo. Ryžkimės ir stenkimės uoliai sekti jos pėdomis!

III Kaip mes galime nugalėti pasaulį?

Kadangi tokia Dievo valia, kad mes liktumėsi pasaulyje, su juo kovotume ir jį nugalėtume, tad Dievas turi nurodyti ir būdus tai įvykinti. Taip! Jis tai jau padarė. Ne veltui sako V. Jėzus: — *Confidite, ego vici mundum* — (Jon. 16, 33).

Pirmiausia mes turime pasistengti gerai įsisąmoninti, kaip menki, nepastovūs ir niekingi šio pasaulio daiktai. — *Praeterit enim figura huius mundi* — (1 Kor. 7, 31), sako apaštalas šv. Povilas. Gi V. Jėzus pareiškia: — *Quid enim prodest homini, si mundum universum lucretur, animae vero suae detrimentum patiatur?* — (Mat. 16, 26). Toliau, mums reikia visuomet prieš akis turėti amžinąsias, tikrąsias gėrybes. — *Quae sursum sunt, quaerite, ubi Christus est in dextera Dei sedens, quae sursum sunt sapite, non quae*

super terram — (Kol. 3, 1). Toksai idealus nusistatymas neduos mums susitepti šio pasaulio purvais, gi V. Dievas atlygindamas mums už ištikimą tarnavimą suteiks kur kas didesnių džiaugsmų negu visi šios žemės malonumai. Juk pareiškiama šios dienos šv. mišių graduale: — *Dilexisti iustitiam et odisti iniquitatem; propterea unxit te Deus tuus deo laetitiae* — (Ps. 44, 8).

* * *

Šv. Prakseda švari, skaisti, nekalta persikėlė į amžinybę, nes nebuvo prie šio pasaulio prisirišusi. Danguje buvo jos turtai, ten buvo ir josios širdis. Ir mes, nors per atostogas esame iš visų pusių pasaulio apsiausti, bet ryžkimės jo neįsileisti į savo sielas. Šv. Praksedos užtarimu prašykime malonės būti tvirti savo pasiryžimuose ir ištvermingi pastangose.

Minčių vainikėlis: — *Nolite diligere mundum* — (1 Jon. 2, 15).

22 liepos

ŠV. MARIJOS MAGDALENOS

Darykime atgailą!

Išsivaizduokime šv. Mariją Magdaleną prie V. Jėzaus kojų Simono pariziejaus namuose. Su brangiais kvepalais, kurių pila ant Išganytojo kojų, jungia ji karštas atgailos ašaras. Klausykime, kaip V. Jėzus jai sako: — *Remittuntur tibi pecata,, Vade in pace* — (Luk. 7, 48-50).

Stenkimės sužadinti nuoširdaus gailesčio už savo kaltes. Atsiprašykime V. Jėzų, kad taip dažnai jį paniekinome.

I Atgaila mus apvalo

Nusidėti kiekvienas mes daugiau ar mažiau nusidedame. Ne veltui sako apaštalas šv. Jonas: — *Si dixerimus, quoniam peccatum non habemus, ipsi nos seducimus, et veritas in nobis non est* — (1 Jon. 1, 8). Mūsų nuodėmes, tiesa, panaikina išpažintis. Tačiau anaiptol nemanykime, jog čia viskas jau ir baigta. Ne! Kiekviena nuodėmė palieka sieloje tam tikro lyg kad tvaiko, kurį sudaro palinkimas į ją vėl grįžti, laikinoji bausmė ir panašūs dalykai. Tąjį tvaiką reikia taip pat pašalinti. Tai padaro atgaila. Šv. Jonas Marija Vianney taip apie tai sako: — Štai namas, kuriame ilgai buvo visokių nešvarumų.

Nors jis gerai iššluojamas, bet visuomet šiek tiek atsiduoda. Panašiai yra ir su siela po išpažinties. Kad ją padarius visiškai švarią, reikia daug ašarų. Reikia įsidiegti į širdį erškėčių ir niekuomet neišleisti iš akių savo nuodėmių. Reikia pasielgti taip, kaip pasielgė angelas su šv. Pranciškum: jis jam atvėrė penkias žaizdas, kurios niekuomet neužgijo[1]). — Todėl siekiantieji tobulybės asmens visuomet kalbėdavo su Dovidu: — *Peccatum meum contra me est semper* — (Ps. 50, 5). Šv. Marija Magdalena, nors iš paties Jėzaus lūpų turėjo laimės išgirsti. — *Remittuntur tibi peccata,* — tačiau, kaip padavimas sako, darė už kaltes aštrią atgailą per visą savo gyvenimą.

Mes, deja, ne kartą esame nusidėję ne tik prieš įstodami į seminariją, bet jau ir bebūdami joje. Gal tos mūsų nuodėmės buvo labai sunkios ir biaurios? Gal V. Jėzus ir iš mūsų, kaip iš Marijos Magdalenos — *eiecerat septem daemonia*—? (Mork. 16,9) Atsilygindami užtai V. Jėzui mes turime dabar juo didesnės meilės reikšti, kaip tai darė minima šventoji. — *Haec autem ex quo intravit non cessavit osculari pedes meos .. unguento unxit pedes meos.* - (Luk. 7, 45, 47). Mūsų sielos dabar turi būti po V. Jėzaus kryžium, prie jo kojų. Tuo būdu mes jas apvalysime, apšvarinsime, ir V. Jėzus galės mums tarti: — *Vade in pace:* — (Luk. 7, 50).

Pažvelkime truputį patys į save ir pažiūrėkime, kokios ligi šiol buvome nuomonės apie atgailą. Ar jautėme reikalo ją daryti? O gal suvis nieko nedarėme? Ryžkimės ateityje uoliai sekti

---

[1]) *pal. Catéchisme sur la confession*

šv. Marijos Magdalenos pėdomis. Neužmirškime niekuomet, jog — *peccatum meum contra me est semper* (Ps. 50, 5).

II Atgaila moko mus nuolankumo

Tai tikras dalykas, jog didžiausia kliutis žengti pirmyn tobulybėje yra savimyla. Kodėl? — Ogi dėl to, kad ji skatina mus per daug pasitikėti savo jėgomis. Gi patys vieni mes nieko negalime dvasios gyvenime. Ne veltui V. Jėzus yra pasakęs: — *Sine me nihil potestis facere* — (Jon. 15, 5). Todėl reikia mums savimylą raute išrauti iš savo širdžių. Tai liepia ir V. Jėzus sakydamas: *Si quis venit ad me et non odit... animam suam, non potest meus esse discipulus* — (Luk. 14, 26). Atgaila kaip tik puikiai mums padeda savimylą nugalėti. Ir iš tikro! Juk ar gi galime didžiuotis, savimi pasitikėti, ar bent remtis, kai prieš akis turime taip gausius ir taip didelius savo nupuolimus? Štai prisiminkime, kaip laikėsi bažnyčioje parisiejus, ir kaip muitininkas. Parisiejus pilnas savimylos kalbėjo: — *Deus, gratias ago tibi, quia non sum sicut ceteri hominum: raptores, iniusti, adulteri* — ir t. t... Gi muitininkas, atsimindamas vien savo kaltes, nuolankiai sakė: — *Deus propitius esto mihi peccatori* — (Luk. 18, 11 ir k.). Kaip V. Jėzus pareiškė, muitininkas išėjo iš bažnyčios išteisintas, parisiejus gi ne, nors į bažnyčią įėjo parisiejus geresnis negu muitininkas. Savimyla, išdidumas vieną pasmerkė, gi atgaila, nuolankumas kitą išteisino. Ne veltui V. Jėzus pabrėžė: — *Omnis, qui se exaltat,*

humiliabitur, et qui se humiliat, exaltabitur — (Luk. 18, 14).

Ir šios dienos šv. mišių evangelijoje matome, kaip suvis skirtingai elgėsi atgailojanti Marija Magdalena, nuolankiai ašaromis plaujanti V. Jėzaus kojas, ir parisiejus Simonas savo puikybėje neparodęs V. Jėzui nė tiek mandagumo, kiek buvo priprasta rodyti kiekvienam svečiui. Todėl pirmoji išgirdo malonų žodį: — *Remittuntur tibi peccata,* — gi antrasis rūstų įspėjimą: — *Simeon, habeo tibi aliquid dicere* — (Luk. 7, 40). Pažvelkime į save, gal ir mums V. Jėzus turėtų tarti: — *Habeo aliquid dicere?*

III Atgaila skatina mus uoliai Dievui tarnauti

Tikra, nuoširdi atgaila liepia žmogui, kaip galima geriau atsilyginti V. Dievui už padarytuosius benusidedant įžeidimus. Ir juo daugiau kas buvo nusidėjęs, tuo atgaila skatina jį būti uolesnį Dievo meilėje. Todėl mes ir matome, jog daug nusidėjėlių po atsivertimo tapo dideliais šventaisiais, kaip, pav., evangelistas šv. Matas, šv. Augustinas, taip pat ir šios dienos globėja, šv. Marija Magdalena. Atgaila jai nedavė ramybės. Ji ją vedė visur, kur tik ėjo V. Jėzus. Ar kas apie ją ką šnekės, ar kas iš jos juoksis bei tyčiosis, jai buvo vis tiek. Jai rūpėjo vien V. Jėzus, kurį taip ji buvo pirmiau paniekinusi. Paskui jį ji užėjo ant Golgotos, ko nepadarė net apaštalas Petras, kuris gyrėsi su V. Jėzum ir į kalėjimą eisiąs ir mirsiąs. Suvis teisingai tad šios dienos šv. mišiose taikomi jai šie šv. Rašto žodžiai: —

Aquae multae non potuerunt extinguere caritatem, nec flumina obruent illam. Fortis est ut mors dilectio — (Giesm. g. 8, 7, 6). Stenkimės sekti jos pėdomis!

* * *

Pasvarstykime, kuo mes dar šiandien galėtume parodyti V. Jėzui savo atgailą. Prašykime, kad šv. Marija Magdalena mus apšviestų šiame dalyke. Juk turime ne mažiau kaip ji už ką gailėtis. Baigdami mąstymą sužadinkime gailesčio aktą ir pasiryžkime tuojau įvykdyti kokį atgailos darbą.

Minčių vainikėlis: — *Quoniam dilexit multum* — (Luk. 7, 47).

23 liepos

ŠV. APOLINARO

Buvo pirmutinis Ravennos miesto vyskupas. Nukankintas už tikėjimą pirmąjame, ar antrąjame šimtmetyje.

Būkime nuolankūs!

Išsivaizduokime V. Jėzų sakantį susiginčyjusiems dėl pirmenybės apaštalams: — *Qui maior est in vobis, fiat sicut minor; et qui praecessor est, sicut ministrator... Ego autem in medio vestrum sum, sicut qui ministrat* — (Luk. 22, 26 ir k.).

Šv. Apolinaras gerai suprato ir uoliai vykdė šiuos Išganytojo žodžius. Jis buvo nuolankiai savęs išsižadėjęs ir pasivedęs vien sielų reikalams. Prašykime jo užtarimu malonės gerai įsisąmoninti, kaip nuolankumas yra reikalingas kunigo pareigoms atlikti.

I Nuolankumas duoda kunigo darbams našos

V. Dievas, tiesa, naudojasi sieloms pašvęsti ir išganyti kunigais, bet tiktai kaipo įrankiais. Gi šiaip jau viską atlieka jis pats. Ne veltui sako V. Jėzus: — *Nemo potest venire ad me, nisi Pater, qui misit me, traxerit eum.* — (Jon. 6,44). Apaštalas šv. Povilas pareiškia: — *Neque, qui*

plantat, est aliquid, neque, qui rigat, sed, qui incrementum dat Deus — (1 Kor. 3, 7). Tačiau kunigas gali nemažai kliudyti Dievui sielose veikti. Taip būva tuomet, kai jis per daug ima pataikauti savimylai, kai, vadinasi, savo sumetimais bei norais užkerta malonei kelią prieiti į žmonių širdis. Todėl sielų ganytojas ir turi būti pilnai savęs išsižadėjęs. Juk apaštalai tik — *relictis omnibus secuti sunt eum* — (V. Jėzų, Luk. 5, 11). Savęs gi išsižadėti geriausiai padeda nuolankumo dorybė, nes ji sunaikina savimylą, padaro mus tikrus V. Dievo tarnus, kurie ieško ne save patenkinti, bet savo Valdovo valią įvykinti. — *Deus superbis resistit, humilibus autem dat gratiam* — (1 Petr. 5, 5), sako apaštalas šv. Petras. Tai pagrindinis kunigo ir apskritai kiekvieno krikškionies gyvenimo dėsnis. Tvirtai jo laikėsi šv. Apolinaras. Todėl jis turėjo savo darbuose didelio pasisekimo. Jo balso uoliai klausė Ravennos miesto ir apylinkės krikščionys, pagonys gausiais būriais prašė krikšto. V. Dievas lydėjo jo žingsnius ir rėmė jo pastangas, kaip kad sakoma šios dienos šv. mišių graduale: — *Manus enim mea auxiliabitur ei, et brachium meum confortabit eum.. Nihil proficiet inimicus in eo, et filius iniquitatis non nocebit ei* (Ps. 88, 22, 23).

Kuo uoliau mes gvildensime šventųjų gyvenimus, kuo daugiau stebėsime apaštalavimo darbus, tuo labiau įsitikinsime, jog be nuolankumo nėra jokio didesnio ir sielų išganymui reikšmingesnio veiksmo. Gali, tiesa, būti daug triukšmo, gali pasirodyti tam tikro laikino net pasisekimo, bet tai tik šiaudų kūlio gaisras, ku-

ris, kaip greitai plykstelėja, taip dar greičiau užgęsta. — *Et cadet superbus, et corruet, et non erit, qui suscitet eum* — (Jer. 50, 32), sako pranašas Jeremijas. Todėl tat apaštalas šv. Povilas nurodydamas sielų ganytojo privalumus pabrėžia: — *Oportet... esse... non superbum* — (Tit. 1, 7).

Tai visa turėdami prieš akis stenkimės savo dvasios gyvenimą grįsti nuoširdžiu nuolankumu. Jeigu dabar, per atostogas, teks mums kokis apaštalavimo darbas atlikti, imkimės jo anaiptol ne savimyla vadovaudamiesi, ir padarę jį, kad ir kuogeriausiai, nesididžiuokime, bet, kaip V. Jėzus mokina, tarkime: — *Servi inutiles sumus: quod debuimus facere, fecimus* — (Luk. 17, 10).

II Kame ir kaip mes turime būti nuolankūs?

Pirmiausia nuolankūs mes turime būti V. Dievui. *Humiliamini sub potenti manu Dei, ut vos exaltet in tempore visitationis*, (1 Petr. 5,6), sako mums apaštalas šv. Petras šios dienos šv. mišių epistolėje. Tasai nuolankumas turi reikštis visišku mūsų pasitikėjimu jo gailestingumu. — *Omnem sollicitudinem vestram proiicientes in eum, quoniam ipsi cura est de vobis* — (1 Petr. 5, 7), sako mums tas pat apaštalas. Be abejojimo, kas nuoširdžiai nuolankus savo sieloje, tas gebės tokis būti ir viršiniuose veiksmuose, kaip atlikdamas visokius pamaldumo pratimus, patarnaudamas mišioms ir t. t... Pažvelkime truputį į save ir pažiūrėkime, koki esame V. Dievui?

Toliau, mes turime būti nuolankūs artimui. Ypač vyresniesiems, kuriems, be to, turime rodyti antprigimtinės pagarbos. — *Adolescentes subditi estote senioribus* — (1 Petr. 5, 5), sako apaštalas šv. Petras. Deja, šiais laikais daug kam kaip tik trūksta nuoširdaus nuolankumo ir tikros pagarbos santykiuose su vyresniaisiais. Ne veltui skundžiasi apaštalas šv. Povilas: — *Omnes enim quae sua sunt, quaerunt, non quae sunt Iesu Christi* — (Pilyp. 2, 21). Gal ir mes čia ne be kaltės? Koki esame vyresniesiems? — Bet ir su savim lygiems mes turime būti nuolankūs, nepaisant kokių jų ydų, ar klaidų. Kiekviename žmoguje, vis vien kokis jis bebūtų, mes turime matyti patį V. Jėzų ir su juo elgtis taip, kaip elgtumės su V. Jėzum, jeigu jis regimu būdu tarp mūsų gyventų. Juk žinomi mums Išganytojo žodžiai: — *Amen dico vobis, quamdiu fecistis uni ex his fratribus meis minimis, mihi fecistis* — (Mat. 25, 40). O V. Jėzui kaip gi mes būtume nuolankūs, malonūs, geri!? Taigi toki būkime ir artimui. Ką V. Jėzus pasakė besiginčyjantiems dėl pirmenybės apaštalams, tai visuomet turi skambėti mūsų ausyse: — *Qui maior est in vobis, fiat sicut minor; et, qui praecessor est, sicut ministrator* — (Luk. 22, 26).

Galop mes turime būti nuolankūs sau patiems. Juk mes esame tiktai menki nusidėjėliai, daugiau nieko. Gi, jeigu ką gero turime, tai esame gavę iš V. Dievo, kaip kad Apaštalas šv. Povilas sako: — *Quid autem habes, quod non accepisti?* — (1 Kor. 4, 7). Ir juo mes būsime nuolankesni, tuo V. Dievas bus mums duosnes-

nis. — *Deus superbis resistit, humilibus autem dat gratiam* — (1 Petr. 5, 5).

* * *

Pažvelkime, kiek esame pažengę nuolankumo dorybėje? Kas mums neduoda joje kilti? Kaip kovojame su kliūtimis? Ryžkimės nuo šiol uoliau lavintis nuolankume. Stenkimės kalbose su kitais savęs nelinksniuoti ir neasmenuoti. Neieškokime pagyrimų. Įspėjami ar pabarami nesipriešinkime ir nepykime. Nepasisekimuose nenusiminkime ir neliudėkime. Prašykime šv. Apolinaro, kad padėtų mums savo pasiryžimus įvykinti.

Minčių vainikėlis: — *Humiles corde laudate Deum* — (Dan. 3, 87.).

24 liepos

ŠV. JOKŪBO APAŠTALO VIGILIJA

Būkime pamaldūs apaštalams!

Pagarbinkime V. Jėzų pašaukiantį apaštalus ir juos išsiunčiantį į visas pasaulio šalis skelbti evangelijos. Musų pašaukimas yra labai panašus į apaštalų. Todėl mes turime palaikyti glaudžių su jais santykių ir jiems jausti ypatingos pagarbos bei reikšti ypatingo pamaldumo. Garsusis Prancūzijos kunigų seminarijų steigėjas ir tvarkytojas kun. M. Olier tai uždėjo kaipo pareigą visiems klierikams. Savo veikale — *Pietas Seminarii Sancti Sulpitii* — jis taip rašo: — *Sanctissimos etiam apostolos in coena Christo cibatos et in ipsum transformatos, ut ait sanctus Chrysostomus, quasi duodecim Ecclesiae fundamenta, in eodem Iesu venerebuntur; eorumque patrocinium, spiritum et gratiam quotidie super universam Ecclesiam invocabunt, et potissimum super domum Seminarii, quam ut collegium apostolicum respicient, in quo virtutes apostolicas ediscere et eorum mores sibi comparare totis viribus anhelabunt*[1]). — Pasvarstykime šiuos gražius žodžius!

---

[1]) pal. Chan. Villepelet, L'itinéraire des clercs, 95 psl.

I Karštai mylėkime apaštalus, nes jie geriausi V. Jėzaus prieteliai!

Non vos me elegistis, sed ego elegi vos, et posui vos, ut eatis et fructum afferatis — (Jon. 15, 16), kalbėjo V. Jėzus apaštalams. Ir iš tikro, apaštalai visi o visi buvo paties jo išsirinkti ir pašaukti. — *Vocavit ad se, quos voluit ipse* — (Mork. 3, 13), sako apie tai evangelistas šv. Morkus. Tiesa, kiekvienas žmogus gauna iš V. Dievo savo paskyrimą bei pašaukimą. Tačiau tai įvyksta kiek kitokiu būdu. Tasai pašaukimas dažnių dažniausiai vien vidinis ir ne kartą sunkus išgirsti bei pažinti. Apaštalai gi visi aiškiai išgirdo žmogum tapusio Dievo balsą sakant: — *Venite post me, et faciam vos fieri piscatores hominum* — (Mork. 1, 17). Tai buvo tikra jų privilegija, kokios niekas kitas negavo ir negauna. Kita įžymi apaštalų privilegija buvo tai, kad pats Jėzus juos išauklėjo ir prirengė būsimoms pareigoms. Jie buvo pirmutiniai pasaulyje klierikai, gi V. Jėzus jų rektorius bei profesorius. Koki nuostabiai švelnūs, malonūs, šventi buvo jų tarp savęs santykiai! V. Jėzus, nors būdamas tikras Dievas, apaštalus laikė nebe savo vergais, ar tarnais, bet mylimiausiais draugais, prieteliais. — *Vos amici mei estis. Iam non dicam vos servos quia servus nescit, quid faciat dominus eius. Vos autem dixi amicos: quia omnia, quaecumque audivi a Patre meo, nota feci vobis* — (Jon. 15, 14), kalbėjo jis jiems po paskutinės vakarienės. Jeigu tad V. Jėzus taip mylėjo, iškėlė ir išaukštino apaštalus, tai jie iš tikro verti didžiausios mūsų meilės ir pagarbos. Ne veltui šios die-

nos šv. mišių maldose sakoma: — *Gloria et honore coronasti eum; et constituisti eum super opera manuum tuarum Domine.* — *Ofert,* (Ps. 8, 6)... *Magna est gloria eius in salutari tuo; gloriam et magnum decorem impones super eum Domine.* — *Com.* (Ps. 30, 6).

Pažvelkime, koki mūsų santykiai buvo ligi šiol su apaštalais? Ar mes juos prisimindavome ir reikšdavome jiems pagarbos bei meilės? — Ryžkimės ir stenkimės ateityje būti uolesni šiame dalyke.

II Uoliai sekime apaštalais, nes jie mums pavyzdys

Be abejojimo, dorumo apaštalai buvo gana dori prieš pašaukimą, bet anaiptol ne tobuli ir ne šventi. Priimdami V. Jėzaus pakvietimą jie teturėjo įgimtą būdo tiesumą ir gerą valią. Tačiau per keletą metų artimai bendraudami su dieviškuoju Mokytoju jie aukštai pakilo visokiose dorybėse. Tai didelis mums padrąsinimas ir paskatinimas. Ir mes būdami glaudžiuose santykiuose su V. Jėzum tikriausiai pažengsime pirmyn dvasios gyvenime, jeigu tiktai neapsileisime. Ne veltui sako psalmininkas: — *Ego autem sicut oliva fructifera in domo Domini, speravi in misericordia Dei mei; et exspectabo nomen tuum, quoniam bonum est ante conpsectum sanctorum tuorum* — (Ps. 41, 10, 11).

Priminęs apaštalų bailumą prieš nužengsiant šv. Dvasiai, garsusis prancūzų pamokslininkas Bossuet'as sako: — Kaip tik šventoji Dvasia jiems davė jėgų, tuojau jie tapo naujais žmonėmis, ku-

rių nebegalėjo palenkti nė baimė, nė skausmai, nė prievarta, nė paniekinimai bei įžeidimai; jie pasidarė pilni tvirtumo, kuris nugali visas šio pasaulio galybes. Bet štai ir kita ne mažiau nuostabi dovana: užuot buvę taip prisirišę prie turtų, kaip paprastai būva žmonės, kurie savimi apsirūpinę kitų nė kiek nepaiso, apaštalai ir pirmieji krikščionys įkaitinti artimo meilės, kurią šv. Dvasia jų sielose užkūrė, tapo — *cor unum et anima una* — (Ap. D. 4, 32), ir gailėdamiesi vargą kenčiančiųjų beturčių neatsisakė parduoti savo mantą, kad sudarytų su vargdieniais vieną palaimintą bendruomenę[1]).

Pažvelkime, kiek mes esame į apaštalus panašūs šiame dalyke? Ryžkimės uoliai sekti jų pėdomis. — *Hoc est praeceptum meum, ut diligatis invicem sicut dilexi vos* — (Jon. 15, 2). Šie V. Jėzaus žodžiai, kuriuos taip uoliai apaštalai vykdė, turi lydėti visus mūsų žingsnius.

III Dažnai šaukimės apaštalų pagelbos, nes mes jųjų darbo paveldėtojai

Išmokinęs, prirengęs apaštalus V. Jėzus pasiuntė juos į visas pasaulio šalis skelbt evangelijos. — *Euntes in mundum universum praedicate evangelium omni creaturae* — (Mork. 16, 15). Klusnūs savo Mokytojui jie uoliai darbavosi ir savo galvas už jį padėjo. Devyniolika šimtų metų praėjo nuo to laiko. Tačiau apaštalų darbas ir dabar dar nėra baigtas, nes viena, ne visos tautos dar pažįsta V. Jėzų, antra, kiekviena nau-

[1]) Sermon pour la Pentacôte.

ja karta turi būti su juo supažindinama. Įsišventinę kunigais mes paveldėsime apaštalų darbą. Teks tuomet mums daug jėgų įtempti, kliūčių nugalėti, pavojų patirti, skausmų iškentėti, o kartais gal net ir gyvybę paaukoti. Tai visa nesunkiai mums duosis, jeigu rems mus apaštalai. Juk, kaipo V. Jėzaus prieteliai, jie neapsakomai galingi. Ne veltui pats Išganytojas jiems yra pasakęs — *Ut quodcumque patieritis Patrem in nomine meo, det vobis* (Jon. 15, 16). Todėl mes turėsime dažnai šauktis jų pagelbos. Stenkimės jau dabar į tai įprasti, ypač kad ir dabar mūsų būklė panaši į jųjų ligi V. Jėzaus į dangų įžengimui.

* * *

Prašykime sau ir savo draugams malonės mylėti apaštalus ir reikšti jiems nuoširdaus pamaldumo. Pagarbinkime šv. Jokūbą sukalbėdami kokią maldelę, šį ar tą nukentėdami, kame nors savęs išsižadėdami, ar ką uoliau padirbėdami.

Minčių vainikėlis: — *Posui vos, ut eatis et fructum afferatis* — (Jon. 15, 15).

25 liepos

ŠV. JOKŪBO APAŠTALO

Kunigo taurė

Išsivaizduokime V. Jėzų besikreipiantį į apaštalus Jokūbą ir Joną ir juodviejų beklausiantį: — *Potestis bibere calicem, quem ego bibiturus sum?* — (Mat. 20, 22).

Pagarbinkime šv. Jokūbą drąsiai atsakiusį: — *Possumus* — ir dar drąsiau tąją taurę gėrusį, uoliai skelbiant evangeliją ir savo gyvybę paaukojant už V. Jėzų.

V. Jėzus ir mums stato tąjį pat klausimą, kviesdamas į savo tarnybą. Kol tebeesame seminarijoje, turime tinkamai ištirti savo jėgas, kad žinotume, ką Išganytojui atsakyti. Prašykime šv. Jokūbo užtarimo malonės gerai suprasti, kas yra kunigo taurė. Tarkime šios dienos šv. mišių postkomunijos žodžiais: — *Beati apostoli tui Iacobi quaesumus, Domine, intercessione nos adiuva.*—

I Kunigo taurė — meilės taurė

Visus apaštalus V. Jėzus karštai mylėjo, bet tris ypatingai. Tarp tų trijų buvo ir šv. Jokūbas. Brevijoriuje taip apie tai pasakyta: — *Is unus fuit ex tribus apostolis, quos Salvator maxime dilexit, et testes esse voluit suae transfigurationis, et interesse miraculo, cum archisynagogi fi-*

liam a mortuis excitavit, et adesse, cum secessit in montem Oliveti Patrem oraturus, antequam a iudaeis comprehenderetur — (brev. IV lekc.). Be abejojimo, didžiausią savo meilę parodė V. Jėzus apaštalams per paskutinę Vakarienę, duodamas patį save šv. komunijoje. Ne veltui apie tai užsimindamas šv. Jonas sako: — *Ante diem festum Paschae, sciens Iesus, quia venit hora eius, ut transeat ex hoc mundo ad Patrem, cum dilexisset suos, qui erant in mundo, in finem dilexit eos* — (Jon. 13, 1). Šv. Jokūbas kaip ir jojo draugai, pažino tuomet visą V. Jėzaus taurės saldumą: — *Calix meus inebrians quam praeclarus est!* — (Ps. 22, 5).

Kunigas taip pat V. Jėzaus prietelius. Per šv. mišias jis taip pat geria V. Jėzaus taurę. Tai begalinės Išganytojo meilės ženklas. Tai neapsakoma kunigui garbė ir laimė. — *Quid retribuam Domino pro omnibus, quae retribuit mihi?* — (Ps 115, 12), turi jis teisingai kartoti su psalmininku. Ir mes į tai esame pašaukti bei paskirti. Gal jau suvis nebeužilgo įvyks, ką pasakė psalminikas: — *Calicem salutaris accipiam et nomen Domini invocabo* — (Ps. 115, 13)? Padėkokime nuoširdžiai V. Jėzui ir pareikškime karštos jam meilės už tai, kad jis mums paskyrė tokią begalinės meilės taurę.

II Kunigo taurė — kentėjimų taurė

V. Jėzus išgėrė skausmų taurę ligi dugnui. Melsdamasis Alyvų darže jis kalbėjo: — *Pater mi, si possibile est, transeat a me calix iste* — (Mat. 26, 39). Tačiau Tėvo valia buvo, ne kad

ta taurė praeitų, bet kad butų ištuštinta. Ir V. Jėzus ją išlenkė ligi paskutiniam lašui. — Jo mokinių likimas yra tas pats. Ne veltui jis pasakė: — *Non est discipulus super magistrum* — (Luk. 6, 40). Šv. Jokubas gavo gerai pažinti kentėjimų taurę, kaip kad V. Jėzus jam ir jo broliui buvo pasakęs: — *Calicem quidem meum bibetis* — (Mat. 20, 23). Bossuet'as taip apie tai rašo: — Jokūbas ir Jonas prašė ypatingos vietos garbėje, V. Jėzus davė jiedviem ypatingą vietą savo kryžiuje. Vienas juodviejų numirė pats pirmutinis, kitas pats paskutinis iš visų apaštalų. Vienas patyrė smarkesnių kankinimų, kitas kiek silpnesnių, bet už tai ilgesnių. Jokūbas tuojau ligi paskutiniam lašui išgėrė taurę, Jonas gi pakėlė ją prie lupų, bet turėjo gerti po vieną lašelį per ilgą laiką. — (Pal. Précis d'un panégyriqe de saint Jacques).

Kentėjimų ir kunigas jokiu būdu negali išvengti. Ne veltui apaštalas šv. Povilas sako: — *Omnes, qui pie volunt vivere in Christo Iesu, persecutionem patientur* — (2 Tim. 3, 12). Gi šios dienos šv. mišių epistolėje pareiškia: *Deus nos... ostendit tamquam morti destinatos* (1 Kor. 4, 9). Taip! Kunigas skirtas mirti. Jis negali kitų išgelbėti kaip tik savęs marinimo kaina. Juk V. Jėzus aiškiai pabrėžia: — *Amen, amen dico vobis, nisi granum frumenti cadens in terram mortuum fuerit, ipsum solum manet; si autem mortuum fuerit, multum fructum affert* — (Jon. 12, 24). Tai primena ir šios dienos šv. mišių epistolėje: — *Maledicimur... persecutionem patimur... blasphemamur... tamquam purgamenta huius mundi facti sumus* — (1 Kor. 4, 12 ir k).

Tokią tat taurę stato V. Jėzus prieš mus. Priimkime ją, prašydami jėgų išgerti ją ligi dugnui. Apaštalai džiaugdavosi gavę kentėti dėl V. Jėzaus. — *Ibant apostoli gaudentes a conspectu concilii, quoniam digni habiti sunt pro nomine Iesu contumeliam pati* — (Ap. D. 5, 41), sakoma šv. Rašte. Ryžkimės ir mes visuomet panašiai elgtis. Prašykime šv. Jokūbo, kad išmokintų mus mylėti karčią V. Jėzaus taurę.

III Kunigo taurė — garbės taurė

V. Jėzus besikalbėdamas su dviem einančiais į Emaus mokiniais pasakė: — *Oportuit pati Christum et ita intrare in gloriam suam* — (Luk. 24, 26). Šiuos žodžius galima pritaikyti ir apaštalams. Ir jiems skausmai bei kentėjimai buvo priemonė pelnyti garbei taip šiame pasaulyje, taip ypač amžinybėje. Šiame pasaulyje, nes juk ne veltui sakoma apie juos šios dienos šv. mišių maldose: — *Constitues eos principes super omnes terram*... (Ps. 44, 17); *in omnem ternam exivit sonus eorum et in fines orbis terrae verba eorum* — (Ps. 18, 5). Amžinybėje, kadangi V. Jėzus jiems pareiškė: — *Vos estis, qui permansistis mecum in tentationibus meis. Et ego dispono vobis, sicut disposuit mihi Pater meus regnum, ut edatis et bibatis super mensam meam in regno meo* — (Luk. 22, 28 ir k.). *Vos, qui secuti estis me, sedebitis super sedes iudicantes duodecim tribus Israel* — (Mat. 19, 28).

Panašiai ir kunigo taurė, nors kartumo labai karti, bet galų gale garbės taurė. Juo daugiau jam teks patirti kentėjimų dėl V. Jėzaus, tuo gar-

bingesnis jis bus ypač kitame gyvenime. Juk apaštalas šv. Povilas sako: — *Non sunt condignae passiones huius temporis ad futuram gloriam, quae revelabitur in nobis* — (Rom. 8, 18). Taigi drąsiai ryžkimės imti V. Jėzaus taurę, nes tai — *calix salutaris* — (Pal. ps. 115, 4). Tarkime su tautų apaštalu: — *Quis ergo nos separabit a caritate Christi? tribulatio? an angustia? an fames? an nuditas? an periculum? an persecutio? an gladius?* — (Rom. 8, 35 ir k.).

* * *

Pasiveskime šv. Jokūbo globai. Per atostogas turėdami daugiau laiko stenkimės juo geriau įsimąstyti į V. Jėzaus žodžius: — *Potestis bibere calicem, quem ego bibiturus sum?* — (Mat. 20, 22). Kai tik turėsime progos palytėti šv. mišių aukoje vartojamąsias taures, gyvai prisiminkime simbolinę jų reikšmę.

Minčių vainikėlis: — *Calicem salutaris accipiam* — (Ps. 115, 4).

26 liepos

ŠV. ONOS

Mėkime nuošalumą!

Išsivaizduokime šv. Oną taip, kaip ji piešiama paveiksluose, būtent, bemokinančią savo dukrelę švč. Mariją garbinti V. Dievą. Ji nemėgo rodytis žmonėms, pasauliui. Jai labiau patiko nuošalus, tylus savo namuose gyvenimas. Jo vienodumas jai anaiptol nebuvo įkirus. Panašių jausmų stengėsi ji įdiegti ir savo dukrelei.

Prašykime, kad šv. Ona mus išmokytų pamėgti nuošalumą. Mes jau gal nerimstame, kad negalime viešumoje pasirodyti, gal veržte veržiamės į platesnes sritis. Tačiau neužmirškime, jog gėlės tarpsta tik gerai aptvertame darželyje, o anaiptol ne ant takų, kuriuos dažnai žmonės mindžioja. Taip ir mūsų sielose dorybės klesti tik nuošaliai begyvenant, bet ne skendint pasaulio triukšme. Pasistenkime šią tiesą gerai įsisąmoninti!

I Nuošalumas padeda mums artimai bendrauti su V. Dievu

Taip pats mūsų luomas, taip V. Jėzus reikalauja, kad mes, kaip galima labiau, būtume tobuli. — *Estote ergo perfecti, sicut et Pater vester coelestis perfectus est* — (Mat. 5, 48), pa-

sakė V. Jėzus jeigu jau visiems žmonėms, tai mums, dvasiškiams ypač. Gi tobulumo teikia mums artimas bendravimas su viso ko, kas tobula, šventa, versme, priežastim ir pavyzdžiu, V. Dievu. Ne veltui V. Dievas paliepė patrijarkui Abraomui: — *Ambula coram me et esto perfectus* — (1 Moz. 17, 1). Bendravimas tad su V. Dievu yra be galo mums vertingas dalykas. Tai tikras lobis, kurį mes turime stengtis įsigyti. Tačiau lobis niekuomet nebūva viešumoje, bet tiktai paslėptas. Kitaip jį bematant kas nors išplėštų, nuneštų. Panašiai ir bendravimas su V. Dievu gali vykti vien laikantis nuošaliai nuo pasaulio; kitaip visokis triukšmas tuojau jį nutrauks, suardys.

Šv. Ona gerai tai suprato. Todėl jai teisingai taikomi šios dienos šv. mišių evangelijoje V. Jėzaus žodžiai: — *Simile est regnum coelorum thesauro abscondito in agro, quem, qui invenit homo, abscondit et prae gaudio illius vadit et vendit universa, quae habet, et emit agrum illum* — (Mat. 13, 44). O mes kaip žiūrime į nuošalų gyvenimą? Ar laikome jį būtina sąlyga kilti tobulybėje?

II Nuošalumas apsaugoja mūsų dorybes

Kaip iš menkai uždengto indo pamažėl išgaruoja kvepalai, taip ir mums nesisaugojant pasaulio palengva išnyksta mūsų dorybės. Ypač tai atsitinka su nuolankumu ir skaistybe, nes jiedvi labai jautrios šiame dalyke. — Abidvi, — kaip sako Bossuet'as: — tai turi bendro, jog labai

bijo žvilgsnių, abidvi nustoja tobulumo ar bent atsparumo, kai patenka į žmonių akis. Ir štai dėl ko jiedvi taip mėgsta būti nuošaliai ir slaptai[1]).

Pagaliau ir mūsų pačių patyrimas rodo, kiek ir kokių pagundų prieš nuolankumą ir skaistybę esame pajutę kiekvieną kartą, kai tik susidūrėme su pasauliu, nors ir stengėmės gerai užrakinti savo sielos duris — jusles. Šios dienos šv. mišių epistolėje atvaizduotasis narsios ir išmintingos moteriškės paveikslas duoda mums tinkamai suprasti, kiek mes pelnome gyvendami nuošaliai. Toji moteriškė: — *Consideravit semitas domus suae* — (Pat. 31, 27). Todėl apie ją pareiškiama: — *Multae filiae congregaverunt divitias, tu supergressa es universas* — (Pat. 31, 29). Ženkime ir mes jos pėdomis!

III Nuošalumas prirengia mus būsimoms pareigoms

V. Dievas pašaukė mus gelbėti žmonių sielas. Tąjam darbui dabar mes rengiamės. Savo metu juo geriau mes jį atliksime, kuo labiau patys būsime tobuli. Ne veltui V. Jėzus pareiškia: — *Caecus autem si caeco ducatum praestet, ambo in foveam cadunt* — (Mat. 15, 14). Todėl dabar visas mūsų rūpestis turi būti kilti tobulume. Gi tai padaryti galime kaip tik laikydamiesi nuošaliai nuo pasaulio. Juk turime gerai įsisąmoninti, kad taip antprigimtiniame, taip prigimtiniame gyvenime triukšmas nedaro gero, nė geras — triukšmo. Eiti į pasaulį, dirbti, apašta-

---

[1]) Vêture de Mlle de Bouillon

lauti, mums jau gal labai norisi. Bet žinokime, jog tai labai sekmingai galime daryti ir būdami nuošalume. Juk, sakysime, tokia šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresė nė kojos iš vienuolyno neiškėlė, o tačiau Bažnyčia paskyrė ją net misijų globėja. Kodėl gi? — Ogi dėl to, kad savo maldomis, nusigalėjimais, pasiaukojimais ji daugiau pasidarbavo atversti pagonims negu ne vienas misijonierius. Ir apskritai vien Dievas težino, kiek gero padaro Bažnyčiai ir žmonijai kontempliatyviai ordinai, kurių nariai per visą gyvenimą yra atsiskyrę nuo pasaulio storais vienuolynų mūrais? Mes, tiesa, nesame pašaukti į kontempliatyvų gyvenimą, bet neužmirškime, jog ir V. Jėzus prieš pradėdamas viešąjį darbą trisdešimts metų praleido tyliam ir nuošaliam Nazareto miestelyje. Todėl mėkime nuošalumą kaipo prisirengimą savo būsimoms pareigoms!

IV Nuošalumas duoda mums vidinės ramybės

Paprastai žmonės norėdami ramiai pagyventi stengiasi pasitraukti iš pasaulio triukšmo. Bet, deja, dažnių dažniausiai tai jie daro trokšdami vien viršinės ramybės, ramybės, kurios pageidauja per daug išvarginti ar išsekinti jų kūnai. Kunigas anaiptol ne tokios ramybės turi ieškoti ir siekti. Jam turi rūpėti vien sielos ramybė einanti iš švarios, grynos sąžinės. Gi tokios teikia kaip tik nuošalumas. Juk čia išvengiama daugybės visokių pagundų, viliojimų, nusivylimų, kokių be paliovos duoda pasaulis. Ištikimai laikantis V. Dievo įsakymų ramybė, džiaugsmas savaime įsi-

viešpatauja sieloje. Ne veltui sako psalmininkas: — *Pax multa diligentibus legem tuam, et non est illis scandalum* — (Ps. 118, 165). *Propterea unxit te Deus, Deus tuus oleo laetitiae* — (Ps. 44, 8).

Tai visa turėdami galvoje ryžkimės ir stenkimės, kaip galima, nuošaliau laikytis nuo pasaulio, kuriame gyvename dabar per atostogas, kad ir apie mus, kaip apie apaštalus, galėtų tarti V. Jėzus: — *Non sunt de mundo, sicut et ego non sum de mundo* — (Jon. 17, 14).

* * *

Išsivaizduokime savo būsimąjį gyvenimą kaipo vikarų, ar klebonų kokiame aklame vyskupijos užkampyje. Palyginkime jį su V. Jėzaus gyvenimu altoriaus padangtėje. Išgirskime Išganytoją mums sakantį: — *Venite post me!* — (Mork. 1, 17). — Kaip aš niekam nematomas ir nežinomas, taip ir jūs toki būkite. Tiesa, tai ne lengva, bet aš jūsų neapleisiu, aš jums duosiu jėgų. — *Ego reficiam vos* — (Mat. 11, 28).

Padėkokime šv. Onai, kad savo nuošaliu gyvenimu davė mums tokių gražių pamokymų. Pasiveskime jos globai.

Minčių vainikėlis: — *Simile est regnum coelorum thesauro abscondito* — (Mat. 13, 44).

27 liepos

ŠV. PANTALEONO

Buvo ciesoriaus Galerijaus Maksimijono gydytojas. Kilus persekiojimui buvo išsižadėjęs tikėjimo. Tačiau vieno draugo raginamas vėl grįžo prie V. Jėzaus. Darydamas atgailą išdalino pavargėliams visus savo turtus. Buvo nužudytas už tikėjimą 303 m.

Venkime drungnumo!

Išsivaizduokime Šv. Pantaleoną gydantį ligonius Nikomedijos mieste. Jis ne tiek dėmesio kreipia į jų kūnų ligas, kiek į sielų negalavimus. Jam rūpi, kad jos nebūtų vos vos tiktai drungnos, nes žino gerai, kaip tai nepatinka V. Jėzui, kuris yra pasakęs: — *Quia tepidus es..., incipiam te evomere ex ore meo* — (Apr. 3, 17).

Metas mums šiandien dirstelti į savo sielas ir pažiūrėti, ar kartais jos nėra išvėsusios ir likusios vien drungnos. Juk jau keletas savaičių, kaip esame atostogose, kur seminarijos mūrai mūsų nebegina nuo šiaurių pasaulio vėjų. Gal tad jie išpustė visą mūsų širdžių įkarštį, gal užgesino jųjų liepsnas?

Prašykime šv. Pantaleono padėti mums pažinti savo negeroves. Kreipkimės jo užtarimu į V. Dievą šios dienos šv. mišių kolektos žodžiais tardami: — *Praesta, quaesumus, omnipotens De-*

us, ut intercedente beato Pantaleone martyre tuo, et a cunctis adversitatibus liberemur in corpore, et a pravis cogitationibus mundemur in mente. —

I Kaip pasireiškia drungnumas?

Drungnumas tai sielos būklė, kurioje žmogus pasitenkina tuo, kad šiaip taip vengia sunkiųjų nuodėmių, bet į mažąsias ir į visokius netobulumus mažai tekreipia dėmesio; tai sielos apsnūdimas, nes ji nenori žengti pirmyn tobulumo keliu, nesistengia savyje atkurti V. Jėzaus. V. Dievo meilė joje atvėsusi, ataušusi, nusilpusi. Be abejojimo, nė vienam krikščioniui tokia būklė nėra deranti, nes V. Dievą mes turime mylėti ne puse širdies, ne dalimi jėgų, bet visa širdimi, visomis jėgomis, visa siela. Bet ypač netinka, kad drungnas būtų dvasiškis. Juk jis rinktinis V. Jėzaus mokinys, jo draugas, prietelius, paskirtas ypatingai laimei ir garbei, kaip kad psalmininkas sako: — *Posuisti Domine in capite eius coronam de lapide pretiose* — (Ps. 20, 4). Drungnumas remiasi klaidingu pamatu, nes manoma, kad dvasios gyvenime galima pasitenkinti vidutiniškumu, stovėjimu vietoje. Ne! To niekuomet nebuvo, nėra ir nebus! Kas čia nežengia pirmyn, tas tuo pačiu jau traukiasi atgal. Neveltui sakoma: — *Qui non proficit, deficit, qui non ascendit, descendit:* —

Svarbesnėsės drungnumo žymės yra šios:

a) Pamaldumo pratimų apleidimas, ar juose apsileidimas. Vadinasi, dėl menkos priežasties, arba ir suvis be priežasties nesukalbama rytme-

tinių ar vakarinių maldų, neatliekama mąstymo, nepadaroma sąžinės kvotimų ir t. t.; arba, jeigu tai visa dar neapleidžiama, tai atliekama apsnūdusiai, ištižusiai, išsiblaškiusiai, kaip sakoma, vien mechaniškai, rutiniškai, atseit, be jokio minties, sielos įdėjimo. Pažiūrėkime truputį į save, ar kartais taip nesielgiame? Pradėjome atostogas pilni gražiausių norų, tauriausių pasiryžimų. Bet kur dabar jie visi? Ar neišnyko, neišgaravo?

b) Antprigimtinės intencijos stoka veiksmuose. Drungna siela nebeprisimena Dievo akyvaizdos. Viską daro ji vaduodamosi grynai žemiškais motyvais. Aukštyn širdies ji nesistengia kelti, nes visa paskendusi šio pasaulio reikaluose, reikalėliuose. Ji nėra skaičiuje tųjų, kurie, kaip sakoma šios dienos šv. mišių epistolėje, — *pie volunt vivere in Christo Iesu* — (2 Tim. 3, 10). Ar kartais tai ne mūsų paveikslas?

c) Nekreipimas dėmesio į mažus dalykus dvasios gyvenime. Drungna siela nepaiso to, kad antprigimtinį tobulumą sudaro anaiptol ne didvyriški, retai kuomet tepasitaiką darbai, bet smulkučiai kasdieninio gyvenimo dalykai. Ji juos lengva širdimi apleidžia, užmiršdama, jog čia yra kaip su galvos plaukais, kurių nė vienas nėra V. Dievo nepastebėtas. — *Vestri capilli capitis omnes numerati sunt* — (Mat. 10, 30), sakoma šios dienos šv. Mišių evangelijoje. Teismo dieną patys smulkiausi mūsų veiksmai bus perkratomi, persijojami. Ne veltui pareiškia V. Jėzus: — *Nihil est opertum, quod non revelabitur, et occultum, quod non scietur* — (Mat. 10, 26).

II Kaip nugalėti drungnumą?

Kad drungnumas negali V. Dievui patikti, apie tai nėra ką daug kalbėti. Užtenka tik prisiminti šiuos V. Jėzaus žodžius: — *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, et in tota anima tua, et in tota mente tua* — (Mat. 22, 37). — *Quia tepitus es..., incipiam te evomere ex ore meo.* — (Apr. 3, 17). Reikia tad mums pirmiausia žiūrėti, kad drungnumas neįsibrautų į mūsų širdis, gi, jeigu jis jose jau įsivyravęs stengtis jį pašalinti, nugalėti. Priemonės tam tikslui vartotinos šios:

a) Uoliai atlikinėti savo pamaldumo pratimus, kaip rytmetines bei vakarines maldas, mąstymus, sąžinės kvotimus ir t. t. Be svarbios priežasties niekuomet jų neapleisti. Stengtis į juos įdėti visą savo sielą, kad iš tikro įvyktų dėsnis — *fac, quod facis* — Taip elgiantis galima išsiugdyti įprotis melstis, kuris mus jau savaime trauks bendrauti su V. Dievu ir ves į tobulumą.

b) Pasiaukoti V. Dievui. Kas turi paprotį kasdieną šį ar tą V. Dievui paaukoti, tas greit išsigydo iš drungnumo, tas, galima sakyti, iš jo jau išgijęs, nes jo meilė gyva ir veikli. Kaip mes elgiamės šiame dalyke? Ar jaučiame pareigos V. Dievui kasdieną ką nors paaukoti? Ypač ar neužmirštame, jog, kaipo kandidatai į kunigus, mes turime ir kitais žmonėmis rūpintis, sekdami apaštalo šv. Povilo pėdomis, kuris pareiškia: — *Omnia sustineo propter electos, ut et ipsi salutem consequantur, quae est in Christo Iesu, cum gloria coelesti?* — (2 Tim. 2, 10).

c) Dažnai prisiminti ir apmąstyti didžiąsias tikėjimo tiesas, kaip mirtį, teismą, dangų, ar pragarą. Jos galingai paskatina ištikimai V. Dievui tarnauti. Ne veltui sako Išminčius: — *In omnibus operibus tuis memorare novissima tua, et in aeternum non peccabis* — (Ekkli. 7, 40). Gi V. Jėzus pareiškia: — *Esto fidelis usquae ad mortem, et dabo tibi coronam vitae* (Apr. 2, 10).

* * *

Gerai įsižiūrėkime, koki esame. Jeigu, deja, drungni, tvirtai ryžkimės imtis nurodytųjų priemonių ir rimtai stenkimės jomis naudotis. Gi jeigu dar pakankamai turime uolumo, prašykime šv. Pantaleono užtarimu malonės jame ir toliau tesėti, nes tiktai — *qui perseveraverit usque in finem, hic salvus erit* — (Mat. 24, 13). sako V. Jėzus.

Minčių vainikėlis: — *Esto fidelis* — (Apr. 2, 10).

28 liepos

ŠV. ŠV. NAZARIJAUS, CELSO, VIKTORO I IR INNOCENTO I

Šv. šv. Nazarijus ir Celsas kentėjo už tikėjimą ciesoriaus Nerono laikais. Juodviejų kūnus atrado šv. Ambraziejus 395 m. Popiežius šv. Viktoras I nužudytas apie 202 m. Popiežius šv. Innocentas I valdė Bažnyčią V šimtmečio pradžioje. Uoliai jis gynė neteisingai persekiojamą šv. Joną Auksaburnį. Mirė 417 m.

Mūsų, kaipo krikščionių, garbė ir pareigos

Šią dieną Bažnyčia paskyrė pagarbinti keturiems įvairiais laikais gyvenusiems šventiesiems. Tačiau, kaip iš brevijoriaus maldų matyti, vienas dalykas buvo jiems ypač bendras, būtent: nepaprasta šv. krikšto meilė. Ir iš tikro! Šv. Nazarijus, popiežiaus šv. Lino pakrikštytas, pakrikštyjo šv. Celsą. Gi juodu abudu tąjį sakramentą pasistengė suteikti didelei daugybei pagonių. Popiežius šv. Viktoras I paskelbė, jog reikale galima krikštyti paprastu, atsieit, ne šventu vandeniu. Popiežius šv. Innocentas I pasmerkdamas pelagijonus pabriežė, jog kiekvieną kūdikį, net ir iš krikščionių tėvų gimusį, reikia krikštyti. Tai visa prisimenant, savaime kyla mintis, jog dera truputį šiandien pažvelgti į tai, kokios garbės ir kokių pareigų teikia mums krikštas.

Padėkokime pirmiausia V. Dievui už šv. krikšto malonę, kuri mus pagimdė antprigimtajam

gyvenimui ir amžinajai laimei. Atsiprašykime jį, jeigu ligi šiol ne visuomet elgėmės, kaip reikia krikščionims. Šiandien garbinamųjų šventųjų užtarimu maldaukime malonės visuomet uoliai atlikinėti šv. krikšto uždėtąsias mums pareigas.

I Garbė, kurios teikia mums šv. krikštas

Be abejojimo, tai mums gerai žinoma šv. tikėjimo tiesa, jog visi ateiname į šį pasaulį kaipo nusidėjėliai. Visi, mat, paveldime pirmojo mūsų tėvo, Adomo nuodėmę, kaip kad šv. Povilas sako: — *in quo omnes peccaverunt* — (Rom. 5,12). Todėl, nors savo kalčių dar nepadarę, V. Dievo akyse jau esame — *filii irae* — (Ef. 2,3). Bet šv. krikšto sakramentas mūsų sielas nuplauja, apvalo, pašalina iš jų, kas tiktai nuodėminga. Ne veltui apaštalas šv. Povilas priminęs Korinto krikščionims, pagonimis tebeesant jų padarytąsias nuodėmes sako: — *Sed abluti estis, sed sanctificati estis, sed iustificati estis in nomini Domini Iesu Christi et in Spiritu Dei nostri* — (1 Kor. 6,11). Bet čia dar ne viskas. Apvalytus, apšvarintus mus papuošia pašvenčiamoji malonė, kuri padaro mus V. Dievo prigimties dalininkus, jo mylimus, vaikus jo įsūnius. Ne veltui juk sako šv. Povilas: — *Quicumque enim in Christo baptizati estis, Christum induistis* — (Gal. 3,27). Gi apaštalas šv. Jonas pareiškia: — *Carissimi, nunc filii Dei nominamur et sumus* — (1 Jon. 3,2). Šv. krikšto suteikiamoji malonė tam tikra prasme yra net didesnė V. Dievo dovana negu sukūrimas, nes sukurdamas mus V. Dievas padaro mus savo

tarnus, vergus, gi per krikštą mes tampame jojo vaikais. Krikštas mus glaudžiai sujungia su V. Jėzum, mes pasidarome mistiško jojo kūno nariais, šv. Dvasios bažnyčia. — *Vos autem estis corpus Christi et membra de membris* — (1 Kor. 12,27), sako šv. Povilas krikščionims. — *Nescitis, quia templum Dei estis, et Spiritus Dei habitat in vobis?* — (1 Kor. 3,16).

Savaime suprantama, jog esant mums taip V. Dievui artimiems, jis ypatingu būdu mus globoja ir saugoja. Ne veltui sakoma šios dienos šv. mišių epistolėje: — *Deduxit illos in via mirabili, et fuit illis in velamento diei et in luce stellarum per noctem; transtulit illos per mare Rubrum et transvexit illos per aquam nimiam* — (Išm. 10,17 ir k.). Senovės žydų perėjimas per Raudonąją jūrą ir kelionė per tyrumus į pažadėtąją žemę yra tikras paveikslas mūsų krikšto ir vykimo į amžinąją tėvynę — dangų. Žydams V. Dievas davė daug antprigimtinės pagelbos, dar gausiau jos teikia mums. — *Deus Israel ipse dabit virtutem et fortitudinem plebi suae* — (Ps. 67,36), sakoma šios dienos šv. mišių ofertorijoj. Tiesa, kaip senovės žydus visoki priešai, taip mus dažnai puola piktoji dvasia, tačiau nieko mes neturime bijoti, jeigu tiktai laikysimės vienybėje su V. Dievu. Juk V. Jėzus sako šios dienos evangelijoje: — *Ego enim dabo vobis os et sapientiam, cui non poterunt resistere et contradicere omnes adversarii vestri... Eritis odio omnibus propter nomen meum, et capillus de capite vestro non peribit* — (Luk. 21,15 ir k.). Todėl dar kartą pareikškime V. Dievui dėkingumo, ypač, jog, kaip sako apaštalas šv. Jonas, — *nondum apparuit,*

quid erimus. Scimus, quoniam, cum apparuerit, similes ei erimus, quoniam videbimus eum sicuti est. — (1 Jon. 3,2).

II Pareigos, kurių uždeda mums šv. krikštas

Šv. krikšto sakramentas, įsūnydamas mus V. Dievui, tuo pačiu uždeda mums pareigą palaikyti su juo tikrai kūdikiškus santykius. Gi kūdikiai visuomet savo žvilgsnį kreipia į tėvus, jie vieni niekuomet nenori pasilikti, jie bijo, nerimsta, verkia, ir būva ramūs, smagūs tik tuomet, kai prie jų yra tėvai. Panašiai ir mes visur ir visuomet turime atsiminti V. Dievo akyvaizdą. Kaip jo akys visuomet atkreiptos į mus, taip mes saviąsias nuolatos kreipkime į jį. Elkimės taip, kaip psalmininkas, kuris apie save sako: — *Providebam Dominum in conspectu meo semper, quoniam a dextris est mihi* — (Ps. 15,8).

Toliau, kaip per šv. krikštą V. Dievas iškėlė mus aukščiau negu mes verti savo prigimtimi, taip ir mes jį turime branginti labiau už viską. Vadinasi, susikirtus V. Dievo valiai su mūsų norais, piktosios dvasios ar pasaulio viliojimais, kitaip sakant, kilus pagundai, mes turime nė trumpiausiam akimirksnyje jąja nesigėrėti, bet tuojau stumti šalin nuo savęs. Per šv. krikštą klausiami: — Ar atsižadi piktosios dvasios? ir visų jos darbų? ir visos jos puikybės? — savo krikštatėvių lūpomis mes kartojame: — Atsižadu. — Tasai žodis išreiškia visą mūsų gyvenimo programą. Pakartokime ją dabar visu nuoširdumu!

Praeityje, deja, mes dažnai savo prižadams buvome nusikaltę. Tenka tad skųstis su psalmininku: — *Deus venerunt gentes in haereditatem tuam, polluerunt templum sanctum tuum, posuerunt Ierusalem in pomorum costodiam* — (Ps. 78,1). Tačiau ryžtamės, kad ateityje taip nebebus. Pagundose būsime daug griežtesni ir karščiau maldausime V. Dievo pagelbos su psalmininku tardami: — *Intret conspectu tuo, Domine, gemitus compeditorum...* (Ps. 78,11).

* * *

Rengiamės tapti kunigais. Žinokime, jog juo ištikimesni dabar būsime šv. krikšto pasižadėjimams, tuo geresni būsime kunigai. Ne veltui sako V. Jėzus: — *Qui fidelis est in minimo, et in maiori fidelis est; et, qui in modico iniquus est, et in maiori iniquus est* — (Luk. 16,10). Todėl stenkimės visu uolumu vykdyti šv. krikšto uždėtąsias mums pareigas!

Minčių vainikėlis: — *Deduxit illos in via mirabili* — (Išm. 10,17).

ŠV. MORTOS

V. Jėzus mus šaukia

Išsivaizduokime šv. Mortą besikreipiančią į savo seserį Mariją ir besakančią: — *Magister adest et vocat te* — (Jon. 11, 28). Šiuos žodžius taria ji šiandien ir mums.

Prašykime malonės gerai įsigilinti ir tinkamai suprasti, kur ir kaip V. Jėzus mus šaukia ir uoliau klausyti jo balso. — *Omnis, qui ex veritate est, audit vocem meam* — (Jon. 18, 38), sako Išganytojas.

I V. Jėzus mus šaukia tapti kunigais

Be abejojimo, kunigystė tai garbingiausias dalykas, kokį V. Dievas gali suteikti žmogui šiame pasaulyje. Tačiau duoti ji palyginti labai ne daug kam teduodama. Kunigui tad pilniausiai galima pritaikyti šiuos šv. Rašto žodžius: — *Dilectus meus... electus ex millibus* — (Giesm. g. 5, 10). Savaime aišku, jog šv. Morta apie ką nors panašaus nė pamanyti negalėjo išdrįsti. Bet ji patyrė kitos taip pat begalo didelės garbės ir malonės, būtent: priimti į savo namus ir pavaišinti V. Jėzų — *Mulier quaedam Martha nomine excepit illum in domum suam* — (Luk. 10, 38), sakoma apie tai šios dienos šv. mišių evangelijoje.

Mes gerai suprantame, kokio neapsakomo džiaugsmo kilo tuomet jos širdyje. Tačiau pavydėti jai anaiptol negalime. Nepavydėkime taip pat ir jos seseriai Marijai, kuri, pasak evangelijos, — *sedens secus pedens Domini audiebat verbum illius* — (Luk. 10, 39), ir apie kurią V. Jėzus pasakė: — *Optimam partem elegit, quae non auferetur ab ea* — (Luk. 10, 42). Mūsų, kaipo dvasiškių, dalis yra ne menkesnė. Priešingai. Ji gerių geriausia, nes ją sudaro pats V. Dievas. Ir iš tikro! Juk jeigu jau apie S. Įstatymo kunigus šv. Rašte pasakyta: — *Dominus ipse est haereditas eorum* — (5 Moz. 18,2), tai tieji žodžiai tinka ypač mums, kurie esame pašaukti tapti artimiausiais V. Jėzaus mokiniais, jo bičiuliais. Ne veltui besivelkant sutaną Bažnyčia pataria mums kalbėti maldelę: — *Dominus pars haereditatis meae et calicis mei, tu es, qui restitues haereditatem meam mihi* (Ps. 15,5). Šiuos psalmininko žodžius tarėme mes taip pat toje iškilmingoje valandoje, kai vyskupas kirpo mums plaukus, suteikdamas tonsurą, priimdamas, vadinasi, į klierikų, dvasiškių skaičių.

Bet šiuo, nors taip garbingu, aukštu savo pašaukimu mes nieko būdu didžiuotis negalime. Juk tai gryna V. Dievo dovana, mums duota anaiptol ne už kokius mūsų pačių nuopelnus, bet vien tiktai iš jo paties malonės. — *Vocavit ad se, quos voluit ipse* — (Mork. 3, 13), sakoma evangelijoje. — *Me non meis meritis intra levitarum numerum dignatus est eggregare* — (himn. „Exultet“), liepia Bažnyčia giedoti dijakonui prieš Velykas šeštadienyje bešventinant paschalą. Todėl, kaip sakoma šios dienos šv. mišių epistolėje, — *Qui gloriatur, in Domino glorietur* — (2 Kor.

10, 17). Už pašaukimo malonę mes turime būti tinkamai V. Dievui dėkingi ir savo dėkingumą reikšti ypač uoliu jo valios vykdymu. Ar taip ligi šiol elgėmės? —

II V. Jėzus mus šaukia būti jo bičiuliais

Jeigu jau kiekvienas krikščionis turi stengtis savo gyvenimu atvaizduoti V. Jėzų, tai dvasiškis ypač. Juk ne veltui jis vadinamas — *homo Dei* — (1 Tim. 6, 11), — *alter Christus* — ir pan.. Todėl taip turi tvarkyti savo veiksmus, jog galėtų su šv. Povilu tarti: — *Vivo autem iam non ego, vivit vero in me Christus* — (Gal. 2, 20). Tam pasiekti reikia vieno dalyko, — *unum est necessarium* — (Luk., 10, 42), kaip sako V. Jėzus šios dienos šv. mišių evangelijoje. Tasai vienas dalykas tai artimi, glaudūs, bičiuliški santykiai su V. Jėzum. V. Jėzus nori juos su visais žmonėmis palaikyti, bet ypatingai su mumis, kurie savo luomu esame jam artimesni už kitus. — *Ecce sto ad ostium et pulso,* — sako jis mums: — *si quis audierit vocem meam et aperuerit mihi ianuam, intrabo ad illum et coenabo cum illo, et ipse mecum* — (Apr. 3, 20). Ar mes kreipiame dėmesio į šį V. Jėzaus beldimą? Ar elgiamės panašiai, kaip Marija, kuri — *sedens secus pedes Domini audiebat verbum illius* — (Luk. 10, 39)? Juk V. Jėzus įvairiais būdais į mus prabyla. Jo valią nurodo mums tai sąžinės balsas, tai kokia gera knyga, tai gražus pavyzdys ir t. t.. — Jis dažnai aplanko vidinį žmogų, — sakoma Kristaus sekimo knygoje: — ir jo įspėjimai būva švelnūs, jo paguoda žavinti, jo ramybė

neapsakoma, jo malonumas nuostabus... Kai Jėzus nekalba sielos gelmėse, jokia paguoda neturi vertės, bet, jeigu Jėzus taria bent vieną žodelį, nuostabaus džiaugsmo pajuntama... —

Jeigu mes dažnai neišgirstame V. Jėzaus balso, tai patys už tai esame kalti, nes esame per mažai susitelkę. Mūsų vaizduotė bei širdis per daug blaškosi po įvairius dalykus. Ypač tai atsitinka per atostogas, kuomet daugiau susiduriame su pasauliu ir neuždarome nuo jo aklinai savo sielų. — *Martha, Martha, sollicita es et turbaris erga plurima* (Luk. 10, 41), kalbėjo V. Jėzus prikišdamas Mortai ir ją truputį subardamas. Gal panašaus priekaišto bei pabarimo ir mes esame verti?

III V. Jėzus šaukia mus į amžinąją garbę ir laimę

Kaip evangelijoje pareiškiama, V. Jėzus — *sedet a dextris Dei* — (Mork. 16, 19). Ten jisai šaukia ir visus savo tarnus. — *Ubi ego sum, ibi et minister meus erit* — (Jon. 12, 26), sako jisai. Tačiau, kada teks mums pas jį nueiti, nežinome. V. Jėzus ne kartą pabrėžė, jog įvyks tai netikėtai, nelauktai. — *Qua hora non putatis, Filius hominis veniet* — (Luk. 12, 40) — *Media nocte clamor factus est: Ecce sponsus venit, exite obviam ei* — (Mat. 25, 6). Kokis gi baisus būtų mūsų apsileidimas, jeigu būtume neprisirengę V. Jėzų sutikti?! Kaip išsiilgę jo laukė šventieji! — Pagaliau, Viešpatie, aš tave regėsiu! — džiaugsmingai sušuko šv. Teresė pajutusi besiartinant mirtį. Ar mes galėtume panašiai tarti, jeigu dabar, tuojau V. Jėzus mus pašauktų pas save?

Pas V. Jėzų jau nuėjo ne vienas mūsų pažįstamas, draugas, giminė. Gal ir mūsų eilė jau nebetoli. Tačiau to anaiptol nebijokime. Stenkimės taip elgtis, kad V. Jėzus galėtų mums tarti: — *Euge serve bone et fidelis.. intra in gaudium domini tui* (Mat. 25, 23).

* * *

Tuojau priimsime šv. komuniją. V. Jėzus, vadinasi, ateis į mūsų sielos namus. Sėskimės prie jo kojų, kaip Marija, ir uoliai klausykime jo žodžių, visas kitokias mintis bei jausmus pašalinę. Ryžkimės šiandien ypatingai būti susikaupę, kad galėtume girdėti jo balsą. Prašykime malonės gerai numirti, kad jam pašaukus džiaugsmingai tartume: — *Adsumus* —

Minčių vainikėlis:. — *Magister adest et vocat te* (Jon. 11, 28).

ŠV. ŠV. ABDONO IR SENNENO

Buvo kilimo persai. Nukankinti už tikėjimą Ryme apie 250 m.

Siekime tikrosios laimės!

Išsivaizduokime šv. šv. Abdoną ir Senneną ankštame, tamsiame ir drėgname kalėjime. Juodu jau daug buvo kankinti už atsisakymą garbinti stabus. Dar didesni kankinimai buvo jiedviem rengiami. Tačiau juodu anaiptol nebuvo nusiminę ar net nuliūdę. Atvirkščiai. Juodu džiaugėsi galį dėl V. Jėzaus kentėti. — *Semper gaudentes* — (2 Kor. 11,10), kaip sakoma šios dienos šv. mišių epistolėje. Tuo juodu rodyte mums rodo, kame yra tikroji laimė, būtent: uoliai vykdyti V. Dievo valią, nors ir kažin kaip sunki ji būtų. Prašykime juodviejų užtarimu malonės nesiduoti prigauti šio pasaulio viliojimams, bet visur ir visuomet trokšti bei siekti vien tikrosios laimės.

I V. Dievas nedraudžia mums laimės norėti ir siekti

Žiūrint į šv. šv. Abdono ir Senneno bei kitų kentėtojų patirtuosius skausmus, atrodo, lyg V. Dievas norėtų žmonėms kentėjimų. Ir iš tikro! Juk jeigu ne tikėjimas, jiems nieko panašaus nebūtų atsitikę, nė plaukas nuo jų galvos nebūtų

nukritęs. Tačiau V. Dievas įsakė, kad žmonės tikėtų ir griežtai uždraudė tikėjimo išsižadėti, nors to reiktų ir sveikatai apsaugoti, ar gyvybei apginti. Žinomi juk mums V. Jėzaus žodžiai: — *Qui non crediderit, condemnabitur* — (Mork. 16, 16); ir — *Qui negaverit me corum hominibus, negabo et ego eum coram Patre meo, qui in coelis est* — (Mat. 10. 32). Taigi atrodo lyg kad V. Dievas geistų žmonėms kentėjimų, mirties. Tačiau taip anaiptol nėra. V. Dievas jokiu būdu nenori, kad žmonės kentėtų ar mirtų. Ne veltui sakoma šv. Rašte: — *Deus mortem non fecit, nec laetatur in perditione vivorum* — (Išm. 1, 13). Kaip tiktai priešingai, V. Dievas vien geidžia, kad žmonės būtų laimingi. Laimės troškimą jis įdiegė į mūsų širdis. V. Jėzus per visą savo gyvenimą ne ką kita skelbė, kaip tiktai laimę, nurodydamas būdus ir priemones jai įsigyti. Evangelijos nuo pradžios ligi galui yra tikras laimės kodeksas. Laimei mums nupelnyti jis atidavė visą švč. savo Kraują, paaukojo gyvybę. Taigi jis nuoširdžiai geidžia mums laimės ir nori, kad mes josios siektume ir rastume. Gerai įsisąmoninkime šiąją tiesą!

II Mes turime stengtis pažinti tikrąją laimę

Sekdami V. Dievo duotosios prigimties balsu, žmonės aliai vienas nori, trokšta, ilgisi ir ieško laimės. Tiktai, deja, ne visi gerai supranta, kame ji yra. Vieni ją mato kūno malonumuose, kiti turtuose, kiti garbėje, kiti moksle ir t. t.. Tačiau jie visi klysta. Juk tai tik menkos, nykstančios

gėrybės. Šiandien jos yra, rytoj lengvai jų gali nebūti. Pagaliau ir pats žmogus neilgai jomis tegali naudotis, nes ateina mirtis ir viską išplėšia, arba, teisingiau sakant, žmogų nuo visko atplėšia. Todėl V. Jėzus jas paneigė ne kartą nurodydamas, kad jos ne tikros, bet melagingos. — *Nolite thesaurizare vobis thesauros in terra, ubi aerugo et tinea demolitur, et ubi fures effodiunt et furantur* – (Mat. 6, 19), kalbėjo jis žmonėms — *Quid enim prodest homini, si mundum universum lucretur, animae vero suae detrimentum patiatur?* — (Mat. 16, 26). Ir ne tik minėtosios gėrybės netikros, bet taip pat ir pavojingos, nes jos mūsų širdis prie savęs pririša ir atitraukia nuo tikrosios laimės. Kame gi ta tikroji laimė, V. Jėzus gražiai ir aiškiai nurodė pamoksle nuo kalno. Kaip iš jo matome, ji griežtai priešinga tam, ką daug žmonių laime vadina. Bet ji tikra, nes kas gi geriau gali ją pažinti, kaip pats jos Kūrėjas?

Šv. šv. Abdonas ir Sennenas gerai suprato tikrąją laimę. Būdami kilę iš turtingos ir garbingos šeimos juodu galėjo lengvai ir linksmai pagyventi pasaulyje. Tačiau juodviejų tai neviliojo. Juodu nesidavė prigauti melagingajai laimei, bet ieškojo tikrosios. Ir jąją rado priimdami šv. mūsų tikėjimą, už jį kentėdami ir numirdami, kaip kad sakoma šios dienos šv. mišių epistolėje: — *In tribulationibus, in necessitatibus, in angustiis, in plagis, in carceribus* — (2 Kor. 6,4). Tačiau tieji visi skausmai, kentėjimai jiedviem anaiptol nebuvo kokia nelaimė, bet, priešingai, didelė laimė, nes vartai į dangų. Ar mes kartais ne klaidingai žiūrėjome į laimę? —

III Mes turime siekti vien tikrosios laimės

Šv. šv. Abdonas ir Sennenas pažinę tikrąją laimę vien ja tesirūpino, vien jos tesiekė. Šio pasaulio gėrybių juodu visiškai nepaisė, jų išsižadėjo, nes suprato gerai, jog tai kliūtis į tikrąją laimę. Juk V. Jėzus ne veltui pasakė: — *Beati pauperes spiritu... Beati mites... Beati, qui lugent... Beati, qui esuriunt et sitiunt iustitiam... Beati, qui persecutionem patiuntur propter iustitiam...* (Mat. 5,3—12). Tais žodžiais nurodęs kelią į tikrąją laimę V. Jėzus paminėjo taip pat, ko reikia vengti, kad galima būtų jąją pasiekti: — *Dives difficile intrabit in regnum coelorum* — (Mat. 19,23). *Qui amat animam suam, perdet eam* — (Jon. 12,25) ir t. t.. Tiesa, šio pasaulio akimis žiūrint atrodo, jog būti be turtų, patirti vargų, persekiojimų tai didelė žmogui nelaimė. Tačiau tikrumoje taip nėra. Tikrumoje tai kaip tik ir sudaro laimę. Juk V. Jėzus aiškiai sako: — *Beati estis, cum maledixerint vobis et persecuti vos fuerint et dixerint omne malum adversum vos mentienties propter me; gaudete et exultate, quoniam merces vestra copiosa est in coelis.* — (Mat. 5,12). Apaštalas šv. Povilas pats tai gerai išbandė ir todėl remdamasis patyrimu sako: — *Quasi morientes et ecce vivimus... Quasi tristes, semper autem gaudentes; sicut egentes, multos autem locupletantes; tamquam nihil habentes et omnia possidentes* — (2 Kor. 6, 9 ir k.). Panašiai ir šv. šv. Abdonas bei Sennenas vargu kuomet bebuvo taip laimingi, kaip kad tuomet, kai už V. Jėzų savo kraują liejo, savo galvas guldė.

Mes geriau negu kiti žmonės žinome, kame yra tikroji laimė. Tačiau ar stengiamės jos siekti? Gal duodamės suvilioti šio pasaulio miražams? Ypač tai gali atsitikti per atostogas, kuomet mes esame patekę į jo sūkurį. Taigi įsižiūrėkime gerai, ar mes laimę tebesuprantame taip, kaip V. Jėzus moko, ir ar jos tokios stengiamės siekti?

* * *

Prašykime šv. šv. Abdono ir Senneno užtarimu malonės visuomet vien V. Dievuje matyti savo laimę. Tarkime šv. Ignacijaus žodžiais: — *Amorem tui (Domine) solum cum gratia mihi dones, et dives sum satis, nec aliud quidquam ultra posco* —

Minčių vainikėlis: — *Merces vestra copiosa est in coelis* — (Mat. 5, 12).

31 liepos

ŠV. IGNACIJAUS

Gimė apie 1492 m. Ispanijoje. Buvo ritierium. Sužeistas kovoje, besigydydamas daug skaitė. Tarp kitų knygų pateko jam į rankas ir šv. gyvenimai. Jie padarė jam didelio įspūdžio. Pasveikęs išsižadėjo pasaulio. Ištisus metus praleido pats vienas Manrezos urve. Ką čia pergyveno, surašė įgarsėjusiam veikale — *Exercitia spiritualia.* — Įsteigė jėzuitų ordiną. Mirė 1556 m.

Uoliai atlikinėkime mąstymą!

Pagarbinkime šv. Dvasią, kuri įkvėpė šv. Ignacijui mintį parašyti — *Exercitia spiritualia.* — Tai nepaprastos vertės veikalas. Popiežiai ne kartą jį gyrė, milijonai asmenų iš jo sėmėsi dvasiai maisto.

Padėkokime šv. Ignacijui už nuostabius pamokymus, kurių jis tame veikale teikia. Prašykime jo užtarimu malonės branginti mąstymą ir niekuomet jo neapleisti.

I Mąstymas palaiko mus vienybėje su V. Dievu

Vyriausias mūsų dvasios gyvenimo uždavinys yra įkurti ir sutvirtinti musų sielose Dievo karalystę. — *Appropinquavit in vos regnum Dei* — (Luk. 10,9), sako V. Jėzus šios dienos šv. mišių

evangelijoje. Tačiau per atostogas kasdien mums susiduriant su pasauliu gręsia rimtas pavojus sunaikinti, išgriauti tąją Dievo karalystę. Juk ne veltui išsireiškė V. Jėzus apie į pasaulį siunčiamus savo mokinius: — *Ecce ego mitto vos sicut agnos in medio luporum* — (Luk. 10,3). Gi mes žinome, kokia būklė avių tarp vilkų. Kad pasaulis mūsų sieloms negalėtų pakenkti, reikia mums turėti tvirtų įsitikinimų. Jų mums suteikia tikėjimo tiesos, tiktai reikia į jas gerai įsigilinti. O kaip gi tai padarysime be mąstymo? Todėl tat dvasios gyvenimo žinovai mąstymą laiko stačiai butinu tobulybei siekti dalyku. — Mąstymas, sako jie, tai Dievo meilės židinys, tai veidrodis, kuriame siela pamato savo dėmes, tai cementas, kuris palaiko dvasios gyvenimo rūmą, tai tvirtovė, kuri gina mus nuo piktosios dvasios puolimų, tai kelias Dievo malonėms į sielą nužengti. Kas surastų būdą pripratinti žmonės mąstyti, tas visą pasaulį atverstų. — Ir nesunku suprasti, kodėl dvasios gyvenimo žinovai taip labai vertina mąstymą. Juk jis pakelia mūsų sielas į V. Dievą, jas su juo sujungia, suvienija. Jis padeda mums pasisavinti V. Jėzaus mokslą ir dorybes, kaip kad išsireiškiama šios dienos epistolėje: — *Tu autem assecutus es meam doctrinam, institutionem propositum, fidem, longanimitatem, dilectionem, patientiam* — (2 Tim. 3,10). Jis parodo mums V. Dievo valią ir paskatina ją gerbti ir garbinti. — *Omnis lingua confiteatur, quia Dominus Iesus Christus in gloria est Dei Patris* — (Pilyp. 2, 11). Ar mes ligi šiol taip žiūrėjome į mąstymą?

II Mąstymas stiprina mūsų jėgas ir mums teikia paguodos

Esame kovojančiosios Bažnyčios nariai. Kas dieną turime stoti į frontą prieš tris galingus priešus: piktąją dvasią, pageidimą, pasaulį. Ypač smarkiai puola jie mus per atostogas. Ir iš tikro! Juk pasaulis dabar mus iš visų pusių apsiaučia ir vilioja, traukia į savo sūkurius; pageidimas nuolatos pasaulio žadinamas nerimsta; gi piktoji dvasia, kuri, pasak apaštalo šv. Petro, visuomet — *tamquam leo rugiens circuit quaerens quem devoret* — (1 Petr. 5, 8) dabar padvigubina savo pastangas, kad tiktai mus nugalėtų. Ir reikia mums didelės stiprybės, kad atsilaikytume. Ne mažai jos mums duoda kasdieninis mąstymas. Jis juk parodo mums visą pasaulio blizgučių tuštumą, jis atitraukia mūsų širdis nuo pageidimo siūlomųjų malonumų ir pakelia jas į V. Dievą, jis atidengia mums piktosios dvasios pinkles ir spąstus, be to, nupelnydamas V. Dievo malonių teikia jėgų nugalėti pagundas.

Toliau, mūsų gyvenimas šiame pasaulyje nėra lengvas. Juk kiekvienam tenka patirti gausiai visokių nesmagumų, skausmų. Pati nuolatinė kova su išganymo priešais taip pat nemažai mus prikamuoja. — *Omnes, qui pie volunt vivere in Christo Iesu, persecutionem patientur* — (2 Tim. 3,12), sako apaštalas šv. Povilas. Tuose gi varguose vienatinė mūsų paguoda, suraminimas yra V. Jėzus. Ne veltui jis sako: — *Venite ad me omnes, qui laboratis et onerati estis, et ego reficiam vos* — (Mat. 11,28). Tiktai reikia mums pas jį nueiti. O nueiname mes pas jį per mąsty-

mą, kai savo mintis ir jausmus į jį pakeliame. Todel ryžkimės ir stenkimės kas dieną mąstyti, ypač gi kai kokios pagundos, vargai ar sielvartai neduos mums ramybės.

III Mąstymas padeda mums sekmingai apaštalauti

V. Jėzus atėjo į šį pasaulį atnešti dieviškosios meilės ugnį ir nori, kad ji visur užsidegtų. — *Ignem veni mittere in terram, et quid volo, nisi ut accendatur?* — (Luk. 12,49) pareiškė jis mokiniams. Jis pavedė apaštalams ir jų asmenyje visiems kunigams, kokių tiktai bus ligi pasaulio pabaigai, tąją ugnį palaikyti ir plėsti. — *Misit illos binos ante faciem suam in omnem civitatem et locum, quo erat ibse venturus* — (Luk. 10,1), sakoma apie tai šios dienos šv. mišių evangelijoje. Artėja valanda, kuomet mums teks imtis tos svarbios ir šventos pareigos. Bet kaip gi mes kituose ugnį užkursime, jeigu patys ja neliepsnosime? — Juk — *ab igne ignis.* — Reikia tad, kad mūsų širdyse be paliovos siaustų V. Dievo meilės gaisras. Jį gi palaiko mąstymas. Kas rytas jis jį vis iš naujo pakursto, jam teikia naujos medžiagos. Ne veltui sako psalmininkas: — *In meditatione mea exardescit ignis* — (Ps. 38,4). Gerai apsvarstytas V. Dievo žodis stipriai mus veikia paskatindamas net į didvyriškus darbus sieloms išganyti, kaip tai pareiškia apaštalas šv. Povilas: — *Omnia sustineo propter electos, ut et ipsi salutem consequantur, quae est in Christo Iesu, cum gloria coelesti* — (2 Tim. 2,10). Taigi mąstymas pradeda mums apaštalauti.

* * *

Baigdami padarykime trumputį sąžinės kvotimą iš mąstymų atlikinėjimo per atostogas. Ar nesame mąstymų apleidę? Ar stengėmės prie jų prisirengti? Ar nusistatydavome iš vakaro, ką rytoj mąstysime? Ar reikiamu atsidėjimu mąstydavome? Ar žadindavome jausmų? Ar darydavomės pasiryžimų? Ar stengdavomės juos tuojau įvykinti? ir t. t.. — Jeigu sąžinė rodo, jog viskas buvo tvarkoje, padėkokime V Dievui. O jeigu pastebime kokių apsileidimų, sukelkime gailesčio ir tvirtai ryžkimės pasitaisyti. Kreipkimės į šv. Ignacijų prašydami padėti mums ištesėti savo pasiryžimuose.

Minčių vainikėlis: — *In meditatione mea exardescit ignis* — (Ps. 38,4).